

Ediția în limba engleză
Copyright © by Stuart Wilde 2000
Stuart Wilde SIXTH SENSE
Including the Secrets of the Etheric Subtle Body

Copyright © 2008, Editura For You

Tehnoredactare Felicia Drăgușin
Coperta PDG ADVERTISING

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILDE, STUART
Al șaselea simț - București : For You, 2008

ISBN 978-973-1701-18-9

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă,
a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al
Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0311001455,
mobile phone 0744352963; 0724212690;
e-mail edituraforyou@b.astral.ro; website: <http://www.editura-foryou.ro>
www.copiii-indigo.ro

Printed in Romania

ISBN 978-973-1701-18-9

STUART WILDE

Al șaselea simț

Secretele corpului eteric subtil

Traducere
Daria Vasilescu

EDITURA FOR YOU

✿ Capitolul 1 ✿

Știința și cel de-al șaselea simț

Cel de-al șaselea simț este o energie sacră – ce vă racordează la starea de atotcunoaștere. Odată cu aceasta vine și o responsabilitate deosebită, mână în mână cu o stare mai înaltă de conștiință și o conștiință spirituală mai mare. Căutați să vă dezvoltați cel de-al șaselea simț, pentru a avea o legătură mai puternică cu Sinele Infinit și cu lumina eternă din interior. Acest al șaselea simț vă racordează și la lumea șamanului – cea a sinelui-natură. Bineînțeles că dezvoltarea conștiinței va face să fiți în siguranță.

Consider că este corect să spunem că procesul înseamnă a arunca o lumină asupra evoluției voastre spirituale, ca om – înzestrându-vă cu o putere ezoterică lăuntrică, o putere specială – una care a fost folosită de inițiații din vechime, care știau cum să acceseze înțelepciunea străveche. Ei știau în ce consta schimbarea de forme, dimensiunile și particularitățile chakrelor și ale rețelei eterice.

Corpul subtil (*etericul*) reprezintă o componentă esențială în înțelegerea celui de-al șaselea simț, însă mare parte dintre informațiile referitoare la corpul subtil s-a pierdut de-a lungul eonilor. Atunci când au fost redescoperite de către teozofi – precum Madam Blavatsky – și importate din India, o bună parte din aceste informații au fost înțelese greșit.

Teozofii au realizat un lucru admirabil – aproape toată cunoașterea ezoterică din lumea occidentală a fost prezentată de ei. Însă erau vremuri de început, iar scriitorii ulteriori din anii 1920 și

1930 au amestecat informațiile și au adăugat alte date suplimentare care, după părerea mea, i-a derutat pe oameni.

Pe mine, cel puțin, m-au derutat. Am descoperit că, uneori, nu puteam progresa, urmând firul acestor informații.

În cele din urmă, am decis că unicul mod prin care putem redescoperi cunoașterea pierdută despre corpul subtil este de a o simți în interiorul nostru – o călătorie de încercări și eșecuri. Îmi imaginez că primii oameni care au descoperit acupunctura și complexitatea tuturor meridianelor, au lucrat la fel. Probabil că s-au așezat, într-o după-amiază însorită, pe malul fluviului Yangtze, și-au înfipt un ac în degetul mare de la picior, au simțit o furnicătură în ureche și au spus: „Grozav, deci pe aici circulă meridianul!”

Voi vorbi mai mult despre corpul subtil și ajustările pe care le-am făcut, după care veți putea încerca voi înșivă – și, poate, veți adăuga un capitol cu totul nou la ceea ce se cunoaște până în prezent. Eu văd procesul de deblocare al celui de-al șaselea simț ca pe o parte foarte importantă din călătoria omului. Reprezintă pasul următor, întrucât, dincolo de experiența fizică se află cea metafizică.

Metafizica poate fi descrisă prin cuvinte și concepte, dar, la urma urmei, tot ce înseamnă metafizică se află în oscilațiile și deplasările corpului subtil. După mine, acolo se află adevărul *tu* – acolo se găsesc identitatea spirituală și sentimentele voastre adevărate. Voi explica pe parcurs.

Este suficient să spun că în ultimii 20-30 de ani, cu toții am făcut mari progrese. Acum devenim mai sofisticăți în ceea ce privește detaliile percepției și conștiinței și, mai ales, în ceea ce privește corpul subtil. Aptitudini precum vederea la distanță – care în trecut ar fi părut imposibilă – reprezintă acum un lucru banal. Să sperăm că vom depune în continuare eforturi care să conducă generațiile viitoare în direcția corectă.

De îndată ce cel de-al șaselea simț devine ceva firesc în viața voastră, îi puteți ajuta și pe ceilalți.

Acesta este bonusul primit datorită timpului și efortului pe care le-am investit în lucrul cu noi înșine.

Cum percep eu cel de-al șaselea simț

Eu văd al șaselea simț ca o putere ce cuprinde o dimensiune de conștiință, una care se află în afara spațiului și timpului. E ca și cum ai trece de o poartă, într-un alt țărâm. De îndată ce treci de ea, viața ți se schimbă și te îndrepti spre o vibrație mai înaltă. Demult, oamenii raționali considerau că lumea percepției extrasenzoriale este un truc de salon, ca cele din epoca victoriană. Tot ce avea de-a face cu channelingul, telepatia, puterile paranormale și cu cel de-al șaselea simț era ridiculizat ca făcând parte din sfera aiurelilor.

Lumea modernă a fost influențată de două idei principale – determinismul cauzal și realismul material. Isaac Newton a pus bazele determinismului cauzal, prin care se afirmă că universul este alcătuit din multe sfere – mari și mici – care orbitează și se lovesc între ele, într-un mod predeterminat, conform legilor cauzei și efectului. Dacă poți înțelege toate legile mecanice ce guvernează modul în care se mișcă lucrurile și în care se lovesc între ele, poți înțelege totul. Ai deveni asemenea lui Dumnezeu și ai ști unde se află toate micile sfere, în fiecare clipă.

Celălalt concept dominant – realismul material – afirmă că numai lumea exterioară a materiei (cu constituenții ei, atomii și așa mai departe) este reală și că nu depinde de cel ce observă materia. Teoria cuantică a dat o lovitură fatală realismului material.

În trecut, Biserica era mult mai puternică decât este acum. Oamenii de știință aveau probleme dacă încercau să contrazică perspectiva religioasă asupra lumii. Galileo a fost adus în fața Inchiziției pentru că a descris mișcarea planetelor. Înaintea lui, se hotărâse că Pământul era centrul lucrurilor și că întregul univers se rotește în jurul lui.

Oarecum ca mecanism de apărare, filozoful René Descartes a împărțit realitatea în două părți, cunoscute drept conceptul dualismului. Pe de-o parte, a spus el, există realitatea fizică solidă, domeniul oamenilor de știință. Cealaltă parte este constituită din minte sau conștiință, care este ferm corelată cu domeniul religiei. Această împărțeață i-a mulțumit pe toți, întrucât atât știința, cât și religia își aveau propria împărăție de guvernat. Istoria este plină de povești

ale orgoliului. De fapt, dacă stai să te gândești, mai toată istoria este o poveste a orgoliului.

Natura de particulă-undă a realității

În 1900, oamenii de știință descoperiseră deja că lumina este un fenomen undă. Ei au descoperit asta prin observarea interferenței de undă. Când două bărci trec una aproape de alta pe un lac, să zicem, unda creată de fiecare barcă se va extinde până se întâlnește cu unda ce vine din direcția opusă. Cele două unde interacționează și se anulează una pe alta. Dacă vă așezați primele două degete de la mână în lumină și la aproximativ șase centimetri de ochi, veți remarca niște linii negre, șterse, în micul spațiu dintre degete. Linile sunt unde cauzate de interferență, întrucât particulele de lumină se intersectează între ele, în încercarea de a se înghesui între cele două degete ale voastre. S-ar putea să fie nevoie să ajustați puțin distanța dintre degete pentru a vedea liniile. Dacă degetele sunt prea apropiate, nu se creează niciun spațiu prin care să treacă lumina. Iar dacă distanța dintre ele este prea mare, nu veți vedea liniile deoarece lumina va trece printre degete, fără să creeze interferențe.

La începutul acestui secol, fizicianul din Noua Zeelandă, Ernest Rutherford, a descris modul în care se rotesc electronii în jurul nucleului unui atom, afirmând că se aseamnă în mare parte cu felul în care se rotesc planetele în jurul Soarelui. Ideea nu era completă. El nu a explicat de ce electronii, pe măsură ce emit lumină și pierd energie, nu coboară spre orbite tot mai mici pentru ca, în cele din urmă, să se prăbușească în nucleu – așa cum se prăbușește din când în când pe Pământ echipamentul ce orbitează în spațiu.

Fizicianul german Max Planck a sugerat deja că electronii emit energie în pachete separate, pe care le-a numit *cuante*. Iar Einstein a mers mai departe, afirmând că și lumina există în pachete de cuante. Electronii care orbitează în jurul unui nucleu fac salturi cuantice de pe o orbită superioară pe una inferioară, timp în care emit energie. Atunci când ajung pe orbita cea mai joasă și nu mai pot coborî, devin stabili – motiv pentru care nu se prăbușesc în nucleu. Iată cum se leagă toate acestea de cel de-al șaselea simț.

Atunci când un electron face un salt de la o orbită la alta, el nu parcurge distanța dintre orbite. Pur și simplu, dispare de pe orbită și, în același timp, apare pe cea inferioară. Părăsește pentru o clipă dimensiunea spațiu-timp și apare instantaneu în altă parte. Imaginați-vă că planeta noastră, a treia de la Soare, ar face dintr-o dată un salt pe orbita lui Venus, a doua planetă de la Soare – instantaneu, fără să traverseze marea distanță dintre cele două orbite planetare.

Din fericire pentru noi, acest lucru nu se poate întâmpla, întrucât salturile cuantice nu se aplică și în cazul obiectelor mari, cum ar fi planetele.

Deci, știința s-a trezit cu exemple de particule ce emit energie și sar dintr-un loc în altul, fără să treacă prin spațiul dintre ele. Treptat, s-a descoperit că lumina și întreaga materie sunt compuse simultan, și din particule și din unde, fapt cunoscut sub denumirea de *dualitate undă-particulă*. Erwin Schrödinger a scris ecuația matematică a undei și așa s-a născut mecanica cuantică.

Natura de undă-particulă a realității noastre a dat câteva dureri de cap. La nivel cuantic, realitatea noastră este răspândită într-o undă nedefinită. Doar atunci când observăm o particulă, aceasta dispare din locația sa, undeva în unda nedefinită, și re apare brusc ca particulă, într-un punct exact din spațiu-timp. Se poate spune că unda nedefinită este o stare yin a realității, transcendentă, moale. Odată ce colapsăm unda nedefinită, prin observare, apare o particulă solidă, yang, într-un anumit punct din spațiu-timp, care este starea noastră yang definitivă a realității. Uneori, am ajuns să mă întreb dacă nu cumva etericul nostru undă nedefinită nu este decât versiunea undă-yin a corpurilor noastre fizice, alcătuit din particule solide, yang. Probabil că motivul pentru care majoritatea oamenilor nu văd etericul este pentru că nu știu că există, sau nu-l pot face să fie real, prin observarea lui.

De mii de ani, mediumurile și misticii au știut că gândurile și ideile fac salturi. Atunci când gândurile fac salturi, noi spunem că e *telepatie*. La început, știința a demonstrat că electronii fac salturi. Apoi a demonstrat, fără urmă de îndoială, că fotonii (particulele de lumi-

nă) interacționează la distanță. Acest fenomen se numește *non-localitate* – care, bineînțeles înseamnă că nu e local, ci la distanță.

Alain Aspect, un fizician francez, a confirmat că atunci când două particule cuantice sunt corelate și activate în direcții opuse, dacă se observă și se măsoară una dintre ele – colapsându-i astfel funcția de undă – se colapsează în mod automat și funcția de undă a celeilalte particule, indiferent cât de mare ar fi distanța dintre cele două. Asta ar însemna că informația să călătorească de la o particulă la alta, mai repede decât viteza luminii. Dacă ar exista un astfel de transfer de informații care să spună: „Câmpul meu a fost colapsat, deci, te rog, colapsează-ți și câmpul tău”, ar contrazice una dintre principiile fundamentale ale științei. Legea Relativității a lui Einstein nu-i interzice neapărat unei particule să se deplaseze cu o viteză mai mare decât cea a luminii, iar știința a sugerat existența unei particule ipotetice, numite *tahion* – denumită după cuvântul latin pentru „viteză” – care poate călători cu o viteză mai mare decât cea a luminii. Relativitatea însă îi interzice informației să călătorească cu o viteză mai mare decât cea a luminii. Paul Davies atrage atenția în *About Time* și asupra faptului că o particulă poate călători mai rapid decât lumina, dacă nu se deplasează niciodată cu o viteză mai mică decât cea a luminii. Davies spune: „... nimic nu poate trece de bariera luminii, dacă viteza sa oscilează”.

Enigma viteza-mai-mare-decât-viteza-luminii i-a ridicat o problemă lui Alain Aspect. Cu toate acestea, el a demonstrat în mod concludent că niciun semnal, la viteza luminii sau mai lent, nu trece de la o particulă la alta. A făcut acest lucru prin introducerea unui mecanism de deschidere-închidere în experiment, schimbând polarizarea uneia dintre particule, la fiecare bilionime dintr-o secundă. Era mult mai rapid decât putea viteza luminii să călătorească pentru a-i da de veste celeilalte particule. Și totuși, particula de la distanță s-a schimbat, pentru a se potrivi cu partenera sa. Prin urmare, Aspect a eliminat posibilitatea ca informația să călătorească printr-un semnal local, de la o particulă la alta.

Misticii ar spune că spațiul sau distanța dintre particule este o iluzie, că nu există timp și, prin urmare, nici spațiu, și că totul este

conectat. Alții au sugerat că există un eter, care se află în afara continuum-ului nostru spațio-temporal, prin care informația poate călători cu o viteză mai mare decât cea a luminii. Cea de-a treia posibilitate este că mintea omenească poate colapsa atât o funcție de undă, la distanță, cât și unda din imediata sa apropiere. Asta ar însemna că, în afara continuum-ului spațio-temporal, și conștiința umană este non-locală și, prin urmare, transcendentă.

Bineînțeles că misticii au știut dintotdeauna că natura transcendentă a minții ne permite să accesăm informația de la distanță. Însă, acum se acceptă faptul că știința a demonstrat-o. Cred că mediurile și misticii sunt considerați și acum ca fiind un pic ciudați, dar, treptat, natura realității noastre umane și puterea minții vor fi înțelese mai bine. Apoi, un om de știință va scrie o ecuație care corelează conștiința cu materia și va câștiga premiul Nobel, pentru că a descoperit ceva ce s-a știut de mii de ani. Ce distracție!

Roger Penrose, un celebru matematician de la Universitatea Oxford, a sugerat că universul are nevoie de conștiință pentru a exista, iar faptul că această conștiință poate colapsa un câmp cuantic pentru a stabili o particulă solidă este, în mod cert, un lucru extraordinar. Care dintre cele trei explicații de mai sus ale non-localității este cea corectă? Nu știu sigur. Nimeni nu știe. Poate sunt toate trei, și/sau o altă explicație pe care nu o cunoaștem încă.

Ideea că dimensiunea spațiu-timp este o iluzie sună bizar. Puteți privi în depărtare și veți vedea distanța dintre voi și orizont, să spunem, și puteți argumenta că nu este o iluzie. Desigur că aveți dreptate, dar la nivel transcendent totul pare a fi conectat. Deci putem avea o lege pentru realitatea exterioară și o alta pentru realitatea noastră interioară.

Prin experimentele mele din stare de transă și viziunile din tunelul din apropierea morții, am văzut imagini ale lumilor spirituale unde părea să existe distanță, căci priveam într-o direcție sau alta și vedeam lucruri ce păreau să se afle la o oarecare depărtare de mine. Cu toate acestea, acea lume spirituală nu avea orizont – cel puțin niciunul de care să-mi amintesc – iar lucrul de la distanță asupra căruia mă concentram venea la mine, dacă îmi doream asta. De

asemenea, mă puteam concentra asupra unui obiect, depărtat în aparență, și puteam să-i văd toate detaliile care nu ar fi fost vizibile în mod normal pe Pământ, de la o asemenea distanță. Îmi amintesc că am privit un copac ce se afla la cinci-zece kilometri pământești, însă, de îndată ce m-am concentrat asupra sa, am putut vedea fiecare nervură de pe fiecare frunză a copacului. Probabil că acesta este procesul vederii la distanță. În prezent, majoritatea oamenilor sofisticăți acceptă faptul că realitatea ni se prezintă zilnic, în funcție de ceea ce gândim și simțim. Bineînțeles că, în acea lume spirituală, lucrurile ar fi putut veni imediat la mine, dacă mi-aș fi dorit asta.

În starea cuantică de undă nedefinită, realitatea este nesfârșită. Nu poți spune unde se află o particulă; poți doar să calculezi unde este, ca *probabilitate*. Deci, unda nedefinită, prin sine însăși are calități transcendente. Părerea mea este că și lumile spirituale au calități de undă nedefinită. Lucrurile vin la tine, sau îți apar, dacă te concentrezi asupra lor – la fel cum un fizician se poate concentra asupra unei particule, făcând-o să apară când trebuie.

A doua explicație a nonlocalității – explicația eterului – a primit multe critici de-a lungul anilor. Știința nu o preferă. În vremurile victoriene, oamenii credeau că spațiul cosmic era compus din eter. În 1887, Michelson și Morley au realizat un experiment celebru pentru a verifica această idee. Premiza lor era că, dacă Pământul se deplasa printr-un spațiu cosmic plin de eter, s-ar crea o rezistență în direcția mișcării Pământului, cam la fel cum crește un val în fața unei bărci. Michelson și Morley au considerat că s-ar înregistra o diferență perceptibilă în viteza luminii între înregistrările făcute în direcția actuală de mișcare a Pământului și cele făcute dacă planeta s-ar mișca în direcție opusă, după ce unda de eter a trecut. Nu s-a găsit nicio diferență, iar ideea eterului nu a mai fost luată în considerare.

Cu toate acestea, la acea vreme, nu s-a înțeles faptul că Pământul în sine este un câmp-undă – și că lipsa de eter ar putea fi explicată prin aceea că acest câmp-undă al Pământului interferează cu câmpul eterului, anulându-l. Acest lucru ar putea explica de ce Michelson și Morley nu au descoperit eterul. De la introducerea teoriei stringului și energiei punctului zero, teoria eterului a înregistrat

o oarecare revenire, dar una neconcludentă întrucât „juriul“ tot nu agreează ideea eterului.

Din perspectiva celui de-al șaselea simț nu contează dacă există, sau nu, eter. Căci, deși eteric și eter derivă ambele din același cuvânt, este evident că nu înseamnă același lucru. Eterul, varietatea din spațiul cosmic – dacă există – ar fi invizibil, în timp ce etericul uman, deși este greu de văzut, este în mod categoric vizibil. Se poate ca eterul și etericul să fie două versiuni ale aceleiași energii, sub forme diferite, la fel cum gheața și aburul sunt ambele forme ale apei. Timp de secole, clarvăzătorii au pretins că văd etericul și că toată lumea îl poate simți, chiar dacă nu și-l pot explica din punct de vedere tehnic. A spune că nu există este ceva illogic. În cele din urmă, știința îi va ajunge din urmă și ne va spune că acest câmp eteric al corpului/personalității omului există în mod categoric.

Rățiunea acestei cărți este de a vă arăta căile prin care puteți descoperi etericul pentru voi înșivă. După părerea mea, chiar și toată matematica din lume nu poate surclasa o bună experiență subiectivă. Pentru a simți etericul, trebuie să deveniți destul de sensibili. Tranziția se produce atunci când vă priviți viața în niște termeni mai amplii. În voi trebuie să existe o dorință de a transcende lumea, pentru a ajunge la un nivel special de spiritualitate.

Trebuie să rețineți că, în societatea noastră, tot ce am fost învățați în copilărie și majoritatea lucrurilor pe care le vedem și le citim în presă sunt create în mod special pentru a ne amorți simțurile, făcându-ne să acceptăm totul cu supunere. Vânzarea de frică este o industrie naționalizată. Dacă vrei să le iei puterea oamenilor, oferă-le o dietă perpetuă de probleme înfricoșătoare, pe care nu le pot repara. Fă ca toate informațiile reale să rămână ascunse și obscure. Hrănește-i pe oameni cu o mulțime de chestiuni lipsite de importanță și transmite nenumărate evenimente sportive nesemnificative, pentru a-i distra, în timp ce le tot repeți că nu au nicio putere de a-și conduce propria viață. Emite legi prin care te asiguri că oamenii sunt cât se poate de împovărați și ia-le jumătate din venituri pentru a fi sigur că se va întâmpla astfel. Fă-i pe oameni să se simtă lipsiți de siguranță și spune-le că doar oamenii importanți din vârf au

puterea de a-i proteja, de a-i vindeca, de a le furniza bunuri, de a-i informa, și așa mai departe. Bine ați venit în Tărâmul Monotoniei și Birocrației. Minteă mea – și probabil că și a voastră – a fost programată încă de la o vârstă fragedă, printr-un mecanism insidios și de lungă durată de control mintal, care spunea că nu ne putem descurca de unii singuri. Prostii!

Avantajele conștiinței

Am ajuns să cred că dezvoltarea conștiinței și călătoria mea spirituală făceau parte din planul meu de evadare. Se poate ca și voi să priviți lucrurile astfel. În contextul lumesc, Tărâmul Monotoniei și Birocrației se aseamănă mult cu un lagăr invizibil de prizonieri de război. Consider că trebuie să fie un loc în planul lui Dumnezeu și pentru aceia dintre noi care vor să fugă. Cred cu putere că percepția este pașaportul nostru de ieșire din coșmarul societății care a fost creată pentru noi, căci percepția ne poartă spre o altă evoluție – nu cea de după moarte, ci spre una care se află chiar aici, în lumea celor vii. Este o lume în interiorul altei lumi. Pun pariu că, în anii ce vor urma, nivelul nostru de conștiință și acuitatea percepției vor fi în mod inexorabil legate de calitatea călătoriei vieții noastre.

Filozoful Gurdjieff a vorbit mult despre *omul adormit*, un termen pe care l-a folosit ca să descrie conștiința unei vieți banale, de burghez. Gurdjieff a spus că omul trebuie să-și exercite forța voinței pentru a se trezi în această viață, altfel nu face decât să plutească prin viață, mai mult sau mai puțin într-o stare de somn, pierzând mare parte din lucrurile interesante.

Trebuie să spun că, privind oamenii cum ies de la metrou, alergând la serviciu sau deplasându-se pe autostradă în timpul orei de vârf, pot vedea tipul de somn colectiv despre care vorbea Gurdjieff. Nu cred că este vina oamenilor, în general – așa sunt ei programați. În orice caz, este confortabil să mergi așa, urmând un ritm familiar.

Dar dacă ai avut vreodată experiența de a descoperi că timpul a zburat pe lângă tine – de exemplu, că o săptămână, o lună sau un an a trecut fără ca tu să fi conștientizat – înseamnă că ai alunecat

în „Starea Omului Adormit” descrisă de Gurdjieff. În starea de somn, timpul zboară.

În schimb, starea celui de-al șaselea simț, trează din punct de vedere spiritual, este mai mult starea observatorului – o stare de autoobservare. Prin introspecție și observare, privindu-te și analizându-te, devii mai puternic. Timpul încetinește, iar realitatea se consolidează. Nu mă refer aici că devine mai densă sau că este mai greu de străbătut. Vreau să spun că devine mai *bogată*. Conștientizezi mai multe, cadrele timpului se largesc dintr-o dată, iar percepția ți se extinde. Lumea celui de-al șaselea simț deschide centrul energetic din corpul subtil și ajungeți să asimilați mai multă lumină. Deci, treceți în mod natural de la rigid la flexibil, de la rezistent la fluid, de la ezitare la cursivitate. De îndată ce vă deschideți spre mai multă putere și spre atotcunoaștere, puteți percepe viața în toată subtilitatea și nemărginirea sa.

Cel de-al șaselea simț natural trebuie exersat pentru a se dezvolta, și presupune disciplină. Asta deoarece trebuie să vă antrenați forța voinței, pentru a-l face pe ego să dea înapoi – și știți din experiență că ego-ul este foarte puternic. Pentru a vă trezi, puteți antrena forța voinței într-un mod negativ, sau o puteți folosi într-un mod pozitiv. Cioc! Cioc!

Uneori, universul vă cheamă să acționați. Se întâmplă ceva ciudat. Viața vă dă una peste cap și vă trezește. Dar calea mai lentă, interioară, este mai indicată – vă scapă de acele șocuri urâte.

Este ceva minunat să știți că aveți curajul, disciplina și perseverența de a vă anima conștiința. Tinzând spre o stare superioară de conștiință, spre o abilitate superioară și o mai mare spiritualitate, ajungeți la un simț mai profund de conștientizare de sine. Acest lucru aduce cu sine multă vindecare. Mare parte din disfuncțiile și durerea emoțională pe care le experimentează oamenii provine inițial dintr-o lipsă de autocunoaștere. Am considerat că nu trebuie neapărat să încercați să reparați diverse aspecte din viața voastră pentru a vă simți bine – de obicei, nu trebuie decât să le înțelegeți.

Diversele instrumente, tehnici și discipline prezentate în aceste pagini cer o anumită doză de seriozitate și de concentrare pen-

tru a se culege roadele succesului. Noua stare de conștiință se prezintă sub forma unei percepții extrasenzoriale. Acest lucru vine de la sine, dacă îi permiteți realității să aibă un impact asupra corpului subtil și dacă îi permiteți acelui impact să se înregistreze, ca percepție, în mintea voastră. Vă înzestrează cu o conștiință complexă a ceea ce se întâmplă în jurul vostru.

De exemplu, în relațiile voastre, începeți să conștientizați informațiile subtile sau subliminale ce curg de la voi spre ceilalți și, de asemenea, energia ce curge de la ei, spre voi. Începeți să știți ce gândesc și ce simt ceilalți.

Puteți folosi aceeași conștiință – al șaselea simț – și privitor la veniturile voastre. Nu numai că vă poartă acolo unde se află oportunitățile financiare, dar vă arată și energia interioară a lucrurilor, ajutându-vă să nu suferiți pierderi. O puteți folosi și pentru a vă racorda la rezervorul de idei și de creativitate care poate stă ascuns în interiorul vostru. O idee strălucită vă poate aduce un milion de dolari. Sunt mulți oameni cărora ideile strălucite le-au venit sub forma unei viziuni, a unui vis, în meditație sau într-un moment de inspirație. Ideile lor nu erau în mod necesar radicale sau extravagante. De fapt, cel mai adesea, ideile de succes nu sunt extravagante, întrucât trebuie să fie pe înțelesul oamenilor. Adeseori, nu este nevoie decât de exprimarea ideii, sau de dezvoltarea unui produs sau a unui serviciu, într-un mod inedit.

Deci, prin dezvoltarea unei conștiințe înalte, vă conectați mai mult la energia vieții. Vă împăcați mai mult cu voi înșivă, dezvoltând încredere și aptitudini. Puteți să conștientizați dintr-o dată că dețineți aptitudini pe care nu le-ați văzut sau nu le-ați înțeles în trecut – deoarece nu erați conștienți de ele. Sau poate *erați* foarte conștienți de ele, dar nu ați avut suficientă încredere pentru a le exprima.

Așadar, călătoria spre cel de-al șaselea simț este în general mai amplă, mai vastă și mai mare decât citirea în stele, capacitatea de a interpreta cărțile de joc sau alte șmecherii. Este mai mult o calitate generată de propria călătorie spirituală. Puteți descrie această călătorie prin orice termeni religioși, spirituali sau sacri doriți.

În final, cel de-al șaselea simț circulează pe o cărare eterică, pentru a vă conduce spre un sine lăuntric mai vast, mai colorat. Iar acest lucru se reflectă într-un sine *exterior* mai bogat.

Dacă ne gândim mai bine, viața este o replică – o expresie exterioară – a gândurilor și sentimentelor noastre. Atunci când se întâmplă lucruri pe care nu le înțelegeți, sau atunci când se întâmplă lucruri care credeți că *ar fi trebuit* să se întâmple, sunteți derutați. Dar totul poate fi explicat prin gândurile și sentimentele voastre cele mai profunde și subtile – prin acele impulsuri și motivații ce stau ascunse în subconștient, sub nivelul percepției normale de stare de veghe. *Acolo, undeva, se află mereu un răspuns.*

Deci, prin faptul că vă conectați mai bine la intuiția, capacitățile paranormale și la cel de-al șaselea simț – și vă voi defini acești termeni cu mare atenție – nu faceți decât să vă anunțați acea parte spirituală, infinită, din voi: „Hei, vreau să cunosc mai mult. Vreau să văd; vreau să înțeleg”.

În loc să fiți o victimă a împrejurărilor, o persoană care se lasă purtată de val, care permite ca viața „să i se întâmple”, spuneți: „Eu vreau să fiu acela care îmi dirijez viața. Vreau să-mi controlez propriul destin. Vreau să-mi exercit forța voinței, astfel încât viața să-mi ofere acele lucruri pe care le merit”.

Primul exercițiu de imaginație: închipuiți-vă că, printr-un fel de putere magică, ajungeți să cunoașteți dintr-o dată tot ce este de cunoscut pe Pământ. Deveniți brusc cea mai puternică persoană din lume. Știți ce gândeste toată lumea, cum li se va desfășura destinul, cum va evolua bursa de mărfuri, ce cal va câștiga următoarea cursă din Santa Anita. Dintr-o dată, deveniți extrem de puternici – și foarte, foarte bogați.

Opusul acestei stări este: imaginați-vă că nu știți nimic. Nu vă puteți aminti cum vă cheamă, unde locuiți sau ce zi a săptămânii este. Habar n-aveți cum să cumpărați de mâncare și cum să vă întrețineți. Nu aveți putere. Deci, conștiința omenească gravitează undeva între a ști totul și a nu ști nimic.

Dacă vă dezvoltați cel de-al șaselea simț și vă racordați la el, ajungeți să accesați cunoaștere, dobândiți o forță tăcută, iar viața nu

mai este atât de înfricoșătoare. Faceți un salt spre o orbită superioară, pentru a călători dincolo de karma vieții de zi cu zi, căci parte din karma pe care o moștenim aici, pe Pământ, este karma ignoranței. Pur și simplu, nu știm suficiente lucruri despre viață și energie și ce semnificație are totul și, de obicei, nu înțelegem de ce lucrurile se întâmplă așa cum se întâmplă. Prin conștientă, lumea devine un loc mai sigur.

Puterea fizică, forța fizică, forța politică și pătura socială sunt trecătoare. Puterea fizică dispare, partidele politice vin și pleacă, extravaganta de azi este trecutul de mâine. Energia adevărată este indestructibilă. Adevărata cunoaștere este permanentă. Noi căutăm puterea și valoarea imensă a percepției. Mereu sunt uluit de natura eroică a călătoriei umane. Există un patos enorm în realitatea sa, pe măsură ce trecem de la frică la iubire, de la ignoranță la cunoaștere, de la lipsă de putere la a deține controlul asupra propriilor vieți. Am multă compasiune pentru natura acestei călătorii uimitoare – chiar dacă uneori este grea și dureroasă.

În ultimele secole, omenirea s-a dezvoltat foarte mult. Pe măsură ce societățile noastre au devenit mai bogate, mai sănătoase și mai inteligente, am ajuns să ne bazăm tot mai mult pe intelect. Computerele preiau controlul asupra funcției emisferei stângi a creierului. Îmi imaginez că, în timp, emisferele noastre drepte creative, intuitive, se pot dezvolta mult mai rapid. Vechea cunoaștere a popoarelor tribale va reveni, pe măsură ce oamenii moderni vor angaja această capacitate în interiorul lor. Mă întreb, deseori, dacă disprețul aruncat asupra metafizicienilor și a vechilor obiceiuri nu face parte din încercarea status quo-ului de a ne monopoliza gândirea și de a ne controla.

Nu se poate spune că cel de-al șaselea simț ar fi ceva rar. Aproape toată lumea l-a experimentat într-un fel sau altul – întâmplări ciudate, vise profetice sau momente de intuiție. Cu o secundă înainte ca telefonul să sune, ați auzit numele cuiva în mintea voastră; sau v-ați gândit la o rudă aflată la distanță – și, dintr-o dată, acea persoană vă sună. Cu toții am primit un al șaselea simț al intuiției; face parte din compasiunea pe care o are Dumnezeu pentru noi. La

un anumit nivel, cu toții suntem mici, speriați și adesea derutați. Și iată că vă pică în poaie un dar extraordinar. Sunt de părere că trebuie să-l folosim. De ce am primi mai multe daruri, dacă nu le-am folosit încă pe cele care ne-au fost dăruite deja? A vă instrui să deveniți mai conștienți este un mod de a spune, mulțumesc. Vă deschide să primiți încă o porție de frumusețe – cu drag, din partea Forței Dumnezeu. Super!

Sunt de părere că la un nivel subconștient, profund, interior – pe care Jung l-a numit *subconștientul colectiv* – suntem conectați cu toții. Așa cum probabil nu există spațiu între particulele aflate la distanță, nici conștiința nu are spațiu-timp. Este în mod evident non-locală. Separarea pe care o simțim față de ceilalți este o iluzie a egoului. La un nivel lăuntric, suntem atât de aproape de cineva aflat la 10.000 de kilometri, cum suntem de persoana de lângă noi, de copilul pe care îl țineți în brațe, sau de aceia care au făcut tranziția din planul pământesc.

În tărâmul conștiinței, cu toții suntem conectați.

Deci, prima mișcare pentru a deveni conștienți este ca realitatea voastră să devină conectată la nivel spațial. Totul și toate sunt mai aproape de voi și aveți puterea de a da totul la o parte, dacă nu vă doriți să-l aveți aproape. De îndată ce vă aflați în tărâmul sinelui lăuntric, modelați forma realității pentru a o face să se potrivească cu nevoile voastre. La urma urmei, ideea că lucrurile sunt fixe face parte din iluzia fizicului. Ele sunt și nu sunt fixe.

Logica, știința, medicina și cercetarea ne-au ajutat foarte mult în evoluția noastră ca ființe umane pe această planetă, dar este nevoie și de o conexiune lăuntrică și de percepție.

Iată ceva interesant la care să ne gândim: mă îndoiesc că există vreun milionar în lumea asta care nu și-a folosit cel de-al șaselea simț pentru a face acele milioane. Fiecare om de știință își folosește al șaselea simț – pentru a înțelege conceptele, înainte de a scrie formulele care se pot demonstra.

Cu toții îl folosim, dar mulți nu-l pot recunoaște.

O bună parte din percepția celui de-al șaselea simț este capacitatea de a ne imagina și de a intui noi idei, altele decât cele vechi.

De exemplu, ați putea scrie o piesă muzicală, doar jucându-vă cu câteva note și v-ați putea gândi: „Sună bine, ar avea succes comercial”. Atunci nu știți că se va vinde în 11 milioane de exemplare. Este o intuiție, dar scrieți notele, deoarece așa simțiți că trebuie să faceți. Totul este energie – viața, relațiile, banii, produsele, acțiunile voastre, creativitatea, muzica – totul. Puteți accesa informații legate de acea energie, prin intermediul simțurilor subtile.

S-ar putea să întâlnești pe cineva care să fie complet opusul a ceea ce credea intelectul tău că este tipul de care te simți atras. Persoana asta e înaltă și slabă, cu un nas mare, iar tu te așteptai să întâlnești pe cineva de înălțime medie și cu structură athletică, cu un nas perfect. Poate că nu are cultura, naționalitatea sau nu aparține religiei la care te așteptai tu să aparțină, dar are ceva aparte – este o senzație. Are energie. Știi asta. Dintr-o dată, ți-ai găsit partenerul special din această viață.

Logica ne oferă un simț al siguranței. Facem planuri, gândim și sperăm că am acoperit totul. Însă nesiguranța pe care o are logica și gândirea generată de emisfera stângă a creierului ne ia din putere. Logica operează într-un mod linear; nu poate vedea după colțuri. În cel mai bun caz poate doar să-și dea cu părerea. Deci, își face griji mereu. De îndată ce ai rezolvat o grijă, apare alta. Logica vă face să cădeți pradă forțelor de control – care se folosesc de nesiguranța voastră pentru a vă face să rămâneți speriați și slabi. Aceste forțe vă modelează în direcția în care vor să vă ducă, vânzându-vă lucruri pe măsură ce vă deplasați.

Siguranța adevărată vine doar din energie și din întrebuințarea sentimentelor voastre subtile. Este o logică care nu e logică, o parte din puterea eterică naturală din interiorul vostru. Vi se prezintă ca impresii, percepții extrasenzoriale și sentimente subtile. Este singura cale prin care veți fi cu adevărat siguri. Știți că totul este bine, deoarece sentimentele vă spun că este așa. O dată ce sentimentele voastre sunt intense, nu se înșală aproape niciodată.

În general, oamenii nu înțeleg asta, dar sunt convinși că voi înțelegeți, și, în timp, veți descoperi că vă eliberează. Unii se tem că vor fi ridiculizați, și nici voi nu vreți ca oamenii să vă considere un aiu-

rit total. Răspunsul este: nu le spuneți oamenilor ce faceți. Vă aflați într-o călătorie sacră, de recăpătare a unei înțelepciuni pierdute; nu aveți nevoie de permisiunea sau de aprobarea nimănui.

Trebuie să recunosc că energiile subtile m-au ajutat foarte mult în viață. Pe măsură ce mi-am dezvoltat tot mai multă cunoașterea lăuntrică, accesând alte lumi, am reușit să văd altfel viața. Când mă aflam în stare de transă primeam câte o viziune, iar viața se îndrepta într-o altă direcție. Apoi, după un an-doi, după ce acea viziune s-a încheiat, o alta începea să mă călăuzească într-o direcție ușor diferită. În plus, am învățat multe despre oameni și despre felul în care gândesc și se simt în interior. Mergeam pe stradă și mă uitam la o persoană, putând să văd părți din povestea vieții sale. O înțelegeam mai bine.

Dar dacă trebuia să-mi demonstrez percepția, să o dovedesc – sau să apar la televizor și să o argumentez – o pierdeam. Este mult prea subtilă. Deci, de ce să te deranjezi să discuți despre ea sau să aperi ilogicul?

Puterea se desfășoară ca parte a grandorii călătoriei noastre. Este straniu că pare a fi mai mult un pas în spate, spre vechile obiceiuri tribale ale șamanilor – în realitate, ea reprezintă un pas înainte, spre tărâmul zeilor și al spiritualității.

✿ Capitolul 2 ✿

Puterile paranormale, lumile spirituale și atotcunoașterea

Cele trei componente ale celui de-al șaselea simț

Haideți să analizăm diversele forme ale celui de-al șaselea simț și să le definim cum se cuvine. Atunci când o calitate eterică precum al șaselea simț este definită și fragmentată în diversele sale componente, vă ajută să o înțelegeți cum trebuie, lucru care facilitează sarcina de conectare la fluxul de informații extrasenzoriale. Cel de-al șaselea simț se împarte în trei categorii principale – iar apoi în alte câteva sub-categorii. Principalele componente sunt: *cel de-al șaselea simț mediumic*, *cel de-al șaselea simț intuitiv* și *cel de-al șaselea simț atotcunoscător*.

Este ușor de înțeles. Al șaselea simț mediumic este în mare parte procesul prin care gândurile și informațiile trec de la o persoană la alta – de exemplu, mediumul captează energia mentală a clientului. Părți din atitudinea lor și tiparele cerebrale se află în eteric, iar mediumul le vede cu ochiul minții sale (*clarvedere*). Uneori, mediumul aude cuvinte în mintea sa, care descriu aspecte ale vieții clientului (*claraudiție*); sau simte ideile, emoțiile și formele-gând ale clientului (*clarsimțire*). Clarsimțirea nu se găsește în majoritatea dicționarelor, dar este un termen folosit în vocabularul paranormal, pentru a se descrie informațiile nonlocale captate prin intermediul sentimentelor personale.

Majoritatea energiei mediumice este destul de trecătoare. Asta deoarece este, în forma sa cea mai cunoscută, telepatie. Ni-

meni nu poate explica încă felul în care funcționează telepatia, însă este ceva ce experimentăm cu toții din când în când, adesea fără să conștientizăm. Este mai puternică între oamenii care se cunosc bine: soți, rude, prieteni apropiați și așa mai departe. Îmi imaginez că răspunsul se găsește în același câmp-undă subatomic care cere ca una dintre particule să se schimbe, dacă partenerul său se modifică în vreun fel. Probabil că emoția relațiilor apropiate generează aceeași legătură descrisă de experimentele lui Alain Aspect.

Oricare ar fi explicația, telepatia nu este o raritate. De câte ori nu v-ați gândit la ceva, ca după aceea, persoana de lângă voi să menționeze exact aceeași idee? Cum se face? Ei bine, o mică parte poate fi coincidență, dar asta nu explică modul în care astfel de gânduri par să treacă de la o persoană la alta. Dacă am aduna toate situațiile în care se întâmplă pe toată suprafața globului, probabil că s-ar ajunge la un număr de milioane de ori pe zi. Gândurile fac salturi în mod cert, deci fie ați primit gândul de la persoana de lângă voi, fie ea l-a primit de la voi, sau amândoi l-ați captat de undeva, în trecere. Cum am mai spus, un electron ce se rotește în jurul nucleului unui atom poate sări de pe o orbită superioară, pe una inferioară. Când face asta, el nu călătorește pe toată distanța spațiului dintre orbite. Nu face decât să dispară de pe orbita superioară și să apară, simultan, pe cea inferioară. În timp ce face această manevră, el există în spațiu-timp, așa cum îl cunoaștem noi, și re apare în spațiu-timp, în noua sa poziție.

Gândurile trebuie să iasă într-un câmp- undă și să acționeze mai mult ca electroni. Ei par să poată realiza același tip de salturi.

Mediumurile pot folosi un instrument, cum ar fi cărțile de tarot sau un cristal, pentru a-i ajuta să se concentreze, dar procesul rămâne acela de a capta gânduri și sentimente din conștiința altuia. Poate fi în parte acțiunea de a le simți, însă mediumul poate să și atragă gândurile, pentru a le face să treacă din mintea clientului spre mintea sa. Este o mișcare de tragere; tragerea este realizată prin capacitatea mediumului și prin dorința sa de a cunoaște. Este ajutat și de către client, care va proiecta un sentiment de așteptare asupra mediumului și îi va spune: „Povestește-mi despre mine”. Aceasta

este o direcție eterică îndreptată înspre exterior, fiind mai ușor pentru medium să o capteze. Nu spun asta pentru a înjosi sau desconsidera puterea mediumului – pur și simplu, explic cum se întâmplă.

Apoi, desigur, o parte din percepția mediumului se naște din bunul său simț și din faptul că-i înțelege pe oameni. Atunci când îi puteți privi pe oameni și îi puteți observa cu adevărat, aceștia vă comunică o mulțime de lucruri, fără a fi nevoie să deschidă gura. Deci mediumul poate vedea suferința pe chipul clientului și spune: „Viața ta a fost grea și ai nevoie de o persoană deosebită, care să-ți ofere sprijin și ajutor – și meriți ceva mai mulți bani, nu-i așa?” Iar clientul exclamă: „Da! Da! De unde știi? Uimitor!”

Intuiția diferă puțin de cele trei capacități mediumice. De obicei, este vorba de apariția bruscă a ceea ce până atunci fusese doar informație subliminală din mintea voastră subconștientă. Așa că veți spune: „Am un presentiment că acest proiect va avea succes”. De unde a venit acel sentiment?

În general, intuiția voastră vine din informațiile subliminale pe care le-ați captat în legătură cu o anumită situație. După cum știți probabil, *subliminal* înseamnă „sub pragul normal al conștienței lucide”. Zi de zi, captăm enorm de multe informații pe care nu le conștientizăm. Acele informații subliminale sunt înmagazinate în subconștient. Deci, dacă aveți un sentiment intuitiv în legătură cu un proiect, să spunem, se poate să-l fi captat de la oamenii implicați în proiectul respectiv. Poate că v-au spus în tăcere care este atitudinea lor – așa că ați adunat toate acele informații subliminale încă de la ședința de afaceri la care ați participat. Mai târziu, subconștientul vostru selectează acea informație ascunsă, iar într-un moment de liniște, vă apare în minte sub forma unei intuiții sau a unui gând straniu, care nu pare să aibă legătură cu ceea ce gândiți în mod normal. Păreți să știți lucruri pe care, la nivel logic, intelectul vostru nu ar avea de unde să le cunoască. Deci, intuiția accesează și recuperează informații care sunt îngropate adânc în interior. Felul în care poate fi stimulată este de a-i cere în permanență subconștientului să vă comunice ceea ce știe el, iar intelectul nu cunoaște.

A treia formă a celui de-al șaselea simț este atotcunoașterea. După părerea mea, aceasta este cea mai interesantă, căci, prin chakra coroanei, sunteți conectați la tot. A avea atotcunoaștere nu înseamnă că veți fi întotdeauna atotcunoscători – înseamnă că primiți frânturi de atotcunoaștere prin sentimentele voastre sau, cel mai probabil, prin intermediul viziunilor. Felul în care diferă de capacitatea mediumică este că nu reprezintă neapărat o emanație a energiei altei persoane. Este mai mult o informație ce se revarsă din mintea globală sau de dincolo de ea, către o inteligență transdimensională, la care suntem conectați temporar. Atotcunoașterea operează, de obicei, atunci când sunteți de unii singuri, după ce ați cultivat în viață seninătatea și tăcerea. Are de-a face adesea cu aspectele spirituale ale vieții sau cu diversele nuanțe ale călătoriei voastre. Este un instrument de învățare oferit de o putere superioară.

Încă de tânăr am meditat și am studiat conștiința, unde cerebrale și stările de transă. Practicam meditația în fiecare zi și, în cele din urmă, am descoperit că puteam intra în stare de transă, dar să rămân treaz. După câțiva ani, au început să-mi apară simboluri și viziuni – fiecare era foarte intens și plin de semnificații. Am ajuns să înțeleg cât de mult mă ajuta văzul lăuntric în călătoria pe care o facem în viață.

Într-un final, prin practicarea repetată a transei, am văzut cu ochiul minții capătul a ceea ce părea a fi un tunel. Abia mai târziu am descoperit că era tunelul experienței de după moarte, despre care povestesc oamenii că l-au văzut în timpul operațiilor; adesea în timp ce se aflau în moarte clinică. La început, tunelul părea să se afle la mare distanță; treptat, în timp, m-am apropiat tot mai mult de el. La capătul tunelului, la intrarea sa, există o *singularitate*. Este o zonă de gravitație extremă – cam ca o gaură neagră din spațiu, îmi imaginez eu. Singularitatea este atât de greu de străbătut încât mi-a luat doi ani să traversez scurta distanță dintre punctul meu de percepție și ea. Privită cu ochiul minții părea să se afle la doar câțiva metri. Am ajuns în cele din urmă la capătul tunelului, privind în sus, prin el. Are o îndoitură, așa că nu se poate vedea până la capăt. Frustrat, am încercat să-mi împing percepția prin tunel și m-am jucat cu metoda

asta timp de nouă luni, fără să am prea mult succes. Apoi, am decis că ar fi mai bine să încerc să trag *înspre* mine orice se afla la capătul tunelului, mai degrabă decât să încerc să-mi împing conștiința prin tunel, în direcția sa. Tehnica asta a dat rezultate imediat.

După această ajustare, am început să observ lumile spirituale aproape zilnic. Unele erau foarte frumoase, pline de lumină. De mai multe ori am văzut ceea ce mi-am închipuit că este lumina lui Dumnezeu. Folosesc cuvintele „mi-am închipuit”, întrucât n-am idee ce este Dumnezeu cu adevărat, însă lumina pe care am văzut-o era atât de puternică, încât am crezut că trebuie să fie Forța Dumnezeu. Era toată iubirea pe care mi-o puteam imagina – și chiar mai mult. De fapt, era atât de multă iubire și radianță, încât nu o puteam privi mai mult de câteva secunde, înainte să mă copleșească. În acel moment, eram forțat să plec.

În timpul observărilor mele din tunelul de după moarte, am învățat destul de multe despre acele lumi spirituale și despre natura acelor dimensiuni – cel puțin despre cele pe care am reușit să le văd. Erau și lumi oribile, demonice; și lumi gri, monotone, în care persoanele (spiritele) erau șterse și pierdute. Apoi erau și dimensiunile cerești. Unele dintre locurile pe care le-am vizitat erau pur și simplu negre, lipsite de lumină; vidul nu era nici plăcut, nici neplăcut.

Odată, în timp ce mă aflam în transă, am cerut să văd cum arată infinitul și m-am trezit că sunt purtat într-un loc anume, plutind în neant și peste tot în jurul meu se afla infinitul. Am înțeles că versiunea noastră umană a infinitului este un pic limitată; există un punct de unde mintea noastră, pur și simplu, nu-l mai poate înțelege. Dar, în versiunea atotcunoscătoare, poți vedea că infinitul are o caracteristică: are un fel de personalitate și este cu adevărat special, deoarece este mult mai vast decât ne putem imagina. Și oricât de departe ai privi, găsești mai mult. Iar dincolo de asta, sentimentele îți spun că există și mai mult. De fapt, infinitul este atât de vast încât, pentru un om, este înfricoșător. Cel puțin pe mine m-a speriat. Suntem un pic prea mărunți pentru a ne juca prea mult cu infinitul – mai ales cu ce este el cu adevărat.

De câte ori am făcut experimente cu viziunile din tunel am avut impresia că am fost ajutat. Adeseori am simțit că eram condus spre diverse dimensiuni, iar alte dimensiuni, pe care doream să le văd, îmi erau interzise, probabil dintr-un motiv întemeiat. Una dintre concluziile la care am ajuns este că acele lumi spirituale, care fac parte din experiența noastră de după moarte, sunt plasate simetric, ca într-o oglindă, față de lumea noastră pământească – însemnând că ni se opun, că se află în fața noastră. Deci dreapta lor e stânga noastră și invers.

Cumva, între planul pământesc, tunelul de după moarte și celelalte lumi, are loc o mișcare de rotație. Poate că ea are loc în punctul în care se află îndoitura aceea din tunel; în orice caz, rotația inversează lucrurile – stânga în dreapta și dreapta în stânga. În continuare, vă voi arăta cum se leagă toate acestea de cel de-al șaselea simț, de lumile spirituale și de mintea subconștientă, dar permiteți-mi să vă prezint mai întâi un indiciu pe care l-am descoperit cu privire la lumile în oglindă și minte, ceva care poate vă va interesa.

Lumile în oglindă ale vorbirii inversate și mintea subconștientă

Există un fenomen cunoscut ca vorbirea inversată (reverse speech). Pentru aceia care nu știu ce este, fenomenul reprezintă preluarea unei bucăți de dialog înregistrat, cum ar fi un reportaj de știri, să zicem, și redarea sa invers. Susținătorul de frunte al vorbirii inversate este un prezentator de știri australian care lucrează în America, pe nume David Oates. Oates și alții au descoperit că în loc ca o astfel de audio-casetă inversată să conțină numai aiureli, de multe ori conține mesaje coerente. Oates susține că în fiecare porțiune înregistrată de dialog există cel puțin un cuvânt sau un mesaj coerent, la fiecare 10-15 secunde.

David Oates afirmă că mesajele inverse sunt gânduri, care apar ca dialog și emană din mintea subconștientă a oratorului. Cu alte cuvinte, banda redată invers reprezintă ceea ce gândește cu adevărat cel care vorbește, adânc în interiorul său.

Uneori, inversările apar și la înregistrările muzicale. Am găsit o inversare în albumul Greenwood, la care am lucrat anul trecut – *Vocea mitului celtic*, I I, „Triumful Zeilor Luminii”. Voci angelice par să cânte: „Vă iubim, vă iubim”. Se repetă de două ori.

Fascinant la vorbirea inversată este că cel mai adesea dialogul inversat se leagă de ce s-a spus anterior. Dacă dialogul nu avea nicio legătură cu subiectul discutat, atunci s-ar putea spune că este doar o coincidență că anumite cuvinte din engleză sună coerent atunci când sunt redată sau scrise invers. Cu toate acestea, dacă vă uitați la cuvintele de pe această pagină, veți vedea cât de puține au vreo logică atunci când sunt verbalizate sau scrise invers. Deci să găsești, de exemplu, cinci sau zece cuvinte consecutive pentru a avea o logică, unul după altul, este o mare improbabilitate lingvistică.

Una dintre inversările lui Oates este uimitoare. Iată cazul: o traducătoare bilingvă se află la o conferință de presă; traduce din engleză în chineză. Ceea ce se vorbește pe bandă este în chineză, iar inversarea subconștientă este vorbită destul de limpede în engleză. Acest lucru exclude ideea că vorbirea inversată are o coerență accidentală. Este imposibil ca, să zicem, mandarina sau cantoneza, atunci când sunt redată normal, să sune ca un comentariu coerent în engleză, atunci când sunt redată invers. Vorbirea inversată este cu adevărat o enigmă. Poate reprezenta o descoperire importantă în înțelegerea dimensiunilor, realității și naturii conștiinței.

În teorie, ar trebui să fie imposibile, însă inversările redau întotdeauna exact vocea și accentul celui care vorbește, iar inversarea se referă, de obicei, la ceea ce se spune în acel moment, în dialogul normal. Un exemplu interesant a fost găsit în celebrele cuvinte ale lui Neil Armstrong, rostite când a pășit pe suprafața lunii. Vă amintiți că a spus: „Acesta este un mic pas pentru om, dar un salt uriaș pentru omenire”. Când aceste cuvinte sunt inversate, se aude cum spune: „Omul va păși în spațiu”. Acesta a fost un gând subconștient care a reflectat ceea ce știa sau simțea că va urma în programul spațial. Puteți asculta cuvintele pe site-ul lui David Oates: <http://www.reversespeech.com/>.

Nu pot înțelege cum reușește subconștientul să imprime invers o bandă magnetică; cu toate acestea, mediumi precum Ted Serious au demonstrat că pot imprima filmul fotografic cu puterea minții lor – deci, de ce nu și banda magnetică? Ceea ce este greu de înțeles la reverse speech e efectul straniu, răsucit, de distorsiune a timpului, pe care îl demonstrează, în timp ce cuvintele de la sfârșitul unei fraze inversate par să fie înregistrate pe bandă înaintea celor de la începutul aceleiași fraze. Dacă linia de timp ar fi fost normală, ar fi trebuit să se audă cum Armstrong spune: „Klaw ecaps lliw nam” (Man will space walk – omul va merge în spațiu). Inversarea liniei de timp presupune unul din două lucruri – fie subconștientul operează invers în timp, fie, cumva, subconștientul poate furniza, dintr-o dată, o frază completă, cu fiecare cuvânt la locul său, redat simultan. De exemplu, într-o propoziție formată din patru cuvinte, toate cele patru cuvinte impregnează audio-caseta, exact în același moment. Dacă acest scenariu este corect, subconștientul ar trebui să fie fără timp, căci ar trebui să organizeze și să proiecteze toate cele patru cuvinte din memoria sa asupra benzii, simultan.

Oricum, acest dialog se derulează invers în timp, în comparație cu dialogul normal, care se derulează înainte. Din nou, ca și lumile spirituale, este plasat simetric, ca într-o oglindă. Deci acesta ar putea fi un indiciu important, care ar explica multe fenomene paranormale, cunoașterea interioară și cel de-al șaselea simț. Pare să existe o legătură între lumile în oglindă ale spiritului și lumea-oglinadă a subconștientului.

Ideea în sine nu este atât de bizară, întrucât atunci când primim ceva prin intermediul văzului normal, percepem acel lucru corect; cu toate acestea, știm că acea imagine ajunge la noi invers, răsturnată și întoarsă de la stânga la dreapta. În creier există un mecanism care rotește pentru noi imaginile din realitate, astfel vedem că încăperea în care ne aflăm, de exemplu, nu este răsturnată. Însă, poate că informațiile primite de simțurile noastre ajung în subconștient în starea lor inițială – răsturnată, întoarsă de la stânga la dreapta – și nu așa cum vedem și percepem realitatea în starea noastră

normală, de veghe: și anume, atunci când privim spre nord, stânga se află la vest, iar dreapta la est.

Nu-mi dau seama de ce nu am văzut înaintea legătura dintre natura inversată, ca reflecția într-o oglindă, a vorbirii inversate și simetria de oglindă a lumilor spirituale. Însă implicațiile sale, dacă este adevărat, sunt uimitoare. Ne pot conduce spre o cu totul altă înțelegere a puterilor paranormale și a naturii non-locale a conștiinței. Mi se pare fascinant!

Dacă subconștientul este aliniat simetric cu lumile spirituale, atunci s-ar putea trage concluzia că face parte din acele lumi și că o parte din noi se află mereu în lumea spirituală, prin intermediul subconștientului – nu doar după moarte, ci și cât suntem încă în viață.

La nivel intuitiv, am simțit întotdeauna că o parte mai mare din identitatea noastră, și sinele nostru conștient, nu este prezentă aici, în planul pământesc; conștiința noastră din starea de veghe reprezintă doar un mic vârf dintr-un aisberg infinit care cuprinde memoria noastră completă sau Sinele Superior, așa cum este numit de cele mai multe ori. Am ajuns pe mai multe căi la această concluzie. Cea mai convingătoare este cea prin experimentarea unui „impuls” straniu de conștiință pe care l-am avut de mai multe ori, un fenomen pe care l-au relatat și alții, pe care eu îl pot descrie doar ca o stare de „răspândire”. Să zicem că mă plimbam pe stradă și, dintr-o dată, mintea mea părea să se oprească. Parcă electricitatea din creierul meu era întreruptă sau oprită brusc. În acele clipe tăcute, goale, simt cum conștiința mea este pentru un moment în afara timpului și cum se extinde într-o stare de infinit – conectată la toate lucrurile, cuprinzând pentru o clipă întreaga realitate în interiorul meu și al minții mele, și nu în exterior, așa cum percepem cu toții în mod normal lumea.

Sunt de părere că efectul de oglindă al vorbirii inversate înseamnă că subconștientul se află într-o dimensiune spirituală non-locală, chiar și când suntem în viață; astfel, putem vedea foarte ușor cum puterea paranormală, intuiția și cel de-al șaselea simț pot fi explicate. Există o corelație aici care mă uimește. Pe de-o parte, avem existența noastră pământească, apoi tunelul dinaintea morții,

dincolo de care se află o răsucire în oglindă prin care se pătrunde în lumile spirituale non-locale. Iar pe de altă parte, avem intelectul, apoi o răsturnare în oglindă în creierul nostru și dincolo de acestea, mintea subconștientă non-locală. Desigur, s-a argumentat că totul este o anomalie a creierului și că nu există un tunel de după moarte sau lumile spirituale de dincolo de el. Dar eu aş contrazice prin afirmația că tunelul de după moarte este vizibil în mod normal, numai de îndată ce creierul a încetat să mai funcționeze, ca în cazul unei morți clinice. Așadar, nu poate fi totul numai o anomalie a creierului. Mai mult decât atât, sunt convins – deoarece am înțeles întrucâtva etericul și experiența extracorporală și am văzut acele lumi spirituale și Forța Dumnezeu – că toate acestea sunt reale. Totodată, sunt de părere că există o realitate spirituală non-locală, din care facem parte cu toții.

Firește că o parte din ceea ce reprezintă puterea paranormală a celui de-al șaselea simț se explică prin gândurile care sar de la o persoană la alta, prin eteric. Cu toate acestea, unele lucruri trebuie să fie explicate, deoarece o mare parte din ceea ce este conștiința noastră – și deci, evoluția noastră – se află în afara lumii intelectuale, tridimensionale a realității noastre normale, separate, bazate pe ego. Prin intermediul lumii oglinzii a subconștientului, cu toții ne aflăm în lumile spirituale non-locale, interconectate. În acele lumi spirituale, nu există atmosferă ca cea a Pământului prin care cuvintele (sunetul) să se poată deplasa, iar tot ce înseamnă comunicare între entitățile conștiente se face prin transferul de gânduri. Telepatia este unicul mijloc de comunicare pe care l-am întâlnit până acum. Deci, dacă subconștientul se află deja în lumea spirituală, atunci înseamnă că avem aceeași interconexiune spirituală și între noi există întotdeauna un dialog tăcut.

În mod intuitiv, am știut acest adevăr – iar misticii l-au predat încă de la începutul timpurilor. Dar, nicăieri în textele sacre, n-am citit o explicație adecvată a motivului pentru care avem acest dialog tăcut între noi, sau de ce suntem interconectați. Bineînțeles că Forța Dumnezeu se află pretutindeni și toți avem o scânteie a acelei Forțe Dumnezeu în interiorul nostru, deci asta explică ce încercam

misticii să spună, însă nu oferă un răspuns tehnologic complet. Faptul că totul este corelat și interconectat a reprezentat una dintre primele și cele mai de impact impresii pe care le-am avut în tunelul de după moarte. Însă abia acum, cu ajutorul tehnologiei vorbirii inversate, putem explica în mod rezonabil de ce există această interconexiune între noi toți.

Dacă subconștientul fiecărei persoane este plasat în dimensiunile oglină, fără timp ale spiritului, chiar și cât suntem în viață, atunci, cu toții existăm în acele lumi, chiar acum. Deci ideea lui Jung despre subconștientul colectiv și unele dintre ideile pe care le-am scris în cartea mea, *Whispering Winds of Change*, referitor la mîntea globală, par să fie corecte. În lumea oglină a subconștientului, între noi toți există o legătură globală. Căci așa este în lumile spirituale – cel puțin în cele pe care le-am văzut eu.

Spiritism și channeling

Nu cred că putem discuta despre cel de-al șaselea simț, fără să vorbim despre spiritism și channeling. Aceste două aspecte sunt greu de separat, întrucât nu se încadrează perfect în niciuna dintre cele trei categorii. Spiritismul pare a fi o formă de putere paranormală, atunci când se referă la comunicarea cu spiritele celor care au decedat. Dar, spre deosebire de situația în care clientul este în viață și se află în fața mediumului, din etericul unei persoane decedate nu se poate extrage informație. De fapt, spiritismul trebuie să facă parte din atotcunoaștere, având în vedere că suntem cu toții conectați prin lumile spirituale oglină și subconștient. Dintr-o dată, totul poate fi explicat și îmi imaginez că mediumul extrage probabil informații din memoria perpetuă a persoanei decedate. Spiritismul trebuie să se bazeze într-un fel pe entitatea spirit care proiectează informații spre medium. Atunci când spiritismul este practicat cum trebuie, este extrem de impresionant. Însă se întâmplă ca uneori să fie amestecat cu o mulțime de prostii, iar dacă mediumurile nu-și folosesc înțelept energia, încep să inventeze lucruri pe măsură ce progresează. Am văzut mediumi care erau fenomenali și am văzut alții care nu făceau decât să inventeze.

Spiritismul, așa cum se numește procesul de comunicare cu cei morți, a început în America, în secolul al XIX-lea, cu cele trei surori Fox. Ele au trăit în Hydesville, New York, și au devenit celebre pentru presupusa comunicare cu spiritele plecate, prin intermediul sunetelor care se produceau în casele lor. Ele susțineau că stabiliseră un contact cu un vânzător ambulant care fusese ucis în acea casă și îngropat în pivniță. După cincizeci de ani, s-a descoperit un schelet de om în spatele unui dintre pereții pivniței.

Cu toate acestea, deși spiritismul a început în America, a prins cu adevărat rădăcini în Anglia, unde a devenit un fel de instituție. De fapt, mai există încă unele biserici de spiritism în Anglia, unde se țin slujbe cu regularitate, duminica. Acestea sunt cu adevărat nostime și îmi place ca, din când în când, să le vizitez. Slujbele încep cu câteva rugăciuni creștine și se cântă un imn, după care mediumul ridică energia, de jos, în etericul celor prezenți, în sus, spre cel de-al treilea ochi. O parte din energie vine de la chakra inimii, iar restul din kundalini, din chakra rădăcină, deși îmi imaginez că unii mediumi sunt un pic prea timizi să recunoască acest lucru.

Mediumul extrage energie și din ambientul încăperii în care s-au mai ținut ședințe de spiritism. Memoria sau rămășițele acelor ședințe din trecut formează o parte din identitatea eterică a încăperii. Mediumul mai extrage energie și din congregație, stabilind o legătură foarte puternică între membrii. Dar, desigur, este posibil ca totul să se explice prin această influență reciprocă, de la subconștient la subconștient, a evoluției noastre oglină comune.

Spiritismul își are locul său. Este important în Africa, iar în America de Sud sunt multe mediumuri; de fapt, mediumuri există în toate țările din lume. Problema pe care o am eu cu această practică este că spiritele celor morți – care se presupune că ne vorbesc, prezic unele lucruri, ne dau sfaturi și așa mai departe – par să aibă atât de puține cunoștințe despre ce se întâmplă în lumea de zi cu zi. Totodată, par să aibă și o înțelegere limitată a ceea ce este viața.

După ce am terminat cu această încarnare, ieșim din fizic pentru a pătrunde în dimensiunile siderale, însă lumile spirituale din apropiere sunt alcătuite din formele-gând pe care le cunoaștem,

motiv pentru care nu diferă foarte mult de ceea ce cunoaștem deja. Poate de aceea spiritele celor plecați par să aibă o cunoaștere atât de limitată despre natura universului și a vieții. Vă vor spune nenumărate lucruri foarte banale, despre faptul că bunicuța ta se simte minunat în lumea spirituală și că vei întâlni un străin înalt, cu păr negru (să sperăm că nu e de la fisc!) și că lucrurile se vor îmbunătăți în viața ta, după o lună-două, zece, sau câte or fi.

Aceste informații îi înalță pe oameni. Știu că așa se întâmplă; i-am văzut cum reacționează. Uneori, mediumul are mare drep-tate. Poate să comunice cu tatăl tău decedat și îți va spune niște lu-cruri foarte personale, pe care numai tu și ruda ta decedată le cu-noașteți. Acest lucru îi convinge pe oameni că cei morți trăiesc în-tr-o altă dimensiune cerească. Firește că aceasta îi alină foarte mult. Este un lucru bun, după părerea mea.

Nu pot spune dacă mediumul chiar vorbește cu bunicuța voastră decedată. Poate că mediumul extrage informații din for-mele-gând ale clientului – și anume, din amintirile pe care le are cu bunica lui. La fel de simplu, mediumul poate comunica pe cale te-lepatică, de la subconștient la subconștient, cu entitatea spirit care a părăsit planul pământesc. Nu contează atât de mult care este ade-vărul – atâta vreme cât e util, îi mulțumește pe oameni și le face un pic de bine.

Întrucât, cu ani în urmă, m-am instruit să devin un medium, la aceste ședințe de spiritism ajunsesem să fiu convins de prezența altor entități. *Séance* (ședință) este un termen francez, care provine din cuvântul latin *sedere*, „a ședea”. Într-un fel, poți simți cum se schimbă energia din încăpere. Ești invadat de simboluri și cuvinte, aparent de nicăieri, și, dintr-o dată, vezi cu ochiul minții un porc și îi spui persoanei din fața ta: „Tatăl tău este aici și-mi arată porcul lui de expoziție”. Apoi, persoana îți confirmă că tatăl său era într-ade-văr crescător de porci – și așa mai departe.

Iată ce cred eu că se întâmplă. Sunt de părere că atunci când ne încarnăm în planul pământesc, coborâm dintr-o evoluție spiritu-ală mult mai subtilă – pentru a pătrunde în sentimentul și forma-gând ale dimensiunii câmp-undă pe care o numim om. Este lumea

atomilor, unde guvernează cea de-a doua lege a termodinamicii, care cere ca totul să se supună entropiei. E greu de înțeles de ce pă-trundem în dimensiunea atomilor, unde suntem obligați să ne des-trăptăm. Planeta este foarte frumoasă și sunt multe lucruri de în-vățat, însă viața poate fi un pic cam chinuitoare, iar moartea cam sinistă. De ce ne băgăm în așa ceva?

Este clar că face parte din karma noastră. Poate că am fost foarte obraznici în altă parte, ceva nu a mers bine și am fost trimiși aici să descoperim cum este să te destrăm. Mai plauzibil este că avem nevoie de această experiență umană, întrucât ne compactea-ză. Ne îndeasă într-un corp finit, într-o locație finită, în limitele crea-te de spațiu-timp. Este starea de particulă personificată. Ne ajută să ne concentrăm. Consider că în actul de concentrare asupra vieții, devenim mai spiritualizați. De aceea sunt de părere că cel de-al șa-selea simț are așa de mult de-a face cu răspândirea sinelui. Voi dis-cuta în detaliu despre acest lucru în capitolele următoare. Este, în cea mai mare parte, înțelegerea faptului că treceti dincolo de lu-mesc, ajungând la Sinele Infinit. De fapt, voi spuneți: „Bine, am tre-cut prin lumea aspră, plictisitoare, banală a atomilor și entropiei. Acum îmi vreau înapoi Sinele Infinit. Mersi de aventură!”

Unii spun că lumile spirituale sunt spațiile dintre atomi și că universul fizic reprezintă atomii în sine. Privind prin tunelul de după moarte, nu pot spune dacă am privit, sau nu, spațiul dintre atomi, dar mult timp am avut senzația că universul galactic pe care îl ve-dem noaptea este, în realitate, dintr-un anumit punct de vedere, foarte, foarte mic. Astronomii vorbesc despre parasecunde și me-gasecunde. O parasecundă este distanța parcursă de lumină (apro-ximativ 300.000 de kilometri pe secundă) în 3,2616 ani. O megase-cundă este un milion de parasecunde, sau circa 3.261.600 ani lu-mină, aproximativ distanța parcursă până la cea mai apropiată gala-xie în spirală – M31 – din constelația Andromeda.

Deci, pe de o parte universul este vast, însă distanțele nu di-feră prea mult, ca raport, de distanțele relative dintre nucleul unui atom și electronii care se rotesc în jurul lui. Quarcii alcătuiesc nucleul, nucleul și electronii alcătuiesc atomul, iar atomii se unesc pentru a

forma molecule, care, la rândul lor, formează celule. Poate că universul galactic reprezintă doar o mică celulă alcătuită din tot materialul universului, iar acea mică celulă se află, să zicem, în rotula unei ființe care este cu adevărat imensă. Deci, ceea ce pentru noi pare a fi vast, în realitate este minuscul, dacă e să comparăm.

Cealaltă problemă este că trebuie să privim totul din perspectiva personalităților noastre. Joe Blow, crescătorul de porci decedat cu care vorbește mediumul, este o colecție de amintiri care i-au format personalitatea. Totuși, dacă vezi lumina lui Dumnezeu prin tunelul de după moarte, vei ști că-ți dizolvă identitatea. Este ca și cum personalitatea ți-ar dispărea, pe măsură ce ești atras în mod inexorabil în lumină. Nu te mai interesează să te agăți de sinele tău; ești fericit să te alături luminii. Același fenomen poate fi văzut, într-o formă mai diluată, și în călătoria pe calea spirituală. După câțiva ani de meditație și introspecție, nu mai ești aceeași personalitate veche și rigidă care alcătua vechiul „tu” – ești o cu totul altă persoană, mult mai fluidă și mai expansivă. Acest lucru duce uneori la stări de panică, deoarece nu mai știi cine ești. Se poate să simți că pierzi controlul, întrucât vechile structuri solide ale vieții limitate din trecut tind să se topească și să dispară. Poate că măsura în care ne putem lepăda de sine și în care putem accepta frica ce însoțește acest proces ne definește gradul de măreție spirituală.

După ce nu mai ești Joe, crescătorul de porci, plutești în afara acestei lumi, în dimensiunea spirituală cea mai apropiată și care se potrivește cel mai mult cu evoluția ta de până atunci. Treptat, ești din ce în ce mai puțin Joe și plutești tot mai sus, în dimensiunea mai rarefiată a îngerilor și entităților spirituale – o dimensiune a unei evoluții spirituale mai mărețe. Unii oameni sunt foarte condiționați de propria personalitate, religie și viață. Ei știu ceea ce știu și adeseori sunt blocați în locul unde trăiesc. Probabil că nu s-au deplasat prea mult în viață. Fac parte dintr-o piesă de teatru cosmică numită: „Banala viață a lui Joe – bărbat, om, crescător de porci”.

Dar, pe măsură ce vă contemplați viața, meditați și vă auto-disciplinați, deveniți mai deschiși și mai infiniți. Iar dacă, apoi, călătoriți în lume, înțelegeți că nimic nu este absolut – totul este fluid și

aflat în mișcare. În esența sa, totul e cosmic. Astfel, deveniți mai puțin dogmatici. Ajungeți să fiți mai puțin siguri că lumea și percepția lui Joe Blow, crescătorul de porci din Little Rock, e omul vostru.

Începeți să vedeți că aveți mai multe laturi și sunteți globali; puteți trăi oriunde, vă puteți adapta la orice, acceptând multe idei și religii. Apoi, vedeți că sunteți universali și nu neapărat limitați la sfera planetei Pământ. Vă extindeți dincolo de ea – dincolo de universal se află toate celelalte dimensiuni pe care le numim lumi spirituale, fiindcă nu știm cum să le numim altfel. În final, veți vedea că sunteți o ființă multidimensională – eterică și fizică, răspândită de-a lungul unei eternități. Sunteți și finiți și infiniți, aici și pretutindeni.

Ceea ce credeți în clipa morții este ceea ce veți vedea și după moarte. Oamenii care au o anumită mentalitate vor pătrunde în dimensiunea spirituală a acelei mentalități și, fără îndoială, acolo se vor întâlni și cu alte persoane/spirite cu aceeași mentalitate. Oricine ar putea să se autoconvingă cu ușurință că este singura persoană din rai. De exemplu, există mulți care cred că oamenii sunt singurele ființe vii din univers – fără îndoială, o idee care se va dovedi greșită. Dar, odată ce un spirit a petrecut un timp suficient la un anumit nivel din lumea spirituală, o lume care reflectă convingerile acelei persoane din clipa morții, probabil că are loc o schimbare. Poate fi grăbită de o anumită plictiseală spirituală, unde spiritul decide să călătorească spre un tărâm superior. Mai devreme sau mai târziu, persoana descoperă că lumile spirituale au mai multe niveluri.

Prin transcendere, identitatea vi se topește; dar nu dispare de tot. Deci, în loc să fiți Joe Blow cu o idee de Forță Dumnezeu în interior, deveniți Forța Dumnezeu, cu ceva din memoria lui Joe Blow. E un pic diferit, nu-i așa? Pe de o parte, voi sunteți o personalitate umană, cu o idee de Forță Dumnezeu în interior; iar pe de altă parte, v-ați topit în lumina divină și sunteți Forța Dumnezeu, cu o idee de personalitate umană în ea. Sunteți Forța Dumnezeu în formă de Joe Blow. Accentul cade altfel, dacă înțelegeți ce spun.

Simt că acest proces s-a întâmplat în viața mea, iar acum mă simt mai puțin conectat la aspirațiile comune ale vieții de pe Pământ. Nu mai sunt atât de interesat de lucrurile mondene, o stare

foarte diferită de cea pe care o aveam acum douăzeci de ani, să zicem. Sunt convins că dacă ați fi pășit pe calea mea, pentru o anumită perioadă de timp, ați fi experimentat aceleași lucruri pe care le-am trăit eu. V-ați schimba: ceea ce erați s-ar topi și ar deveni mai mult. Ați fi un om în procesul vieții, dar conștienți că o bună parte din evoluția și dezvoltarea voastră spirituală are loc în altă parte. Ați ști, la nivel intuitiv, că faceți parte din mai multe dimensiuni, nu doar din cea umană – o identitate spirituală cuprinsă într-un corp, și nu un corp ce are, în interior, o identitate spirituală, un suflet.

Channeling/entități spirituale

Vorbind despre lumile spirituale, ar trebui să menționez și channelingul. Sincer, channelingul nu este decât un termen modern pentru *spiritism*. Se apropie mult de *scrisul automat*, și anume prin faptul că channelul pătrunde într-o stare meditativă, iar un curent de conștiință se revarsă asupra lui. Uneori, acel curent de conștiință preia o personalitate, astfel că channelul va spune că primește informații de la un spirit decedat. Repet că poate fi posibil, dar, totodată, este foarte probabil ca tot ce se primește, sau o parte din informații, să provină din mintea subconștientă a channelului. Veți descoperi că subconștientul, pe măsură ce vă conectați mai mult la el, apare ca o persoană cu totul diferită, separată de voi.

O altă posibilitate e ca channelul să comunice cu o altă entitate – cu excepția faptului că mediumul nu e conectat neapărat la preotul mayaș din Yucatan, ci la o entitate fantomă din planul astral ce se află în încăperea – iar acea entitate și-a asumat identitatea preotului mayaș, pentru a da impresia că e mai importantă și mai credibilă. Motivul pentru care acum sunt convins că așa stau lucrurile – cel puțin, uneori – e fiindcă am avut multe experiențe cu transdimensionali din alte lumi. Pluteam deasupra corpului meu aflat în transă și făceam câteva rostogoliri eterice (vă voi prezenta toate acestea în capitoul 9) și vedeam sau deveneam conștient de entități astrale, spirite legate de Pământ sau forme-gând ce arătau ca spirite – majoritatea erau fantome, construite din forme-gând depozitate în astral.

Din când în când, acele entități astrale comunicau. Apoi, în mintea mea apărea un dialog ce nu părea să fie al meu. Răspundeam

înapoi și interacționeam și am ajuns să conștientizez că, în primul rând, entitățile astrale nu te poți vedea, așa cum nici tu nu le vezi pe ele și, în al doilea rând, că sunt pur și simplu blocate acolo, în astral, plutind de colo-colo, fără prea multă ocupație. Probabil că din lumea insipidă, lipsită de viață din planul astral, comunicarea cu un om care este plin de forță vitală reprezintă un lucru foarte apetisant pentru ele. Știu cum să dea impresia că totul este fantastic și coerent. Știu cum să te absoarbă și cum să te facă să te deschizi în fața lor și să ai încredere în ele, spunându-ți lucruri care sună bine – de exemplu, că ai fost ales să aduci în lume marile secrete ale cosmosului, că ai fost înzestrat cu puteri deosebite și că rolul tău este de a informa lumea despre un mare cataclism care se va produce.

Este interesant că majoritatea celor care au fost răpiți de OZN-uri relatează aceleași fenomene. Omuleții Gri (micile entități gri despre care am auzit deja cu toții) le spun că se vor produce mari schimbări și cataclisme și că cei răpiți joacă un rol extrem de important în toată această situație. Sunt sigur că pentru persoana răpită, în teroarea sa, este foarte ușor să creadă toate acestea, însă există și o parte ridicolă. Dacă omuleții gri ar vrea cu adevărat să transmită un mesaj urgent omenirii, ar putea să apară și să ne spună direct. Mai mult, ar putea să răpească o persoană cu influență, cum ar fi un politician important sau un jurnalist celebru. Dacă planul este transmiterea unui mesaj important, de ce îi selectează pe acei oameni care nu prea au aptitudini de comunicare, care nu au acces la mass-media, oameni obișnuiți fără o educație sau un statut deosebit și care, poate, nu au nicio metodă serioasă de a le transmite celorlalți importantul mesaj?

Entitățile astrale, lumile zânelor și omuleții gri mi se par toate la fel. Îți vând o poveste fabuloasă care, la început, poate părea convingătoare, dar care, dacă o privești cu puțin scepticism, se dovedește a fi plină de neajunsuri. Dacă întâlnești entități astrale, sau dacă îți apare un personaj prin scrierea automată sau prin tabla Ouija și descoperi că ești în comunicare cu o entitate care pretinde lucruri mărețe, iată cum poți să reacționezi: pune-i întrebări, întrebări care o va face să dea înapoi. Cere-i să-ți descrie lumea în care se

află. Atunci când pretinde că are multe cunoștințe, întreab-o ceva de ordin tehnic, cum ar fi ce mărime are o lungime Plank (10^{-33} – numită după Max Plank). Întreab-o cu ce viteză se deplasează Pământul în jurul Soarelui (30 de kilometri pe secundă). Dacă entitatea pretinde că este un zeu egiptean, întreab-o cine a construit piramida din Saqqara. Forțează-i mâna, făcând-o să înțeleagă că nu ești un credul. Dacă spiritul pretinde că este un preot mayaș, atunci întreabă-l despre calendarul mayaș. Mayașii au prezis că sfârșitul acestei ere va fi în decembrie 2012, deci este un lucru pe care un preot mayaș ar trebui să-l cunoască. Dacă entitatea spirit nu cunoaște aceste lucruri, nu face diferența între un mayaș și my ass* și nu poate răspunde la întrebări simple, la care ar putea răspunde orice copil inteligent de 13 ani, măcar știi cu cine ai de-a face. Deci, nu te lăsa purtat de val. Majoritatea informațiilor sunt doar de senzație și nu reprezintă date reale – multe inexactități și niciun fel de cunoștințe tehnice.

Comunicarea cu aceste spirite este o formă interesantă de cercetare, dar își are și limitările sale. Poți să te alături unui grup de spiritism sau să te instruiști într-un cerc de mediumuri; sau poți, pur și simplu, să iei o foaie de hârtie, să te relaxezi, să te deschizi și să-și liniștești mintea. Vei vedea că vei începe să scrii automat. Poate fi o comunicare cu lumile spirituale sau poate veni din propriul subconștient. Poate fi și un spirit din apropiere care vorbește cu subconștientul tău, astfel că informațiile vin și de la el, și de la tine – un amestec. Lumea mediumurilor spirituale, omuleților gri, a entităților astrale și a fenomenelor paranormale poate fi foarte derutantă, iar oamenii naivi pot fi amăgiți foarte ușor. Dar dacă evaluezi informațiile și fenomenele cu o minte sceptică, foarte curând veți putea să discerneți adevărul de neadevăr.

În continuare, doresc să vă prezint sinele-natură ca parte din dezvoltarea voastră. Vă voi arăta câteva idei subtile, care vă vor ajuta să vă dezvoltați capacitățile minții. De îndată ce „ați deschis prăvălia”, puteți face mai multe lucruri. Vă voi prezenta unele exerciții eterice speciale, care vă vor ajuta să începeți.

* joc de cuvinte: mayas – maiășii și my ass – șezutul meu n. tr.

Capitolul 3

Șamanismul și sinele-natură

Pe măsură ce am ieșit din starea tribală, naturală, a emisferei drepte a creierului și am pătruns în starea logică, competitivă, bazată pe ego, natura evoluției noastre s-a schimbat.

Oamenii tribali trebuie să fie armonizați cu sinele-natură și cu cele patru elemente, altfel nu supraviețuiesc. Deci, ei sunt în mod natural apropiați de elementele foc, pământ, aer și apă. Spiritul naturii face parte din puterea atavică a poporului lor: spiritul și vitalitatea tribului și cunoașterea sau memoria sa tribală. În același mod, păsările știu când va fi un cutremur, deoarece pot simți schimbările piezo-electrice din scoarța Pământului – ele reacționează la modificările subtile de energie pe măsură ce presiunea scade etc. Sinele-natură ne aduce înapoi la același tip special de cunoaștere străveche. Ascultăm și simțim și rămânem în siguranță.

De când știința și intelectul au devenit dominante, cunoașterea interioară s-a atrofiat și a murit, întrucât nu reprezenta ceva atât de important. Putem folosi un computer pentru a calcula creșterea recoltelor; nu mai trebuie să simțim procesul. Putem cartografia și urmări totul prin satelit. Prin urmare, sinele-natură al multor oameni a murit. Am devenit mai sterili, din acest punct de vedere.

Cămpurile-undă ale sinelui-natură și ale regnurilor animale

Acceptarea sinelui-natură este o parte vitală a întoarcerii noastre la cel de-al șaselea simț. Reprezintă mai mult decât timpul petrecut în munți sau urmărind cum zboară păsările. Este acțiunea

eterică de a pătrunde în spiritul naturii – este evoluție, emoție grandioasă – cea despre care raționaliștii spun că nu există. Este renunțarea la lumea finită și la mentalitatea ego-ului și răspândirea sinelui mai întâi prin spiritul colectiv al omului, iar apoi prin regnurile animale și dincolo de spiritul celor patru elemente. Este șamanul care preia identitatea panterei, sau care își transferă conștiința în cea a unui vultur aflat în zbor, pentru a avea o perspectivă a lucrurilor de dedesubt. Întrucât un câmp-undă se poate răspândi pe o mare distanță în doar câteva secunde, nu vă ia mult să vă alăturați evoluției eterice a spiritului-natură al planetei și a fiecărei creaturi vii ce o locuiește. Face parte din modul în care te extinzi. Datorită non-localității celui de-al șaselea simț, extinderea conștiinței este același lucru cu deschiderea sinelui.

Natura reprezintă cel mai apropiat rezervor de energie naturală care ne este disponibil. Taoiștii priveau natura pentru a-L înțelege pe Dumnezeu. În spatele expresiei sale pur fizice, ei vedeau o spiritualitate invizibilă. În simplitatea ordinii sale, ei vedeau Forța Dumnezeu. Amerindienii au multe să ne învețe în această privință, întrucât ei privesc realitatea metafizică a naturii. Deci, coiotul nu este doar un animal ciufulit care hoinărește prin munți – are un spirit și oferă o învățătură: leacul coiotului. Fiecare animal este observat și onorat pentru lecțiile și vindecarea pe care le oferă. Aceasta este smerenia sinelui-natură – o atitudine foarte diferită de aceea a oamenilor, care vor să împuște animalul și să-l agațe pe un perete, alături de alte trofee.

În egocentrismul erei moderne, oamenii au devenit cei mai importanți, fiind considerați singurele ființe conștiente de pe planetă. Întorcându-ne la sinele-natură, vedem erorile acestui mod de gândire. Doar pentru că animalele nu vorbesc, nu înseamnă că ele nu comunică și că nu au o conștiință. Specii evolute de animale au structuri de comportament social foarte complexe și prezintă semne rudimentare de limbaj. Animalele domestice sunt mai sofisticate decât animalele din sălbăcie, datorită interacțiunii pe care o au cu oamenii. Foarte curând ele își dezvoltă o „personalitate” care este

extrem de evidentă. Să spui că animalul nu are sentimente și gânduri și că nu comunică este o prostie.

Coiotul individual din sălbăcie se poate să aibă o conștiință limitată, însă aparține spiritului colectiv al coiotului – iar acea linie genetică, evolutivă, este foarte complexă. Biologul Rupert Sheldrake spune că o asemenea linie genetică este înconjurată de un câmp de informație numit *câmpul morfic*. În acel câmp se află memoria inerentă și caracteristicile spiritului coiotului – identitatea sa de grup. Câmpul morfic are „formă de coiot”, dacă vreți. Este mai mult decât genetică. Câmpul are memoria și trăsăturile tuturor coioților care au existat vreodată. De curând l-am intervievat pe Rupert Sheldrake (RS), pentru newsletterul meu bilunar – *Wilde Wisdom* (*Înțelepciunea lui Wilde*). Iată un fragment din ceea ce mi-a comunicat Rupert în legătură cu câmpurile morfice:

RS: Câmpul morfic este câmpul responsabil de forma sau organizarea comportamentului sau structurii. Câmpurile care organizează dezvoltarea embrionilor și menținerea structurii corpurilor se numesc câmpuri morfogenetice, de la cuvântul grecesc *morphe*, care înseamnă „formă”, și *genesis*, însemnând „a lua naștere”. Alte tipuri de câmpuri morfice organizează un anumit comportament la animale și grupuri sociale, precum stolarile de păsări, bancurile de pești, și există și câmpuri morfice pentru cristale și moleculele din domeniul chimiei. Pentru corpul uman, câmpul morfic este ceea ce organizează corpul ca embrion și îl menține forma, și ajută la vindecarea și recuperarea de după accidente sau boală. Câmpurile au un fel de memorie, prin procesul pe care îl numesc *rezonanță morfică*, care presupune organisme ce se transformă în organisme similare din trecut. Fiecare girafă, pe măsură ce crește, se acordează la formele girafelor anterioare. Forma din câmpul morfic care modelează embrionul în formă, este un fel de medie a formelor de girafă anterioare.

SW: Prin urmare, suntem conectați la memoria oamenilor din trecut, atât prin intermediul rezonanței morfice, cât și prin ADN?

RS: Atunci când creștem, ne acordăm la amintirile oamenilor din trecut, mai ales la cele ale strămoșilor noștri. Genetica vorbește despre moștenirea de substanțe chimice din corp, prin ADN și proteinele pe care le codifică. Dar câmpurile morfice sunt responsabile de organizarea formei și

comportamentului. Ele se aseamănă destul de mult cu noțiunea de corp eteric și, probabil, sunt ceea ce percep oamenii care văd aure..." (<http://www.sheldrake.org>)

Deci, dacă Sheldrake și amerindienii au dreptate, spiritul-natură al unui animal își are sediul în câmpul-undă al memoriei sale perpetue. Deci, vă imaginați că acest câmp este etern – așa cum cred eu că este și identitatea metafizică lăuntrică a omului. Dacă acest câmp spirit al animalului este etern, înseamnă că trebuie să evolueze. În universul nostru, nimic nu este staționar. A ne aștepta ca spiritul coiotului să fie staționar în identitatea sa spirituală lăuntrică ar contrazice ceea ce observăm ca o calitate a energiei. Totul se îndreaptă fie spre entropie (moarte prin căldură), fie se deplasează în direcția opusă (expansiune).

Etericul unui animal este greu de văzut, întrucât nu radiază ca cel al omului – dar nu încapă îndoială că există. Atunci când priviți un animal în natură, un mamifer să zicem, pătrundeți cu mintea în inima sa. Întindeți brațul și țineți-i inima în mână, imaginându-vă cum pulsează ritmul vieții sale. Brusc, vă găsiți în interiorul naturii, nu doar în exteriorul ei.

La unele dintre seminarele mele, îi puneam pe oameni să călărească și îi legăm la ochi. Eliminarea capacității de a vedea i-a ajutat să înțeleagă esența vieții animalului de sub ei. Începeam prin a ne pune degetele pe gâtul calului, pe vena jugulară, ascultându-i inima. În timp ce îi simțeam bătaia inimii, ne proiectam, cu gândul, în interiorul animalului și, pentru o clipă, ne alăturam forței sale vitale. Este un sentiment foarte special și intim. Astfel, te alături emoției tăcute ce guvernează realitatea animalului. Se deschide o poartă uriașă.

Dacă aveți un mic animal de casă, luați-l în brațe, închideți ochii și ascultați-i inima. Veți afla ceva despre micul vostru prieten, ce n-ați știut înainte. Vă va *vorbi*. Veți vedea că relația pe care o aveți cu el – faptul că-i acordați atenție și vă concentrați asupra lui – îl aduce în cadrul evoluției voastre. Spiritualitatea sa se află în a voastră. Ajungeți să înțelegeți că se bazează pe voi pentru a se dezvolta la nivel spiritual. Atunci când nu sunteți în preajma lui, se întoarce la spiritul animal colectiv din care face parte. De îndată ce vă faceți

apariția, iese din acel spirit colectiv, se individualizează și își petrece timpul cu voi. Făcând astfel, își dezvoltă o personalitate – primul pas spre a avea un suflet individualizat; întrucât „suflet” este doar termenul spiritual pe care îl folosim pentru caracteristicile și memoria ce alcătuiesc personalitatea umană.

Procesul evoluției spirituale a animalelor nu diferă de cel al oamenilor. Ce suntem noi, dacă nu doar niște animale care au progresat un pic mai mult decât altele? Suntem formați din praful stelelor moarte, iar acel praf și-a găsit calea prin supa primordială ce a existat pe Pământ la începutul timpurilor. Tot ce are viață în prezent provine, într-un fel sau altul, din acea supă primordială. Cine poate spune că una dintre ramurile evoluției este mai deosebită decât alta?

Paul Davies face o afirmație reușită în cartea sa despre originile vieții, *Cel de-al cincilea miracol*. El susține că nu este decât o judecată de valoare să-i plasăm pe oameni în vârful scării evolutive, folosind IQ-ul drept criteriu. El spune că asta este o dovadă de șovinism, întrucât noi suntem cei care am selectat modul în care ar trebui judecată evoluția. Microbii ne depășesc ca număr, broaștele țestoase trăiesc cu sute de ani mai mult decât noi – și, în comparație cu alte specii, suntem ca vai de noi la capitolul văz, auz, miros, zbor și înot. Davies întreabă: oare, inteligența este superioară, în absolut orice sens, decât, să spunem, văzul sau auzul? Ambele sunt doar foarte puțin dezvoltate la oameni“. Părerea mea este că e foarte probabil ca toate speciile, inclusiv oamenii, să fie interdependente și extrem de importante în felul lor. Cu toții evoluăm prin diversele noastre câmpuri-undă. Viața este doar un singur mare puls.

Puteți vedea cum oamenii au evoluat social prin câmpurile-undă. La început, evoluăm prin câmpul familiei sau al celor care au grijă de noi, apoi, în anii adolescenței și în jurul vârstei de douăzeci de ani, evoluăm în câmpurile-undă ale asocierilor cu alte persoane de o vârstă cu noi. Apoi ne maturizăm și pătrundem în societate ca adulți și, deși avem o personalitate și o identitate în acel sistem câmp-undă de adult, la început nu este prea individualizat. Urmăm ritmurile prestabilite de alții. Mai târziu, pe măsură ce căpătăm încredere și ne întoarcem spre interior pentru a ne concentra asupra naturii

a cine suntem noi, ne solidificăm și ne individualizăm. Uneori, câmpul-undă al ritmurilor cotidiene ale vieții devine o povară și, treptat, căpătăm suficient curaj pentru a ne îndrepta spre un câmp-undă și mai individualizat.

Formele inferioare de evoluție se află pur și simplu în câmpuri-undă timpurii, mai puțin complexe, cum sunt, să spunem, celulele din corpul nostru. A ne deconecta de natură este ca și cum am spune: „Eu sunt important, dar celulele corpului meu nu sunt”. Noi suntem corpul naturii – iar el este noi.

Deci, când ieșiți în natură sau când aveți timp să vă opriți și să contemplați, încercați să vedeți sau să simțiți benzile de energie ce ies din pământ. Arată ca niște benzi de căldură care se ridică din șosea când este fierbinte, cu excepția faptului că se mișcă mult mai rapid. Observați-le pe măsură ce trec prin corpul vostru și imaginați-vă cum ar putea traversa chiar prin inima percepției unui animal. Dacă la început vă este greu să vedeți liniile de energie, încercați în schimb să le *simțiți*. Alegeți o stâncă, de preferat granit, și stați întinși pe ea pentru o vreme; simțiți cum emite un semnal electric. Dacă stați așa timp de o oră, sau mai mult, puterea sa vă va face să vă simțiți un pic aerieni. Veți ști cu siguranță că energia se află acolo; nu e o iluzie. Încercați să vă plimbați pe un câmp cu o baghetă de radiestezie. Priviți cum se mișcă și răspunde la curenții de energie: linii de energie, apă subterană și așa mai departe. Ne aflăm în mijlocul unui puls enorm de energie; ea se află pretutindeni în jurul nostru.

Acceptarea sinelui-natură este actul prin care vă împământați din punct de vedere geografic într-un corp particulă-finit de pe mama Pământ, în timp ce vă dezvoltați conștiința într-o dimensiune infinită de undă nedefinită. Stresul vieții ne închide în lumea minții și a gândirii, motiv pentru care pierdem legătura cu ritmurile vieții. Stați o clipă pentru a observa și aprecia anotimpul în care vă aflați, apoi deplasați-vă sentimentele către toate celelalte anotimpuri care se vor succeda în timpul anului. Astfel, pe măsură ce Soarele se deplasează spre nord, spre Tropicul Racului, fiți conștienți de mișcarea sa și urmăriți-l. Observați cum vă schimbă mediul înconjurător și amintiți-vă de ce au loc aceste schimbări. Apoi, pe măsură ce se întoarce

și se îndreaptă spre sud, spre Tropicul Capricornului, urmăriți efectul opus. Câți oameni știu cum este aliniat Soarele în fiecare clipă a anului? Nu foarte mulți. Și cu toate acestea, Soarele este sursa a tot ce înseamnă viață.

Într-o noapte cu stele, priviți pe cer pentru a vedea unde ne aflăm noi în relație cu alte stele din galaxia noastră. Simțiți-vă împământați, în timp ce vă gândiți la stelele de deasupra și la poziția voastră în calitate de scânteie (stea) de conștiință de aici, de pe Pământ. Priviți la stelele de pe cer și gândiți-vă o clipă la faptul că există tot atâtea stele și galaxii deasupra voastră, câte sunt și dedesubtul vostru. Voi vorbi un pic mai târziu despre cum vă puteți plasa într-un context infinit prin intermediul etericului și al stelelor.

Sinele-natură este un câmp-undă. Procesul de evoluție spirituală este o călătorie cu mai multe tranziții de la un câmp la altul. Mă voi îndepărta puțin de la subiect, pentru a arăta cum conceptul câmpurilor-undă explică de ce divorțurile sunt atât de răspândite în ziua de astăzi. Căsătoria este o instituție a vechiului sistem patriarhal. Ea cere ca fiecare să intre într-un câmp-undă prestabilit, cu toate regulile și regulamentele sale intrinsece. Câmpul-undă vă readuce adesea la amintirile din copilăria voastră, de pe vremea când tatăl și mama voastră „se jucau de-a căsătoria”, iar voi erați un copil în câmpul lor undă, nu așa de individualizat pe cât sunteți astăzi.

Atunci când te îndrăgostești, te pierzi pe tine însuși și îți pierzi identitatea în câmpul-undă al poveștii de dragoste. Devii asemenea unui copil și e posibil să vă dați unul altuia nume care vă întorc în timp, precum: Bebe, Copilaș, Mămică, PISOI sau oricare altul. De îndată ce câmpul-undă al poveștii de dragoste se destramă, intrați în câmpul-undă de zi cu zi al vieții de căsnicie. Acesta poate părea foarte solid și sigur, astfel că nu vă deranjează datoria și restricțiile pe care vi le aduce. Dar, odată cu trecerea timpului, și dacă vă aflați deja pe calea pe care vă uitați înapoi la voi înșivă, se poate ca acest câmp-undă să vi se pară foarte sufocant. Vă veți lupta să ieșiți din el. De cele mai multe ori, partenerul este foarte draguț și niciunul dintre voi nu înțelege de ce vă certați fără niciun motiv aparent. Fără să vă dați seama, suferiți de o asfixiere spiritual-psihologică. Niciunul

dintre voi nu poate respira. Se poate ca amândoi să fiți prea nesiguri pe voi înșivă pentru a-i permite celui alt să-și acorde spațiul de care are nevoie pentru a evolua. În cele din urmă, veți fi nevoiți să mergeți pe căi diferite.

Nu există bine și rău, deși procesul de separare se derulează de cele mai multe ori cu asprime, deoarece, atâta timp cât povestea de dragoste și a căsătoriei v-a readus la un stadiu de copil, separarea este percepută ca un abandon. Vă veți simți revoltați, ca niște orfani – așa cum v-ați fi simțit dacă părinții v-ar fi alungat de acasă la o vârstă fragedă, abandonându-vă. Prima reacție va fi să insistați că partenerul vă datorează ceva – o compensație pentru abandon. Poate și el va cere același lucru.

Spațiul larg deschis al unei evoluții reale, individuale, reprezintă o propunere înfricoșătoare, la fel cum lumea adultului pare înfricoșătoare pentru copil. Aveți cu disperare nevoie de puțină siguranță și de o garanție. Cu toate acestea, la nivel conștient sau subconștient, ați părăsit relația pentru că a trebuit să o faceți. Nu există bine și rău, ci doar un câmp-undă după alt câmp-undă. Poate de aceea ne „unduim” mâinile când ne luăm la revedere. Pa, pa.

Câmpurile-undă ale familiei, societății, căsătoriei și individualizării sunt câmpuri din experiența umană, iar pe lângă ele există și câmpurile-undă ale naturii. În cadrul acelor câmpuri-undă, există entități care evoluează. Scriitorii din trecut vorbeau despre târâmurile zânelor, ale undinelor din ape, ale silfidelor din aer și ale salamandrelor din foc. Fiecare sunt evoluții eterice ale naturii, care nu sunt vizibile cu ochiul liber. (Am avut câteva experiențe în târâmurile zânelor. În capitolul 5 voi povesti despre cum, mai demult, am mers în pădure și am intrat în lumile zânelor, fiind scos din corp de niște entități asemenea spiridușilor, care arătau foarte ciudat.)

De când camera video a devenit un lucru obișnuit în viața noastră, am început să vedem lucruri pe care nu le mai văzuserăm înainte. Există un grup de cercetători care s-au specializat în filmarea a ceea ce par a fi spirite eterice ale aerului. Datorită faptului că înregistrarea video poate fi încetinită și rulată de la un cadru la altul, acum putem vedea lucruri care nu sunt vizibile decât la 1/30 secun-

de pe cadru. Acest grup deține sute de înregistrări cu spirite ale aerului, care arată ca niște tubulețe zburătoare. Ele variază în lungime de la câțiva centimetri, la câțiva metri. Se deplasează prin aer cu ajutorul unor aripioare ca de pește, care oscilează de ambele părți ale corpului lor tubular. (Legenda sirenei este versiunea noastră umanizată a unui spirit al apei.) Nu cred că există cineva care să aibă dovezi ale existenței spiritelor apei, dar sunt convins că ele există. Întreaga natură are entități care evoluează în cadrul său. De fapt, un cunoscător al acestor lucruri mi-a spus cândva că în planul pământesc sunt mult mai multe entități eterice care evoluează în eteric, decât oameni. Forma noastră fizică, înconjurată de câmpul eteric, este doar una dintre multele evoluții care există.

Apoi, dincolo de eteric și de câmpul-undă al spiritelor naturii, se află câmpul universului ca întreg, iar dincolo de el, universurile noastre, lumile spiritelor și așa mai departe. Pe măsură ce vă dezvoltați modificarea subtilă necesară, vă întindeți și vă extindeți memoria în tot mai multe câmpuri, atingând, în cele din urmă, limitele periferice ale acestui univers. Apoi vedeți că, deși universul este în afara corpului vostru fizic, în realitate, el se găsește în interiorul sinelui vostru lăuntric. Deci, în timpul nopții, când priviți constelațiile de pe cer, observați că, de fapt, ele călătoresc și prin inima voastră, deasupra capului și dedesubtul picioarelor voastre.

Sunteți poziționați în centrul unei mări cosmice, conectați nonlocal cu tot ce există. Faceți ca acest act zilnic de extindere treptată să devină o disciplină. Spuneți: „Eu sunt vântul, focul, pământul, apa, galaxiile de deasupra și de dedesubt. Eu sunt etericul – în armonie cu natura, cu spiritele animalelor, cu înțelepciunea străveche și cu obiceiurile naturale. Sunt deschis să primesc toate informațiile din acele câmpuri.”

Spuneți această mantră în fiecare zi. În scurt timp, în interiorul vostru se va produce o schimbare. Vă plasați într-un context mai amplu. Acesta este primul pas în a vă extinde pe voi înșivă. Dacă puteți petrece un timp în natură, singuri, mergeți la munte, dormiți acolo și îmbrățișați ritmurile lucrurilor. Liniștiți-vă mintea, rămâneți tăcuți, întoarceți-vă spre interior și pătrundeți în câmpul eteric,

revendicându-vă adevărata natură umană, cu ajutorul simplității pe care o are sinele vostru natură. El vă așteaptă.

Puterea de a observa lucruri

Următorul pas simplu în dezvoltarea sinelui vostru natură și al celui de-al șaselea simț este de a vă instrui să observați lucrurile cu o mai mare precizie. Este un lucru important, pe care l-am menționat de foarte multe ori în celelalte cărți ale mele, astfel că voi fi scurt. Minte este leneșă. S-a instruit singură să ignore tot, în afara acelor lucruri care o sperie sau o mulțumesc. Fortându-vă mintea să observe unele lucruri, o antrenați, comunicându-i că vreți să fiți conștienți de viață și vă revendicați ceea ce ați pierdut. Prin stimularea celor cinci simțuri, ajungeți la percepția extrasenzorială a corpului subtil. În plus, atunci când vă opriți pentru a observa, vă plasați și mai bine în cadrul acestei încarnări de om. Face parte din procesul despre care am vorbit înainte. Este important ca viața să nu treacă pur și simplu pe lângă voi – astfel ca o zi să devină o săptămână, o lună un an, descoperind, dintr-o dată, că ați îmbătrânit, ați încărunțit și ați murit! Oprindu-vă să observați, îi cereți minții să revină din lumea ei, de la plăcerile și nevoile ei, și să pătrundă în altă lume – adevărata lume a observării și înțelegerii. Vă extindeți atenția de la, să zicem, observarea timp de un minut a unui fir de praf de pe pervaz, la a privi în sus, la Nebuloasa Orion (M42), aflată la aproximativ 1500 de ani lumină distanță.

Așadar, în decursul celor 24 de ore ce vor urma, de fiecare dată când mintea începe să vă vorbească, dacă acel dialog începe cu cuvântul „eu” („Eu cred asta; Eu vreau aia”), opriți-o. În schimb, ocupați-vă mintea cu actul de a *observa* ceva. Oprirea minții este o disciplină bună; vă întărește forța voinței. Poate vă amintiți din primele cărți ale lui Carlos Castaneda că învățătorul lui șaman, don Juan, pune mare importanță pe „oprirea minții”, considerându-o primul pas ce duce spre lumea eterică și spre puterea șamanului.

Dacă în această clipă vă aflați acasă, opriți-vă pentru a observa camera în care vă găsiți. Câte surse de electricitate se află acolo? Câte surse de lumină? Funcționează toate? Dacă citiți în cadă, faceți

o pauză pentru a număra plăcile de faianță. „Da”, veți spune, „sunt 132 de plăci albe, dintre care trei sunt crăpate”.

Acum, gândiți-vă la o stradă pe care mergeți cu regularitate. Scrieți tot ce vă puteți aminti despre acea stradă. Cel mai probabil, veți descoperi că nu vă puteți aminti prea multe, iar restaurantul despre care credeți că se află după colț, este, de fapt, la două magazine distanță. Și, deși v-ați plimbat pe acea stradă de o sută de ori, nu vă veți aminti prea multe despre ea.

Apoi, mergeți pe acea stradă și completați părțile lipsă. Scrieți tot ce vedeți. Ce spun, de fapt, semnele de circulație? Cât de lungă este strada? Unde și cum se poate parca? Care sunt principalele caracteristici ale străzii – forma, dimensiunea sa, magazinele și așa mai departe? Dacă peretele din colț este acoperit de graffiti, uitați-vă să vedeți ce reprezintă. Faceți o hartă și o descriere în detaliu a străzii respective și memorați-o. Așteptați câteva zile și rugați un prieten să vă verifice. Dacă faceți greșeli, mergeți din nou pe acea stradă – de câte ori este nevoie pentru a vă aminti cu exactitate ce se află pe ea. Dați-i de înțeles minții că nu o veți lăsa în pace, până când nu-și amintește tot ce este de știut despre strada pe care ați selectat-o.

Nu are importanță dacă exercițiul durează o lună de zile și trebuie să mergeți înapoi de douăsprezece ori. Ceea ce este important, de fapt, sunt detaliile; merită efortul. Creați-vă disciplina de a observa în detaliu fiecare situație nouă în care vă găsiți. Deci, să spunem că ajungeți astăzi într-un birou în care nu ați mai fost până acum. Pe măsură ce pășiți înăuntru, faceți o pauză și priviți în jur. Care este prima impresie generală pe care o aveți? Ce senzație vă dă? Fericire, mânie, plictiseală, indiferență? Biroul va fi împânzit – pictat, dacă vreți – cu emoțiile și gândurile oamenilor. Ce vă poate spune cunoașterea lăuntrică în legătură cu acest birou în care intrați pentru prima oară?

Ce este de observat acolo? Începeți să numărați lucruri. Câți oameni sunt în încăpere? Câte birouri? Ce culoare au jaluzelele? Câte telefoane sunt? Dulapurile sunt de culoare gri, neagră, sau de o altă nuanță? Încercați să captați toate informațiile generale, dintr-o singură privire. Faceți o poză mentală a biroului cu ochiul minții și, în

timp ce vă așteptați rândul, recapitulați înregistrarea mentală, adăugând detalii și memorând-o. Amintiți-vă de imaginea pe care o creează încăperea în mintea voastră; nu încercați să vă amintiți de încăperea propriu-zisă. Imaginea poate dura ore, zile, ani. Prezența voastră fizică din încăpere poate fi de scurtă durată.

Acum încercați următoarele: Luați un pachet de cărți de joc și întoarceți cu spatele trei dintre ele, pe cât de repede puteți. Lăsați-le să creeze o imagine mentală în mintea voastră. Faceți o pauză, apoi mai întoarceți trei, iar apoi încă alte trei – întoarceți trei seturi de câte trei, astfel încât să aveți pe masă nouă cărți de joc. Apoi reveniți la imaginea mentală a primelor trei cărți. Care erau cărțile? Dar în cel de-al doilea set de câte trei? Și ce cărți erau în cel de-al treilea set de trei? Nu încercați să vă amintiți cărțile propriu-zise – închideți ochii și cereți-i minții să vă ofere cele trei imagini mentale.

Obişnuiam să predau cursuri de black-jack oamenilor care vroiau să-și câştige existența de pe urma jocului. Pentru a deveni un profesionist în black-jack, trebuie să poți compara raportul dintre cărțile cu valori mari (de 10, valeți, regine și regi) și cele cu valori mici. Atunci când joci, nu le poți număra în timp real, întrucât dealerul le mișcă în fața ta pe cât de repede poate.

Deci, pentru a ajunge un bun jucător, trebuie vă amintiți imaginile pe care vi le creează în minte un grup de cărți. Este bine de știut că niciun dealer din lume nu se poate mișca mai repede de viteza luminii, care este tocmai viteza la care imaginea vi se prezintă în timp ce ochiul vostru captează lumina reflectată de pe cărți.

Oamenii m-au întrebat dacă eram vreodată intimidat de dealerii rapizi din cazinouri, iar eu le-am spus: „Dealerii rapizi sunt buni – mâinile îți vin mai repede. Cu cât primești mai multe mâini, cu atât faci mai mulți bani ca jucător profesionist”.

Rețineți că există o diferență subtilă între realitatea care se prezintă în lumea reală și imaginile realității pe care le creează în mintea noastră lumina reflectată. Realitatea se schimbă, însă imaginile rămân. Este doar o chestiune de a-i spune minții să memoreze imaginile. În cele din urmă, veți reuși să vă amintiți de cărțile pe care le-ați văzut cu o lună în urmă.

Acest exercițiu cu cărți poate părea neînsemnat, dar este foarte incitant, întrucât reprezintă începutul autoinstruirii în dezvoltarea unei memorii fotografice. O parte din cel de-al șaselea simț vi se prezintă în forma viziunilor și simbolurilor, astfel că dezvoltarea capacității de a vă aminti rapid imagini reprezintă un instrument util.

Să revenim la exercițiul cu cărțile de joc. Dacă pentru început vi se pare că trei cărți sunt greu de memorat, încercați să întoarceți seturi de câte două cărți, sau de câte o carte. Odată ce ați trecut de această parte, încercați cu mai multe cărți – extindeți-vă percepția și încercați să întoarceți seturi de câte patru sau chiar de câte șase cărți. Așteptați câteva secunde și vedeți dacă le puteți descrie cu acuratețe pe toate cele șase cărți pe care le-ați văzut și pozițiile în care erau – să zicem, de la stânga la dreapta. Să nu vă descurajați; nu faceți decât să vă amintiți imaginea – impresia pe care o lasă lumina asupra ochiului minții. În cele din urmă, veți deveni atât de rapizi, încât veți reuși să rețineți cărți sau detalii ale încăperilor într-o fracțiune de secundă, aproape fără să vă mișcați ochii. Observarea este distractivă; îți oferă un sentiment de realizare și îți arată imediat lucruri pe care nu le-ai mai văzut înainte.

Gândiți-vă astfel: dacă trăiți 80 de ani și dormiți cam o treime din acel timp, rămâneți cu aproximativ 53 de ani de stare de veghe. Dacă remarcați doar 25 de procente din viață, cei 53 de ani se reduc la o durată de viață reală de mai puțin de 14 ani. Nu e prea mult, dacă e să comparăm cu adevăratul potențial al unei vieți. O mare parte din perioada de 14 ani în care sunteți conștienți se va duce pe realizarea și observarea de lucruri banale, cum ar fi spălarea corpului, a podelei și ducerea copiilor la școală. Într-un fel, viața se reduce la doar șase sau opt ani reali, de activitate de calitate, conștientă, trează, de valoare – șase-opt ani de observare a omenirii așa cum se definește ea în realitate.

E cam trist, nu-i așa? Viața trece pe lângă majoritatea oamenilor. Ei sunt adormiți sau visează cu ochii deschiși. Gândirea exagerată este o boală a egocentricului; este mecanismul său de evadare, prin care evită nesiguranța din viața reală.

Singura modalitate prin care viața poate fi transcensă este prin trăirea ei la maxim – nu prin evitarea ei sau prin încercarea de a vă ascunde de ea. Vă ridicați energia și treceți dincolo de lucruri, prin experimentarea lor. A înțelege ce se întâmplă, a te reconcilia cu tot și a trece prin toate este singura cale care dă rezultate. Trecând cu forță prin viață, vă dezvoltați încrederea.

În general, o persoană nu poate deveni un observator al vieții, până când nu încetează să mai fie obsedată de sine. Societățile noastre moderne îi învață pe oameni să devină în mod irațional autoindulgenți și egocentrici. E bine să ai grijă de tine însuși și să te respecti, să te concentrezi asupra propriei vieți, dar există o linie fină între ceea ce e rezonabil și felul în care se comportă unii oameni. Dacă singurele gânduri pe care le ai în cap încep cu „eu, asta...” și „eu, aia...”, atunci înseamnă că ego-ul te-a prins în strânsoarea sa. Îți va micșora treptat lumea, până când nu vei mai vedea decât capriciile, nevrozele și nevoile sale. Este un fel de copil mic, care va face mare caz și va crea o scenă pentru ca mama să-și îndrepte atenția asupra lui – lăsând deoparte orice face pentru a se îngriji de copil.

Oamenii își petrec viața „dichisindu-se” la nivel mental, gândind și vorbind în permanență despre ei înșiși, motiv pentru care nu pot auzi sau percepe cum trebuie. Atunci când ceilalți vorbesc, ei nu ascultă, întrucât ascultă pălăvrăgeala constantă din capetele lor. Le este foarte greu să perceapă și să observe ce se află în afara lor. Merg pe stradă, se întâlnesc cu un prieten, mănâncă ceva împreună, iar câteva ore din viața lor s-au scurs fără ca ei să vadă sau să observe cu adevărat ceva, în afară de ce-i privește pe ei înșiși.

Obsesia de sine vă reduce universul, transformându-l într-un loc foarte mic. Vă concentrați doar pe efuziunile unei minți înfricoșate și deconectate – o minte care pierde din vedere majoritatea lucrurilor care se petrec. Viața se estompează; majoritatea abia pot descrie ce li s-a întâmplat cu o zi în urmă, ca să nu mai vorbim despre ce li s-a întâmplat acum o săptămână.

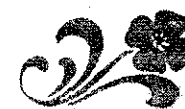
Oamenii care acționează numai din prisma intelectului și a propriilor idei au o perspectivă foarte limitată asupra experienței

umane. Nu au niciun cadru de referință prin care să înțeleagă imaginea mai amplă, întrucât nu au niciun astfel de sistem în afara propriei ființe și nici o legătură prea bună cu sinele spiritual lăuntric. Bombănelile permanente ale ego-ului vă aduc în câmpul-undă al minții, care vă oprește din a vă extinde în eternitate.

Pe măsură ce începeți să vă deschideți, veți putea să vă disciplinați mintea, să o îndreptați spre tăcere, energie, alți oameni și viață. Atunci când mintea începe să pălăvrăgească, opriți-o. Spuneți: „Nu e nevoie să mă gândesc la asta acum. Mă voi ocupa de toate acestea mai târziu”. Sau, în timp ce vă vorbește, spuneți: „Nu accept această energie. Eu sunt senin și tăcut”.

Apoi stați o clipă și observați ceva din afara voastră. Priviți furnica ce se cațără pe poarta de la grădină. Priviți o clădire înaltă și observați cum cărămizile de la al treilea nivel se continuă pentru a crea al patrulea nivel. Încercați să „opriți lumea”, dezvoltându-vă partea puternică din voi – mintea tăcută care este antrenată în perceperea energiei și a subtilităților vieții. Ideea este de a obține tot mai multe informații care să vă stimuleze simțurile, și nu de a le lăsa să treacă rapid pe lângă voi.

Haideți să trecem la următorul capitol și să vedem cum cele cinci simțuri formează baza piramidei celui de-al șaselea simț – și cum să o folosiți pentru a trece de la finit, la infinit, și înapoi.

✿ Capitolul 4 ✿

Acuitate în tăramul simțurilor

Dezvoltarea celor cinci simțuri

Cea mai rapidă și mai simplă cale de a vă deschide în fața etericului și al celui de-al șaselea simț este de a vă cufunda mai profund în lumea celor cinci simțuri. Câmpul eteric se mișcă mult mai rapid decât suntem noi învățați să percepem. Prin dezvoltarea vitezei de percepție și a detaliului, progresați ușor. Iată alte câteva idei la care să vă gândiți.

Primul pas este de a vă trezi simțul văzului. Dacă nu sunteți orbi, probabil că aveți impresia că acest simț vi se cuvine. În calitate de oameni, nu trebuie să facem un efort pentru a vedea, dar *trebuie* să facem un efort pentru a observa. Ca disciplină, purtați asupra voastră un carnetel și, pe măsură ce trece ziua, notați lucrurile pe care le vedeți. Nu contează dacă ceea ce vedeți este neobișnuit sau nu. Pur și simplu, scrieți ce se întâmplă, sau descrieți oamenii pe care îi întâlniți și acțiunile care au avut loc în fața voastră:

La ora 11:32, mă aflu în parcare de la supermarket. Am observat cum un domn impunător a dat cu capul într-un stâlp. Părea amețit. Apoi s-a enervat și a dat cu piciorul în stâlp. De durere, și-a cuprins piciorul cu mâinile și a făcut câțiva pași înapoi, lovindu-se de căruciorul împins de un preot îmbrăcat într-o sutană neagră. Căruciorul s-a răsturnat și din el s-a rostogolit pe jos, în mod ceremonial, o conservă de fasole. Peste conservă a trecut o furgonetă

pe care scria: „Drăgălășenie cerească, produse cosmetice naturale pentru cei cu suflet tânăr”. Interesant.

Notarea în carnetel vă cere să fiți atenți. Este o disciplină utilă, dacă vreți să ajungeți vreodată să fiți scriitori. Astfel, învățați să observați mici detalii și vă specializați în zugrăvirea de imagini cu ajutorul cuvintelor. Descrierea într-un jurnal a evenimentelor pe care le-ați observat face ca mintea să nu se mai gândească la ea însăși. Confirmă faptul că toate informațiile vă sunt de folos.

Este important să adunați chiar și cele mai neînsemnate informații: „Am mers pe stradă și am văzut o mânășă agățată într-un gard, la doi metri înălțime. Ciudat”. Cu timpul, instrucțiunile pe care i le dați minții se vor rafina – astfel că veți elimina cotidianul, tresărind imediat ce dați peste un semn special, sau atunci când se întâmplă ceva neobișnuit. Dar, deocamdată, memorați ce vedeți și scrieți totul, oricât de banal ar fi.

Dacă vă instruiți mintea să vadă în modul șamanului, deveniți mai subtili. Câmpul vostru undă se va extinde, dându-vă șansa de a visa un vis mai mareț. Dacă puteți concepe un vis mareț pentru voi înșivă, vă lărgiți lumea în care trăiți și vă extindeți spre posibilități mai mari. Visarea marelui vis reprezintă o parte importantă din dezvoltarea celui de-al șaselea simț, întrucât vă atrage spre extraordinar, spre ceea ce se consideră a fi imposibil. Consider că, în viitor, lumea noastră va deveni un loc groaznic, dacă oamenii obișnuiți nu vor începe să viseze visul imposibil. Planeta are nevoie de asta. Trebuie să facem ceva deosebit – repede!

Nu cred că marele vis este în mod necesar și un vis egoist. Poate rămâne tăcut în interiorul vostru, ca parte a conceptului vostru spiritual despre Sinele Infinit și despre idealurile voastre superioare. Este important pentru noi să încercăm să ajungem la stele; altfel, evoluția noastră se va opri, înecată în nesiguranțele cotidiene ale unei existențe de muritor.

Încercați următoarele: așteptați o noapte cu stele și începeți prin identificarea tuturor constelațiilor importante, dacă nu le cunoașteți deja. Puteți începe cu semnul vostru zodiacal. Unele constelații se văd mai ușor decât altele. Leul, Taurul și Gemenii sunt ușor

de găsit; Berbecul, Peștii și Racul, se găsesc mai greu. Firește că, în anumite locații, unele constelații se pot afla sub linia orizontului, în funcție de perioada anului. Luați-vă o hartă astronomică și începeți să cercetați cerurile. Este distractiv să știi unde se găsește constelația ta. Există 88 de constelații recunoscute de astronomi. Dacă nu le puteți învăța pe toate, ar fi bine să le învățați pe cele mai importante. Dacă vă interesează, le puteți cerceta pe restul mai târziu.

Învățarea constelațiilor este un exercițiu spiritual. Vă oferă mai mulți prieteni și vă extinde. Dar mai mult decât orice, cunoașterea constelațiilor vă învață geografie. Priviți dincolo de perspectivă limitată pe care o avem asupra lumii, spre o panoramă cosmică de ani lumină, distanțe enorme și mase imense. Cunoșcând stelele, vă plasați în contextul potrivit – în centrul unei evoluții eterne. Nu am cuvinte prin care să subliniez cât de important este acest lucru, întrucât vizionarul nu este o victimă a propriei sale minți, ci e cel care o controlează. Vizionarii sunt mai măreți decât viața, eterni, se află dincolo de moarte.

Procedați astfel: luați o pauză și amintiți-vă că sunteți eterni – întindeți-vă de-a lungul unei epoci vaste – extinși peste trecut și viitor. În acest cadru extins, trimiteți pe cale mentală un gând în viitor și gândiți-vă la oameni (poate la u. mașii voștri) – la aceia care vor trăi aici, chiar pe același Pământ pe care stați voi acum. Gândiți-vă, de exemplu, la viitorul aflat la 500 de ani distanță – la anul 2500. Faceți o pauză pentru a vă gândi cine vor fi acești oameni, care ar putea fi visurile și speranțele lor și cum i-ați putea ajuta, cum le-ați putea da forță și speranță. Vedeti voi, viitorul, deși nu s-a format încă, există în forma sa spirituală virtuală, *chiar acum*.

Așadar, inspirați profund și, pe măsură ce expirați, trimiteți iubire spre oamenii din țara voastră – spre aceia care se află aici, chiar acum, și spre aceia care vor fi în viață, chiar în această zi a anului, peste 500 de ani. Pe măsură ce expirați, proiectați lumină în viitor, trimiteți o energie pozitivă înainte în timp și simțiți că sunteți acolo, făcând parte dintr-o epocă viitoare. Prin intermediul eternității din interior, într-un fel, voi chiar veți fi acolo. Și, desigur, o mică parte dintre voi va fi acolo prin intermediul înregistrării experi-

ențelor actuale – acele amintiri pe care le înregistrați în prezent, în mintea globală, care este o înregistrare eternă a evoluției omenirii din care faceți parte.

Să revenim o clipă la cerul cu stele. De îndată ce învățați constelațiile, ele vă vor da un sentiment de siguranță; veți ști mai bine unde anume vă aflați. Prin observarea pozițiilor acestor constelații, veți ști și în ce lună vă aflați și veți putea aproxima ora. Ador să mă dau jos din pat în timpul nopții, să mă uit la cer și să știu că este în jur de ora 3 dimineața. În cazul în care căutați călăuzire în viață, cunoașterea locului în care vă aflați chiar acum reprezintă un pas pozitiv.

Mi s-a părut dintotdeauna ciudat că atât de mulți oameni caută călăuzire, în sensul că nu vor să depună efort, sau au nevoie de cineva care să-i ajute, sau caută o cale de urmat. Dar dacă îi întrebi în ce direcție se îndreaptă în acest moment, în sensul strict fizic, nu pot face diferența între nord și sud. Le lipsește relația cu această planetă și poziția pe care o are ea în univers – ceea ce nu spune prea multe despre speranța lor de a avea o direcție în viață. Nu pot să nu mă gândesc că a ști unde te afli din punct de vedere geografic și a-ți cunoaște poziția în relație cu universul de deasupra ta este o confirmare puternică a propriei maturități.

În timpul zilei, din când în când, faceți câte o notă mentală. Întrebați: „Unde mă aflu? Cât de departe sunt de cutare loc? Cât de aproape? Sunt cu fața spre nord sau spre sud? Am capul îngropat în nisip, ca mulți alții, sau știu încotro mă îndrept?”

Vederea reprezintă mai mult decât simplul act de a te uita la lucruri; ea reprezintă și cunoaștere, autopoziționarea în raport cu acele lucruri.

În timp ce priviți cerul nopții, alegeți-vă un loc care pare a fi negru și lipsit de stele. Priviți intens locul întunecat și atrageți-l spre voi, în sentimentele pe care le aveți. Una câte una, veți vedea stele care nu erau vizibile cu câteva minute înainte. Procurați-vă un binoclu bun și veți vedea mii de stele și galaxii, formate din miliarde de stele. Multe dintre ele sunt ca Soarele nostru, iar astronomii cunosc acum că în jurul multora orbitează planete, ca și cele din sistemul nostru solar. Chiar dacă nu sunt populate de creaturi umanoide, cu

siguranță că pe fiecare se află o anumită evoluție – în univers au loc lucruri importante. Stele pe care le vedeți noaptea cu ochiul liber fac toate parte din Calea Lactee, casa noastră. Dincolo de Calea Lactee se află pătura atmosferică estompată a 12 galaxii din apropiere, iar dincolo de ele, încă un miliard. Într-un fel, ne aflăm într-un loc de joacă extrem de vast. Extrem de vast – de fapt, măreț.

Cealaltă direcție în care se poate să fie nevoie să vă îndreptați puterea vederii este înspre interior, prin intermediul viselor, viziunilor și meditațiilor. Sunt convins că toate acestea reprezintă deja o parte importantă din viața voastră. Pe măsură ce stați într-un context mai măreț și vă dezvoltați percepția lucrurilor din exterior, fluxul intern de informații se îmbogățește și devine mai încărcat de semnificații. În capitolul 5, voi descrie unele ponturi și „secrete ale meseriei”, care m-au ajutat să înțeleg viziunile și simbolurile.

Sensibilitate și auz

Între timp, să continuăm cu cele cinci simțuri și să vorbim despre sensibilitate și auz – despre care cred că știți deja că reprezintă mai mult decât ciuirea urechilor în direcția zgomotului.

La fel cum văzul ne aliniază la direcție, auzul, prin definiția sa mai largă, este înțelegere. Auzul are o natură eterică, care este atât internă, prin capacitatea clarvizionară a minții, cât și externă, prin intermediul sinelui eteric. Odată, în timp ce stăteam întins în pat, după o ședință dintr-un studio de muzică, am auzit muzică în afara corpului, aproape de urechea mea stângă.

Era o muzică pe care nu o mai auzisem înainte. Nu era un răspuns la ceea ce ascultasem în timpul zilei. Muzica părea a fi în exteriorul minții; se afla în eteric. Nu am idee cum ajunsese acolo, dar era o experiență care diferea foarte mult de amintirea unei piese muzicale care trecea prin mintea cuiva. Pentru a vă stimula auzul eteric, trebuie să începeți cu auzul normal.

În timpul călătoriilor mele, din ultimii ani în care am ținut conferințe, am remarcat o problemă împărtășită de mai mulți oameni, și anume lipsa de înțelegere care le exacerba sentimentul de confuzie pe care îl aveau în viață. Am o mare compasiune pentru acest

gen de incertitudine. Experiența noastră umană este atât de uluitoare, eroică, tristă și absolut bizară, încât nu este surprinzător faptul că oamenii se simt un pic nesiguri. Prin înțelegere, încercăm să vedem adevărata semnificație spirituală a vieții. Nu știu dacă vom ajunge vreodată să înțelegem totul, dar prin dorința modestă de a înțelege, măcar încercăm să ieșim din viața încetoșată, îndreptându-ne spre claritate și percepție.

De aceea acuitatea simțurilor este atât de importantă.

La început, totul pare atât de evident, încât se poate să nici nu ne deranjăm să menționăm acest lucru. Cu toate acestea, în cazul auzului, să zicem, există o corelație naturală între capacitatea de a asculta și de a înțelege și capacitatea de a te deschide și de a asculta îndemnurile Spiritului și ale vocii din inima ta – mesajele lăuntrice subtile care vă conduc prin întuneric, afară, la aer curat, spre libertatea spirituală și personală.

Ca o afirmație că vă veți asculta inima, în sensul îndemnurilor Spiritului, încercați următoarele: de mai multe ori pe zi, luați-vă pulsul cu mâna și, pe măsură ce vă simțiți bătaia inimii, faceți o pauză pentru a vă gândi la spațiile dintre bătăi. Concentrați-vă asupra lor. Pauzele sună așa cum sună și moartea. Sunetul bătăii reflectă modul în care sună viața pentru noi, oamenii. Dedicându-vă un moment pentru a vă asculta inima, afirmați că îi veți asculta îndemnurile și că le veți urma. Până și faptul că avem o inimă este ceva minunat!

Încercați să o iubiți.

Încercați și asta: așezați-vă pe o bancă, într-un parc, închideți ochii, relaxați-vă și opriți-vă mintea. Pentru început, ascultați ce se petrece în jurul vostru. Ascultați conversațiile din jur – auziți viața, însuflețirea, vitalitatea și marea sa emoție. Se află pretutindeni în jurul vostru.

Apoi, extindeți-vă auzul, încercând să treceți de ceea ce se aude în mod normal. Vizualizați că aveți niște urechi mari, ultrasensibile, ca de elf. Imaginați-vă că se pot roti, astfel încât să vă puteți întoarce urechile mari și speciale, în orice direcție. Spuneți-vă că auzul vostru a devenit multidirecțional și că, acum, puteți să vă mișcați urechile, cu gândul, în căutarea sunetelor.

Concentrați-vă asupra unui sunet slab de la distanță. Apoi cereți-i capacității voastre auditive să vă aducă sunetului mai aproape. Cu gândul, trageți sunetul spre voi. Va deveni mai puternic. Nu contează dacă nu-l puteți auzi încă foarte clar; ceea ce contează este actul de concentrare asupra sunetului. Prin vizualizarea unor urechi mai mari, vă îmbunătățiți auzul.

Un alt lucru pe care îl puteți încerca este de a vă aduce mâna căuș în spatele uneia dintre urechi și cealaltă mână, tot căuș, în fața urechii opuse. În acest fel, cu una dintre urechi auziți mai bine în spate, iar cu cealaltă în față. Acum sunteți chiar și mai multidirecționali; ați creat o zonă de percepție mai largă în jurul urechilor voastre. Dintr-o dată, prin darul auzului, aveți o percepție mai bună.

Există câteva exerciții pe care le puteți face pentru a deveni mai sensibili. Alegeți o piesă muzicală pe care o cunoașteți bine și ascultați-o în timp ce stați așezați pe scaun. Limpeziți-vă mintea și ascultați piesa muzicală – nu doar melodia sa, ci întreaga armonie creată de fiecare instrument în parte. Apoi, încercați să percepeți sentimentele pe care le emană muzicienii. Dacă piesa pe care o ascultați este o înregistrare *live*, și nu a fost creată electronic sau printr-un program pe computer, veți descoperi că în spatele notelor și al acordurilor se află adevărata persoană care cântă, cu emoțiile pe care le-a simțit în acel moment.

Muzica își are propria culoare eterică. O parte vine din frecvență, și o parte din emoția umană. Culoarea muzicii este un fenomen al văzului lăuntric, însă nu e necesar să o vedeți pentru a o simți. Muzica vă vorbește prin intermediul culorilor sale emoționale; mânie – culoare întunecată; muzică de natură intelectuală – galben; tristețe – oranj; muzică deschisă și simplă – verde. Muzica ce aspiră să se înalțe este de culoare albastră, ce trece spre indigo, iar apoi spre violet.

Bătrânul meu profesor vorbea foarte mult despre sunetul violet al muzicii. Este curat și, adesea, de natură angelică. Este un sunet des întâlnit în compozițiile lui Mozart. Am încercat să-l reproduc cu vocile de soprane și altiste, la albumele la care am lucrat.

Într-o oarecare măsură am reușit să fac asta, sau, mai bine zis, l-am descris cântăreților și muzicienilor, iar ei au reușit să-l reproducă.

Consider că metafizica armoniei și sunetului începe să fie înțeleasă, deși nu cred că înțelegem încă de ce anumite tonuri trezesc anumite emoții, sau ce efecte reale au ele asupra corpului fizic. Timp de mulți ani, am căutat un sunet numit Murmurul Sacru. Se spune că anumiți călugări taoiști au folosit acest sunet pentru a deschide o poartă transdimensională spre o altă lume. La început, am fost influențat, dar și derutat, de sunetul *om*; am simțit mereu că nu este sunetul pe care îl căutam. Era prea profund și, chiar dacă era un sunet sacru, mie nu mi se părea potrivit. Apoi am citit un pamflet scris de Chloë Wordsworth despre Restructurarea holografică – un proces care folosește armonicile sunetelor în vindecare. Ea intonează sunetul *om* la 136,10 Hz, într-o gamă în care sunetul la are 220 de Hz. Cu ajutorul diapazoanelor, am ajuns la concluzia că murmurul sacru trebuie să se afle undeva la înălțimea lui fa diez. Cu câțiva ani în urmă, un prieten de-al meu care se specializase în kinesiologie – terapie care se folosește de reacțiile primite de la mușchi, pentru a diagnostica fluxurile energetice – mi-a spus că, după părerea lui, fa diez majorul este o tonalitate foarte revigorantă și fortifiantă pentru mușchii corpului. În urma sfatului primit de la el, am suprapus o piesă muzicală în fa diez major, peste muzica de pe casele mele subliminale. Pare să se potrivească de minune; prin urmare, fa diezul este un reper pentru sunetul sacru.

Nu voi mai adăuga și altele despre armonie și muzică – este un subiect prin care îmi ating limitele exterioare foarte rapid. Dacă vreți să aflați mai multe, puteți găsi multe cărți care discută corelația dintre notele muzicale, culori și armonice, în general. Consider că în volumul lui David Tame, *Puterea secretă a muzicii*, toate acestea sunt expuse foarte bine.

Să revenim la auz: cu prima ocazie cu care veți purta o conversație față în față cu o persoană, concentrați-vă privirea pe vârful nasului său. Concentrați-vă fără să vă mișcați ochii, în timp ce ascultați cu atenție fiecare cuvânt pe care îl rostește. Nu-i permiteți minții să răătăcească. Ascultați tăcerea dintre cuvinte, oftaturile și pauze-

le. Ascultați-i inflexiunile vocii: cum ridică tonul și cum îl coboară. Din când în când, mutați-vă concentrarea de pe vârful nasului, fără a vă mișca ochii, și priviți-i pupilele, urmărind cum se măresc și se strâng în timp ce vorbește. Veți începe să înțelegeți. Pe măsură ce vă concentrați asupra capacității de ascultare, căutați sentimentul subtil care se ascunde în spatele celor rostite.

Atunci când oamenii vorbesc, o mare parte din informațiile pe care le transmit este formată din sentimentele lor. Cuvintele pe care le rostesc sunt doar un cod ce descrie un gând, care este o proiecție electrică a unei emoții sau a unui sentiment subtil. Ascultând conversațiile în modul descris mai sus, o onorați pe cealaltă persoană prin atenția acordată, iar voi deveniți conștienți de subtilitatea din spatele a ceea ce se spune. Veți începe să captați enorm de multe informații, întrucât, prin concentrarea asupra nasului său și prin limpezirea minții, pătrundeți în energia ei. Vă vorbește. Vă deschideți spre o clarvedere naturală.

Mai departe, ar trebui să vorbim despre simțul atingerii. Mediumurile înzestrate pot capta multe informații prin atingerea obiectelor – este un fenomen numit psihometrie. Dacă îi dați unui medium un articol de îmbrăcăminte ce i-a aparținut unei persoane care a fost omorâtă, acesta va putea să capteze energia persoanei respective și circumstanțele în care și-a pierdut viața. Cum reușește să facă asta?

Eu sunt de părere că impregnăm realitatea fizică cu identitatea noastră spirituală, metafizică – sau cu energia subtilă – și totodată cu emoțiile și sentimentele noastre. Există o teorie ce susține că sunetul care lovește un obiect fizic are un anumit impact sau lasă o „amintire” la un nivel atomic, ori subatomic. Deci, în mod ipotetic, dacă ai putea să rupi o bucată din peretele din camera ta, ai găsi înregistrat în ea tot ce ai spus vreodată și orice ai vizionat la televizor în acea încăpere. Doamne ferește!

Totuși, pe lângă toate acestea, eu sunt de părere că energia subtilă, emoțiile și gândurile noastre acționează cam în același mod în care acționează și sunetul, influențând realitatea la un nivel subtil, non-local. La urma urmei, totul este energie – subatomică, atomi-

că, metafizică etc. Da, se schimbă, dar sunt convins că există o memorie veșnică – o înregistrare a evoluției universului, dacă vreți.

Pentru a vă dezvolta sensibilitatea față de energie, prin intermediul simțului atingerii, trebuie să deveniți mult mai conștienți de structura și de natura vieții, să-i îmbrățișați moliciunea și senzualitatea. Acest lucru este valabil mai ales în cazul bărbaților, care, în goana lor după bogăție, statut, acțiune și competiție, au tendința să renunțe la sensibilitatea lor. Ei trăiesc într-o lume prea dură și insensibilă, lucru care, în cele din urmă, ajunge să-i rănească și să-i întristeze. Ajung să aibă un garaj plin de lucruri care le oferă foarte puțină satisfacție reală, în loc să experimenteze mai mult cu ajutorul sensibilității și al iubirii. Astfel, ar deveni mai spirituali, ar fi mai puțin duri cu ei înșiși și ar experimenta mai multă blândețe și plăcere.

În viață este mult mai valoros să fii conectat la lucrurile autentice, decât la lumea agitată a bărbatului modern. Se pierde atât de multă sensibilitate în această goană nebună după siguranță, statut și bogăție – atât la bărbați, cât și la femei. Ideea că achizițiile îți vor aduce fericirea este o mare dezamăgire. În final, natura dură, plastică, electronică a vieții moderne ne distruge sensibilitatea – și, odată cu ea, o mare parte din percepția noastră asupra vieții.

Prin urmare, rămâneți conectați. Observați senzația dată de lucrurile din jurul vostru. Atingeți o bucată de material de saten sau de mătase și simțiți-i voluptatea. În timp ce vă plimbați prin parc, simțiți adierea vântului pe obraji. Scoateți-vă pantofii și călcați pe pământ, simțind umiditatea solului sau observând senzația pe care v-o dă această planetă minunată de sub picioarele voastre.

Încercați următoarele: alegeți o seară în care știți că veți fi singuri acasă. Legați-vă la ochi. Presupun că nu aveți o deficiență de văz. Dacă aveți o astfel de deficiență, puteți sări peste acest pas, întrucât știți deja despre ce este vorba.

Dacă nu sunteți orbi, petreceți trei ore cu ochii acoperiți. Pregătiți cina, faceți treburi casnice, plimbați-vă prin casă și ascultați radioul sau televizorul, dacă vreți. Petreceți-vă seara în domeniul atingerii. Veți fi uluiți. La început, vă veți mișca puțin stângaci și s-ar putea să vă enervați, să fiți iritați. Însă, cât de curând veți căpăta în-

credere. Veți reuși să simțiți lucrurile, știind unde se află, mai ales lucrurile vii, cum ar fi plantele și animalele de casă – acestea emană foarte multă energie. Trebuie să vă concentrați asupra lor, captând din ce în ce mai mult.

În această seară specială, simțiți totul și revendicați-vă abilitatea pe care o aveți de mic copil, când atingeți lucrurile, le băgați în gură și le mângâiați pentru a înțelege ce sunt și a afla mai multe despre ele. Dacă aș fi în locul vostru, nu m-aș apuca să ling pisica – dar știți voi la ce mă refer. Revendicați-vă simțul ztingerii – veți deveni mai sensibili și mai recunoscători pentru simțul văzului. Acestea fac parte din a înțelege ce sunt compasiunea și iubirea, nu-i așa?

În seminarele „Wilde Fire” (Foc Sălbatic) pe care le țineam exclusiv pentru bărbați, prezentam o variație a acestui exercițiu. Îi duceam pe bărbați la marginea unei zone împădurite, de obicei într-o regiune deluroasă, și îi puneam să meargă legați la ochi, prin pădure, „simțindu-și” calea.

Fiecăruia i se dădea câte două ouă, pe care trebuia să le țină în mâini, fără să le spargă. Ouăle reprezentau responsabilitatea pe care o avea bărbatul în viață: slujba, copiii, familia și așa mai departe, și îi împiedicau să năvălească în pădure, ca niște duri.

În primele cinci-zece minute, se loveau cu capul de lucruri, căzând uneori. Dar, încetul cu încetul, descopereau că dacă își suprimeau gândurile și își foloseau sentimentele, știau unde se află copacii și ramurile lor. Simțeau energia eterică a copacului, fără să fie nevoiți să-l vadă. Nu după mult timp, ajungeau să meargă prin pădure într-un ritm aproape normal. În acest exercițiu, trebuiau să urmeze bătaia unei tobe și, adesea, dacă toboșarul (un membru al personalului care nu era legat la ochi) nu se mișca repede sau ațipea, bărbații legați la ochi îl ajungeau din urmă imediat. Toboșarul era nevoit să se ferească de ei. Vedeam cum unii dintre ei atingeau viteza alergatului ușor, ghemuiți, cu ouăle în mână, simțind care este poziția copacilor și a ramurilor, croindu-și drum printre obstacole. Era o priveliște uimitoare.

După ce ați făcut exercițiul „singur acasă”, legați la ochi, mergeți în pădure și încercați exercițiul descris mai sus. Mergeți însoțiți

de un prieten care să vă ajute să nu pățiți ceva, astfel încât să nu cădeți într-o prăpastie sau să vă rătăciți și să ieșiți pe un drum forestier pe unde trec mașini. Descrieți-i și lui în ce constă exercițiul, după care îl poate încerca și el. Este foarte distractiv. Vă învață unele lucruri. Puteți să-l exersați oricând, în parc sau în timp ce mergeți pe jos. Faceți o pauză, închideți ochii și simțiți unde vă aflați. Cu ochii închiși, încercați să-i simțiți pe cei care trec pe lângă voi – nu doar prezența lor sau schimbările produse în aer, ci senzația ori energia generală pe care o emit.

Veți fi uluiți de cât de rapid se dezvoltă percepția.

Curând, veți deveni mult mai conștienți de ceea ce vă înconjoară. Veți remarca micile schimbări de temperatură și de presiune a aerului și vă veți autoinstrui să vă îmbunătățiți percepția în spațiu. Încercați să ghiciți când va ploua. Folosiți-vă sentimentele pentru a detecta schimbarea produsă în presiunea aerului, atunci când aceasta scade, aducând umezeală. Veți remarca schimbarea cu ore și zile înainte; schimbarea de presiune este foarte ușor de observat.

Citirea emoțiilor pe care le au oamenii nu diferă atât de mult de simțirea presiunii atmosferice. Chiar și cele mai subtile schimbări de stare ale oamenilor vă vor influența și vă vor spune unele lucruri.

Sunt convins că ați avut experiența de a intra într-o încăpere în care tocmai a avut loc o discuție aprinsă. Puteți simți reziduurile conflictului și agresivitatea emoțională ori verbală care a rămas în urmă. Nu este o iluzie – energia se află acolo. Vi s-a întâmplat vreodată să vizitați un vechi câmp de luptă și să simțiți o liniște ciudată, care vă dă fiori? Puteți simți amintirea tragediei care a avut loc în trecut. Chiar dacă lupta a avut loc cu sute de ani în urmă, rămășițele întâmplării rămân, acoperind câmpul ca un covor de plumb. Liniștea este creată de șocul produs acolo. Este obiecția spirituală a Pământului – un protest tăcut ce încearcă să închidă rana care a fost deschisă în acel loc.

În Toscana, există un sat de munte numit Civitella. Merg uneori să iau prânzul acolo. Naziștii l-au împușcat pe toți bărbații din sat, la zidul din strada principală. Dacă stai lângă zid, simți că și aces-

ta transmite aceeași senzație densă, tăcută. Starea de șoc care s-a imprimat în zid este sinistrală.

Am fost întotdeauna de părere că aborigenii din Australia au dreptate în privința Timpului de Vis și că memoria vieții omeneste și animale traversează planeta ca o pânză imensă, fiecare dintre noi contribuind la ea cu câte o parte din noi, ce traversează rețeaua energetică lăsată în urmă de ceilalți. Dacă intrați într-o catedrală – una catolică, de exemplu – uitați-vă în spatele altarului și veți vedea că acolo plutește un nor eteric mare, foarte șters. El reprezintă speranțele și rugăciunile celor credincioși, care plutesc acolo ca o sursă de energie – o ofrandă pentru Dumnezeu. Dacă veți atrage, cu gândul, acea energie în inima voastră și o veți curba spre chakra celui de-al treilea ochi, aflat în mijlocul frunții, vă veți energiza și veți vedea că viziunea vi se îmbunătățește pentru un timp. Este ca un fel de bucatărie energetică: o masă pe gratis.

În exteriorul nostru, există o masă mare de energie – o parte din ea e înfricoșătoare, o parte însușitoare. Alte pachete de energie sunt pașnice. Uneori, intrând într-o încăpăre veți observa că energia a devenit haotică – atunci e momentul să faceți cale înapoi și să plecați. Pe măsură ce vă dezvoltați simțul tactil, deveniți în mod natural mai sensibili la energia foarte subtilă și, în plus, deveniți mai senzuali. Viața devine mai distractivă.

Dacă vreți să vă dezvoltați senzualitatea, ați putea lucra cu simțul olfactiv. Puteți să investiți o sumă de bani în procurarea unei game de uleiuri de esențe aromate și să vă acordați un timp pentru a le mirosi pe toate, astfel încât să puteți identifica fiecare plantă sau fiecare parfum, chiar și amestecul de arome. Începeți să vă puneți mirosul la lucru în timp ce vă aflați la magazin, în fața standului cu fructe, în metrou, în timp ce vă îndreptați spre casă, sau la restaurant când luați prânzul. Încercați să remarcați mirosurile răspândite în aer. Dați-i de înțeles minții că vreți să deveniți conștientă de ele.

Este la fel și în cazul gustului. Faceți o pauză în timp ce mâncați și concentrați-vă profund asupra mâncării. Unul dintre exercițiile de îmbunătățire a percepției pe care l-am folosit mai demult era să-i pun pe oameni să se concentreze asupra intensității prezen-

te în fiecare moment al vieții. Le dădeam să mănânce o singură stafidă și îi rugam să-și concentreze atenția, pentru o vreme, asupra acestei experiențe. Puteți încerca și voi, dacă doriți.

Cumpărați un pachet de stafide și așezați una singură în palmă. Priviți-o timp de câteva minute; întoarceți-o pe toate părțile și observați cu atenție ce formă are, ce lungime, ce dimensiune și ce culoare. Vedeți unde are încrețituri și așa mai departe.

După ce v-ați concentrat asupra ei pentru o vreme, băgați-o în gură. Dar în loc să o înghițiți imediat, plimbați-o prin gură, gustați-o, simțiți-o și mestecați-o foarte încet. În timp ce o mestecați, imaginați-vă cum strălucește soarele în regiunile unde cresc stafidele, cum ar fi California. Vizualizați cum lumina a fost filtrată de strugure și cum a fost stocată pentru a se transforma tocmai în stafida voastră dulce și specială. Parcurgeți încet acest proces de asimilare.

La sfârșitul acestui exercițiu – pe care-l numim „Ridică-ți conștiința”^{*} – veți descoperi că stafida aceea devine cea mai delicioasă și mai minunată stafidă pe care ați gustat-o vreodată. De ce? Deoarece v-ați concentrat atenția asupra ei, percepând-o mai intens. În loc să o mâncați aflați în starea de somn a omului mecanic, ați asimilat-o ca o persoană conștientă, observând darul luminii soarelui care a fost stocată în interiorul stafidei. Iar Soarele este o altă expresie a forței vitale – a Forței Dumnezeu. Deci, viața înseamnă mai mult decât hrănirea burții. Vă aflați în această binecuvântare sacră numită *Viață*, acceptându-i taina – care, în acest caz, este reprezentată de o bucată din Forța Dumnezeu, în formă de stafidă.

Imaginați-vă cum ar fi relațiile de dragoste dacă ambii parteneri și-ar concentra atenția cu aceeași intensitate, ca în exercițiul „Ridică-ți Conștiința” pe care l-am menționat. În seara aceasta, oferiți-i partenerului o pungă de stafide și spuneți-i: „Iubitule, știu un exercițiu nou, pe care aș vrea să ți-l arăt”.

Vreau să vă reamintesc, pe scurt, următoarele: în realitate, concentrarea este o formă de iubire. Atunci când vă îndrăgostiți, vă concentrați pe o singură persoană, pe care o transformați într-o ființă specială.

^{*}Raisin' Your Consciousness; raisin – stafidă, to raise – a ridica.

Atunci când vă concentrați asupra lucrurilor – asupra acțiunilor voastre, asupra vieții, a unei stafide, a unui iubit etc. – realizați un act de iubire. Atunci când vă concentrați, iubiți; iubind, deveniți mai spiritualizați și mai conștienți. Vă reconectați la cel de-al șaselea simț – care, firește că este un act de concentrare, adică o proiecție de iubire și de respect. Prin actul de a opri pălăvrăgeala minții, pentru a vă concentra asupra unui lucru, în realitate, voi iubiți atât lucrul respectiv, cât și pe voi înșivă.

Așadar, pe parcursul zilei, întrebați-vă: „Ce se întâmplă aici, la nivel subtil? Ce miroase? Ce gust este acesta? Ce aud, ce simt? Care este mesajul subtil general pe care îl primesc în această clipă?”

Imediat, universul va răspunde. Vă va spune unele lucruri. Este lumea șamanului, a sinelui-natură eteric – percepția voastră subtilă. Nu e nevoie de ani de pregătire, ca la golf sau la altele – este ceva instantaneu, care se petrece în doar câteva secunde.

Dacă vreți să vedeți, veți vedea. Dacă vreți să simțiți mai mult, veți putea să o faceți. Doriți-vă acest lucru și concentrați-vă asupra lui – și puterea va curge.

Încetul cu încetul, veți deveni conștienți de simbolurile și imaginile care există în memoria voastră mai vastă, din interior. Bineînțeles că veți vrea să vă intensificați energia subtilă (etericul), căci aceasta este cheia pentru percepția din alte lumi. Ea apare de îndată ce v-ați revendicat sinele conștient și de îndată ce ați pătruns în subtilitatea celor cinci simțuri.

Să trecem la următorul capitol.

Vreau să vă vorbesc despre eliminarea distanței pe care o percepeți între voi și restul existenței – lumea despre care, în mod normal, credem că se află în afara noastră. Odată ce micșorați distanța, câmpul vostru undă se extinde – iar în această cunoaștere se află poarta ce duce spre toate celelalte.

Capitolul 5

Umbra, visele, tărmurile zânelor și omuleții gri

De-a lungul timpului, am ajuns să văd că există o șmecherie subtilă în dezvoltarea celui de-al șaselea simț și a unui grad ridicat de conștiență. Pentru a-i înțelege cu adevărat complexitatea subtilă, trebuie să dizolvați treptat distanța dintre mintea voastră și realitatea exterioară a vieții – pe care o percepeți ca fiind la distanță de voi.

În domeniul ego-ului, distanța perceptuală pe care trebuie să o mențină între el și restul lumii este foarte importantă pentru simțul identității de sine. Este o parte din eșafodajul sau din siguranța ego-ului. Trebuie să se autodefinească ca fiind separat de ceilalți, diferit de alți oameni și, poate, special. Aceasta este funcția ego-ului – să aibă grijă de el însuși. Distanța pe care o vede între el însuși și lumea din exterior este o iluzie. La nivel interior, nu există nicio distanță; tot și toate sunt unite. Cu toate acestea, distanța iluzorie a ego-ului este menținută în fiecare clipă a conștienței voastre lucide. Ea este vitală pentru rațiunea de a fi a personalității-ego. „Eu sunt eu, sunt aici, sunt bun și bine – și separat de toți și de toate lucrurile aflate acolo, la distanță de mine și care, probabil, nu sunt bune”.

Trebuie să ne autoinstruim să lămurim această eroare de percepție, întrucât cel de-al șaselea simț vă cere să vă plasați ferm într-o realitate non-locală, conectați la tot – ceea ce contrazice iluzia „separări de tot”. Odată ce distanța dispare, tot ce înseamnă viață – atât la nivel intern, cât și extern – devine un simbol al sinelui. Lucrurile nu par să se mai întâmple într-un mod inconsecvent. În cele din urmă, totul capătă un înțeles. Vastul univers vă vorbește.

Odată ce distanța dintre voi și toate celelalte lucruri dispare, faceți un pas înainte, din punct de vedere metafizic. Acum, versiunea mai mare a voastră se exprimă ca un câmp-undă masiv, ce acoperă ceea ce în trecut era distanța (vezi Diagrama nr. 1) pe care personalitatea-ego o percepe ca fiind între voi și lumea exterioară. Odată ce distanța dispare, iar voi vă extindeți în așa fel încât să cuprindeți totul, vă conectați la tot – non-localitatea voastră devine un fapt determinat. Acum vă puteți extinde percepția foarte rapid. E ca și cum zidul închisorii autoimpuse dispare. Totul se află acum în interiorul vostru.

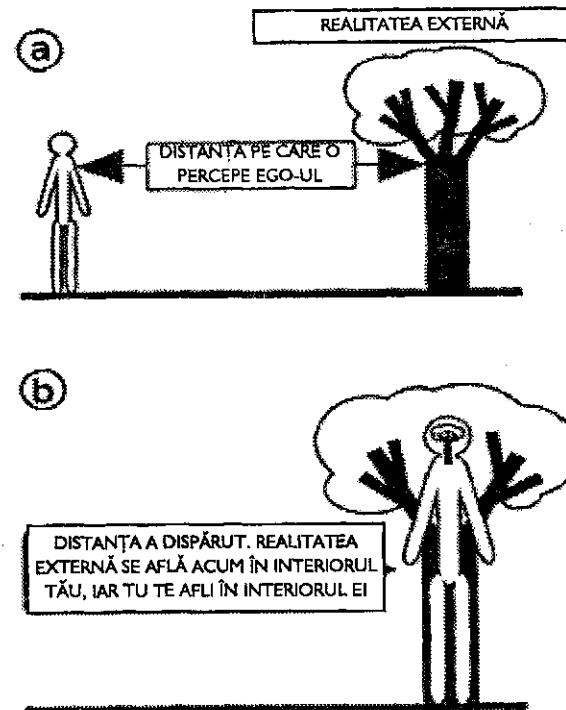

DIAGRAMA nr. 1: Dizolvarea distanței dintre voi și realitatea exterioară.

Fiecare tehnică pe care o discutăm aici se clădește din toate celelalte, ajutându-vă conștiința în procesul de dizolvare a distanței

– interpretarea viselor, meditația, înțelegerea și studierea simbolurilor, disciplinarea personală, timpul petrecut în liniște, dezvoltarea celor cinci simțuri, mișcarea etericului, dezvoltarea celui de-al șaselea simț, și așa mai departe. Dintr-o dată, deschideți un dialog în două direcții – în primul rând cu propriul subconștient și în al doilea rând cu realitatea externă – și nu unul care, de cele mai multe ori, se dovedește a fi un dialog într-un sens unic, cu o personalitate-ego destul de dificilă, care se teme și are nevoie de atenție.

Dacă nu ați citit cartea lui Carl Jung, *Omul și simbolurile sale*, citiți-o – vă va ajuta. Dacă ați citit-o deja, poate ar fi bine să o recitiți, deoarece Jung chiar a înțeles cum funcționează lucrurile. Cartea vă va reaminti de arhetipurile subconștientului și de sinele-umbră din interior, cât și de diversele componente ale structurii noastre psihologice, de complexitatea personalității etc. Nu trebuie să fiți un specialist în psihologie, dar trebuie să ajungeți să o înțelegeți la nivel practic. Una peste alta, cartea lui Jung reprezintă o lectură interesantă, are multe imagini de bună calitate și este ușor de înțeles.

Dizolvarea distanței

Nu pot sublinia suficient de mult cât de important este să înțelegeți ideea că nu există nicio distanță între felul în care se auto-percepe mintea și realitatea exterioară. Majoritatea oamenilor nu înțeleg acest lucru, motiv pentru care nu ajung nicăieri. Înțelegeți că exact acum mintea voastră conștientă, probabil, stă între toate amintirile și experiențele voastre (personalitatea voastră) și ceea ce percepeți a fi realitatea exterioară a vieții. Ideal este să fiți în mijloc, în punctul zero, suficient de mari încât să cuprindeți totul.

Procedați în felul următor: din când în când, vizualizați o imagine a propriei persoane în fața voastră, la distanță – la 18 metri, să zicem. Vă ajută să animați vizualizarea dacă vă imaginați că voi, cei de la distanță, vă faceți cu mâna vouă, cei *real*. Mutați-vă concentrarea de pe corpul fizic pe imaginea de la distanță a voastră și înapoi. Atunci când mintea se află în figura de la distanță, faceți o pauză pentru a privi înapoi (pentru a observa) la adevăratul voi, cel fizic. Încercați să vă deplasați atenția înainte și înapoi între cele două ver-

sine ale propriei persoane, pe cât de repede cu putință. Veți descoperi că este ușor să priviți la imaginea îndepărtată, însă în clipa în care trebuie să inversați procesul – să vă plasați concentrarea în imaginea de la distanță și să priviți înapoi, la adevăratul sine – este un pic mai dificil. Se poate ca atenția să vi se îndrepte spre una dintre părțile imaginii și să refuze să stea locului suficient de mult ca voi să vă uitați cum trebuie înapoi, la adevăratul sine. Dacă obosiți sau vă simțiți frustrați, faceți o pauză. Niciunul dintre aceste procese nu ar trebui să vă deranjeze.

A vă vedea imaginea „de acolo” cum se uită la cel „de aici”, din copul fizic, vă ajută. Vă antrenează o parte a minții care își cunoaște natura non-locală. Cu prima ocazie cu care vă veți afla în fața unui prieten, imaginați-vă că sinele-eteric vă iese din corp. Inițial, versiunea fizică a propriei persoane se va uita la spatele etericului vostru, iar versiunea eterică se va afla între voi și prietenul respectiv. Apoi, cu ajutorul minții, întoarceți etericul cu fața către voi, astfel încât să fie cu spatele la prieten. Faceți o scurtă pauză, după care împingeți etericul în spate, până intră în corpul prietenului vostru. Această împingere a etericului va fi realizată în mod voit, cu intenție. Nu este ceva agresiv, însă faceți o mișcare precisă și deliberată.

Odată aflați înăuntru, calmați-vă dialogul intern și mutați-vă concentrarea în interiorul prietenului vostru. Imaginați-vă că vă aflați în capul său. Ajută dacă vă fixați privirea pe tâmpla sa. Simțiți cum este să fiți acea persoană, în interiorul corpului său, vorbind cu voi înșivă. La început poate părea ceva străin, însă vă ajută să percepeți faptul că sunteți una și aceeași persoană. Se poate să vă faceți unele impresii, în timp ce prietenul vă vorbește. Șmecheria este să încercați să vă liniștiți vocea lăuntrică în timp ce el vorbește – și să percepeți realitatea, dintr-un loc nou.

Acest proces de inversare este o altă versiune a exercițiului prezentat înainte. Sunt aici și acolo, iar acum sunt din nou aici.

Aceasta reprezintă începuturile elementare ale schimbării de formă, prin care elevul își mută conștiința în interiorul și în afara realității normale, dându-le celorlalți impresia că pe moment este o pa-

săre, un animal, ceva complet diferit, sau chiar într-o locație complet diferită. Este un truc șamanic.

Trebuie să vă întrebați dacă nu cumva conștiința și lumina nu sunt două versiuni ale aceluiași lucru. Realitatea vi se arată în mod pasiv, prin intermediul efectului luminii reflectate asupra lucrurilor – deci, fotonii sunt cei care vă dau impresia realității. Însă conștiința este cea care face ca fotonii să fie reali, astfel că vă aflați într-o relație de simbioză cu realitatea și lumina. Cel care schimbă formele pășește în acea relație conștiință-lumină, intercalând o formă-gând între conștiința voastră și lumina reflectată. Așadar, în realitate, acesta închide pe moment realitatea normală, apărând în fața voastră prin intermediul luminii reflectate, iar voi vedeți, de fapt, forma-gând insuflată de cel care schimbă formele. Percepția normală a realității ce curge spre conștiința voastră este întreruptă, în mod involuntar, de către mintea altcuiva.

Într-una dintre cărțile mele, am dat un exemplu amuzant al unei astfel de situații. Merită repetat. Mă aflam cu un amic într-un autobuz, îndreptându-ne spre Kings Road, Chelsea, în Londra. Am vrut ca șoferul autobuzului să oprească, ca să putem coborî. Autobuzul se deplasa cu aproximativ 60 de kilometri pe oră, apropiindu-se de trecerea de pietoni de pe strada Bywater. Pe cale mentală, i-am trimis șoferului o imagine – o formă-gând – cu o bătrână care trecea strada, împingând un cărucior. Șoferul a văzut-o cu ochii minții și, crezând că este reală, a oprit brusc autobuzul. Toată lumea a fost săltată de pe scaune, scăpându-și pe jos gențile și lucrurile. Șoferul a coborât din autobuz și a alergat spre trecerea de pietoni. Conducătorul din spate nu înțelegea ce se întâmplă, iar șoferul stătea pe trotuar, scărpînându-se în cap, fără să priceapă. Eu și amicul meu am coborât repede din autobuz, luând-o la fugă pe stradă. Ne prăpădeam de râs. Amicul meu era foarte impresionat, întrucât îi spusese dinainte ce aveam de gând să fac. Din punct de vedere al capacităților șamanice, a fost o întâmplare norocoasă. Eram tânăr pe atunci și nu înțelegeam principiile, așa cum trebuie – dar a mers!

Puteți să încercați asta: să zicem că sunteți în compania a doi prieteni – le vom spune Sally și Mike. Sally vă vorbește amânduro-

ra. Atunci când face o pauză în conversație, încercați să interveniți eteric și să-i trimiteți un gând; nu trebuie să aibă legătură cu ceea ce se discută. Deci, să zicem că ea vorbea despre noua ei mașină, iar voi interveniți cu cuvântul *schi*. Vizualizați că schiați, în timp ce spuneți cuvântul. Dacă o faceți cum trebuie, ea va menționa în următoarea ei propoziție ceva în legătură cu schiatul. Dacă nu o face, ați putea să o întrebați: „Te-ai gândit să mergi cu mașina până la munte, la o pârtie de schi?” Vedeți dacă zice: „Tocmai mă gândeam la asta!”

Ca nu cumva să vă faceți griji despre controlul și violarea minții, rețineți că gândurile noastre fac mereu salturi de la un gând la altul. Și, în orice caz, nu e ca și cum îi pasați un gând care intră în contradicție cu ce ar gândi ea în mod normal. Pur și simplu, vă exersați capacitatea de percepție.

Iată un alt mod de abordare: în stadiul eteric inversat, intrați în mintea celui alt prieten al vostru, Mike, și oferiți-i cuvântul *iubire*. Urmăriți orice schimbare a feței, cât de mică, cum ar fi începutul unui surâs. Amintiți-vă că, uneori, ochii oamenilor zâmbesc, chiar dacă gura nu li se mișcă. Vedeți dacă îl puteți face să aibă vreo reacție. Eu stau în sălile de așteptare din aeroport și exersiez astfel pentru a face ca timpul să treacă mai repede. Este uimitor să-i vezi pe oameni cum reacționează în moduri diferite. Uneori se întorc din drum. Alteori zâmbesc, sau râd. Uneori, se opresc și se întorc de tot, ca și cum ar căuta pe cineva. Este același lucru cu lumea șamanului; sunteți voi (șamanul urban) care stați eteric în mijlocul distanței dintre voi și realitatea exterioară.

Odată ce distanța începe să dispară, spațiul dintre voi și restul lucrurilor devine tot mai mic – ceea ce este bine. Dar, asta înseamnă că ați mai depășit o barieră dintre voi și mintea subconștientă din interior. Deci, unul dintre primele lucruri pe care le veți întâlni va fi umbra voastră reprimată. Cu toții avem una. Modul prin care îi facem față în mod obișnuit părții noastre de umbră este prin deplasare – separarea negativului și îndepărtarea sa de noi înșine, în timp ce-i negăm existența din interiorul nostru. Amintiți-vă: „Eu sunt aici și sunt bun; ei sunt acolo și probabil că sunt răi”. Acest lucru funcționează pentru o vreme, deoarece, în lipsa oricărei alte realități,

ego-ul poate domni liber. Cu toate acestea, atunci când vă energizați percepția negativului din *afara* voastră, în realitate, voi observați și confirmați o parte din umbra din *interiorul* vostru. Nu e nimic greșit în asta – cu toții o facem. Ideea este să înțelegeți procesul și, într-un final, să începeți să-l schimbați.

Apariția umbrei este descrisă în istoria tuturor călătoriilor spirituale. Apare ca o noapte întunecată a sufletului, în clipa în care vă priviți viața dintr-o perspectivă mai înaltă și vedeți impuritățile care s-au acumulat acolo – inclusiv o karma rea cu șoferii de autobuz!

O călătorie bizară, prin târâmurile zânelor

Cu câțiva ani în urmă, mă aflu la o întâlnire șamanică privată, într-o pădure. Pe atunci, îmi petreceam timpul cu acel tip de druizi și cu câteva dintre personajele mai ciudate din acele locuri. Am luat parte la o ceremonie stranie, în care aceștia au invocat înțelepciunea copacilor, ca învățătură specială. Este o legătură pe care și-au format-o în decursul anilor cu târâmurile zânelor și cu dimensiunile interioare ale evoluției spirituale a naturii. Apoi, am luat câteva înghițituri dintr-o bere druidică. Era o veche rețetă, preparată în mare parte din ciuperci magice și alte ingrediente – druzii au menționat parcă de mătrăgună și de vâsc. Luați o gură dintr-o astfel de licoare și ați topit distanța, imediat – rămâneți între două lumi!

Am mers prin pădure cu ceilalți, în jur de o oră, timp în care unul dintre druizi mi-a vorbit despre calitățile terapeutice speciale ale tisei – copac sacru pentru acei oameni. Am ascultat cu atenție. Nu pot spune că-mi amintesc prea multe despre terapia cu tisă, dar îmi amintesc că am fost foarte impresionat de vastele cunoștințe pe care le avea acel om în domeniul farmacologiei naturale.

Ceva mai târziu, am da peste un stejar bătrân. Sprijinindu-mă de el, i-am spus: „Arată-mi înțelepciunea străveche a copacului”.

La început, nu s-a întâmplat nimic. Dar la puțin timp după aceea, am văzut cum în dreapta mea se deschide un tunel. În fața tunelului se aflau niște ființe destul de bizare. La început am crezut că sunt niște păsări foarte grase, ca niște curcani, deși nu aveau pene. Mi s-a părut că ciuguleau de pe jos. Erau aplecate și stăteau cu

spatele la mine. Aveau trupuri în formă de pară, ochi închiși la culoare, iar pe spate aveau trei linii paralele, de culoare neagră, în regiunea unde ar fi trebuit să le fie coloana vertebrală, în formă de „V”. Aveau gâturi lungi și subțiri.

Una dintre ele și-a ridicat capul și s-a întors spre mine – am putut vedea o ființă asemenea unui spiriduș, după care mi s-a părut că am mai văzut patru sau cinci. Nu știu dacă termenul de *spiriduș* este cel potrivit, întrucât ne duce cu gândul la un spiriduș păros, cu salopetă, jachetică și o pălărie ascuțită. Aceste ființe nu purtau haine. Se aflau la intrarea într-un tunel, care avea textura și culoarea globulelor roșii. Ființele păreau să mă invite în lumea lor. Întrucât am mai trecut la viața mea prin astfel de tunele – cele de după moarte – am început să înaintez în mod instinctiv, însă, pe măsură ce m-am apropiat, am remarcat că tunelul se îndoaie în jos, într-un unghi drept. Nu era un semn bun. Totodată, natura corpusculară, de culoare roșie, a tunelului mă deranja. Percepeam ceva negativ la acele ființe din afara tunelului, astfel că m-am întors și am plecat. După doar câteva momente, am trecut prin cea mai ciudată experiență din viața mea. Am avut o experiență de extracorporalizare spontană. La început, am simțit cum etericul începe să-mi tremure, după care am leșinat. Imediat după aceea, m-am trezit în afara corpului, plutind la vreo doi metri deasupra lui. Mai avusesem experiențe extracorporale, însă ajungeam să plutesc deasupra corpului, numai după ce intram în transă. Nu mă așteptasem să am o asemenea experiență în timp ce corpul era încă treaz, plimbându-se prin pădure.

Nu știu sigur dacă ființele din fața tunelului au fost cele care m-au făcut cumva să ies din corp, sau dacă experiența de extracorporalizare făcea parte din natura transdimensională a călătoriei druidice. Poate că am ieșit singur, însă, chiar dacă aș fi făcut-o, a fost fără să-mi doresc conștient asta. Pentru o clipă am crezut că am murit, cu toate că îmi puteam vedea sinele fizic plimbându-se printr-o pădurice de pini. Apoi, am văzut că-mi puteam muta percepția din starea extracorporală, în sinele fizic și înapoi, ca și cum aș fi fost în două locuri, în același timp. Puteam vedea prin pădure liniile aurii lăsate de memoria acelora care au mai trecut pe acolo și puteam ve-

dea identitatea oscilatorie a arborilor. Era limpede că erau închiși între ei, așa cum eram și eu. Mai târziu, mi-am dat seama că dilatarea timpului din acel domeniu spirit-natură este de aproximativ cinci la unu. Prin urmare, două minute din timpul transdimensional, din lumea zânelor, echivalează cu zece minute din lumea reală.

Atunci când timpul se dilată astfel, ești bombardat cu de cinci ori mai multă informație decât ai percepe în mod normal, în lumea umană. În primul rând, puteam vedea adevărata identitate a însoțitorilor mei umani – adevăratele lor sine lăuntrice – și nu ceea ce proiectam eu asupra lor și ceea ce proiectau ei în lume, prin intermediul corpurilor și personalităților lor. Puteam vedea adevărata esență lăuntrică a fiecăruia dintre ei. Am văzut multă emoție, o bună parte fiind ascunsă. La început, mi s-a părut comic. Priveam de sus, în timp ce unul dintre ei vorbea și zâmbea, însă îi puteam vedea mintea subconștientă, *persona* sa și energia spirituală, deodată. Părea că toți își puneau pe față un zâmbet vesel, pentru a ascunde suferința, neliniștea și frica din viețile lor. În versiunea lor a timpului dilatat, niciunul n-ar mai fi putut minți – ți-ai fi dat seama imediat dacă mint. Le-ai fi putut vedea emoțiile ascunse, limpede ca lumina zilei.

După ceva timp, toate acestea au început să mă tulbure. Am putut vedea cât de mult îi rănește viața pe oameni. Nu era o înțelegere intelectuală obișnuită, ca atunci când ești alături de suferința celorlalți. Era o cunoaștere interioară foarte profundă, care trezea mult din sentimentul de compasiune naturală. Am văzut cum viața este atât de înfricoșătoare pentru oameni și am perceput marea cantitate de suferință pe care aceștia sunt nevoiți să o acopere zi de zi, doar pentru a putea face față. Împotrivirea este ceea ce-i rănește cel mai mult. Frica îi forțează să devină rigizi, iar în acest proces de rigidizare, primesc multe lovituri înfricoșătoare.

Am mai putut vedea singurătatea pe care o simțeau acești oameni din cauza separării dintre semenii lor și separării de viață. Distanța pe care trebuiau să o creeze între ei și ceilalți, pentru a menține imaginea ego-ului – și pentru a face față suferinței aduse de viață – ceea ce le provoca și mai multă suferință. Iluzia îi rănea cu adevărat, iar prin această iluzie, ei se rupeau de tot – nu numai de

ceilalți oameni, dar și de forța de viață. Puteai vedea că fiecare dintre ei era izolat ca o insulă. Fiecare suferea din cauza lipsei de forță vitală, ca și cum n-ar fi primit oxigen. Și totuși, eu eram însoțit în pădure de niște persoane foarte conștiente, lucide, care au lucrat foarte mult cu ele însele. Cu toate acestea, separarea era încă foarte vizibilă și le provoca atât de multă tristețe, încât am fost de-a dreptul uimit.

Orice judecăți aș fi avut în trecut în legătură cu lipsa oamenilor de sinceritate, cu slăbiciunea și lipsa de curaj, acum le vedeam într-o cu totul altă lumină. Nu este întru totul vina lor. Lumea exterioară din viața noastră este condusă forțat de adevărata persoană din interior, care adesea este atât de deconectată și înfricoșată, încât nu se poate controla. Acționează din impuls, programată de condiționări. În pădure, fiecare dintre tovarășii mei păreau ca niște prizonieri încâtușați de o împrejurare îngrozitoare. Primul meu impuls a fost să plâng. Îmi doream să-i descătușez cumva. Apoi, am conștientizat că și eu aveam legat de gleznă același lanț. Groaznic!

M-am speriat cumplit. Eram convins că aveam să mor acolo. Mă aflam încă în afara corpului, iar sinele meu fizic ajunsese în apropierea unui lac foarte frumos. L-am spălat mâinile și fața și i-am cufundat capul sub apă, de parcă aș fi vrut să spăl karma groaznică de a fi blocat în condiționarea umană. A fi captiv al unei lumi de atomi și molecule și al celei de-a Doua Legi a Termodinamicii – care cere ca totul să se supună entropiei și să sfârșească printr-o moarte de căldură – este ceva sinistru și absolut înfricoșător. Pentru a înrăutăți lucrurile, sinele lăuntric nu se poate apăra de reacția pe care o are personalitatea și intelectul la toate acestea. Persoana lăuntrică nu poate decât să accepte programul dat.

Am văzut că frica personalității este reală și justificată. Am vrut dintotdeauna ca oamenii să fie curajoși, puternici și să înfrunte viața, sfidând împrejurările. Am conștientizat ceva teribil în acea seară, lângă lac, când am văzut că nu puteau face asta. Într-un fel, mi s-a părut că întreaga mea existență de învățător spiritual a fost o pierdere de timp. De ce să încerci să-ți stimulezi personalitatea pentru a trece dincolo de frică și pentru a fi curajos, când sinele

lăuntric a fost de ani de zile rigidizat prin teroare și confuzie? Curajul este trecător; impulsul lăuntric revine la scurt timp după aceea.

Dacă ați judecat vreodată un dependent de alcool sau de droguri, sau o persoană cu obsesii, începeți să vă cereți iertare. În lumina adevăratului sine și a Forței Dumnezeu, judecățile voastre vor părea inutile. Veți vedea cum judecata a fost formată din propria iluzie a separării și cum ranchiuna a fost menținută în interior, alimentată de teama propriei prăbușiri.

Când înțelegeți acest lucru pentru prima dată, deveniți mai ușori. Veți vedea că toată viața voastră a fost o minciună grotescă, o iluzie – acoperită de un sentiment de autoîndreptățire și îngropată în negare – o poziție menținută în scopul autosatisfacției și al propriului sentiment de putere. Întrucât nu avem puterea de a ne schimba condiționarea din lumea moleculelor și a entropiei, îi victimizăm pe ceilalți prin dorința noastră de a avea putere și de a obține o valoare de sine mediocră. Mai reduce din frică.

Am văzut că fiecare dintre noi ajungem la o răscruce ce duce fie în direcția Adevăr, fie în direcția Putere. Tendința noastră este de a o porni pe calea Puterii. Este mai puțin înfricoșătoare. Ne stârnete respectul și ne sprijină iluzia solidității. Calea Adevărului este primitoare, anonimă, modestă; nu există extravagănță, bani sau ridicare în slăvi care să susțină iluzia. Este calea care vă reconectează. Puterea nu face decât să accentueze separarea. Dacă nu conștientizați la timp, acea cale vă va ucide. Muriți de o moarte lentă prin asfixierea spiritului, ceea ce duce la întreruperea aprovizionării celulelor voastre umane cu vitalitate. În consecință, acestea încep să intre în entropie, mai repede decât ar fi trebuit să o facă.

Lângă lac, corpul eteric s-a realipit treptat corpului fizic, deși era ușor decalat, descentrat, la o distanță de câteva zeci de centimetri de sinele fizic – ca un pardesiu care ar fi căzut de pe unul dintre umeri. Mă aflam încă în starea nonlocală, în lumea eterică a vitalității naturii – lumea adevăratului sine lăuntric. Am început să mă uit din nou la propriile emoții și la cele ale însoțitorilor mei, care ieșeau în evidență ca niște sfere rotitoare.

În continuare am trecut prin cea mai importantă parte din călătoria ce o avusesem până atunci, până la cei 24 de ani ai mei. Am văzut cum întreaga mea viață co-exista într-un moment înghețat, dar viu. În acea imagine înghețată, mi-am revăzut copilăria și părinții, văzând cum faptul că am fost nevoit să plec de acasă la vârsta de 10 ani m-a afectat mult, întrucât m-a forțat să compensez pentru suferința provocată. Mi-am revăzut și părțile bune din viață, dar, în general, atenția îmi era distrasă de cele nefericite – bucați mari de vibrație de umbră, cu toată enormitatea sa. Fiecare porcărie îmi plutea acum prin fața ochilor, lângă acel lac frumos, refuzând cu înverșunare să mă lase în pace. M-am uitat la cei care mă însoțeau, dintre care pe unii îi iubeam și îi respectam cu adevărat, și am văzut ceva cu adevărat oribil: am văzut cum i-am judecat uneori pentru că erau pământalși, sau incapabili de a se concentra. Am văzut cum mai tot timpul mi-am pierdut răbdarea cu ei, întrucât slăbiciunea lor mă amenința – nu pe persoana matură din mine, ci pe copilul lăuntric de 10 ani.

Am văzut natura grandioasă a vieții mele și am mai văzut cum era o materializare a încercării inutile a unui copil de a se apăra și proteja de o situație imposibilă. Imaginați-vă că vă aflați la 15.000 de kilometri de casă, cu 7 dolari și jumătate în buzunar, comportându-vă ca un adult – la doar 10 ani! Apoi am văzut păcatul intoleranței mele – nu o intoleranță născută din rasism ori ură socială, ci una care provenea mai mult din stabilirea unui cadru strâmt de referințe pentru oameni și din renunțarea la nivel emoțional la toți aceia care erau prea neciopliți, prea inconsecvenți sau prea slabi, incapabili de a urca pe scara omului de succes. Am văzut că scara mea idioată se-măna cu podiumul pe care urcau atleții atunci când câștigau o medalie. Podiumul oferit de mine era din placaj, alături de o medalie falsă de aur, legată de o panglică ieftină. Și ce fel de lume îi ofeream câștigătorului? O lume psihopată pentru copii cu probleme de comportament, ego-uri demente pierdute în iluzia competiției și elitismului – fiecare fiind prins în strânsoarea entropiei. Pentru a scurta povestea, am văzut că lumea mea plină de acțiune nu era nici mai bună, nici mai rea decât orice alt stil de viață, ci doar o cale diferită.

M-am trezit că mă plimbam cu un prieten din Los Angeles. Acesta mi-a spus că vede cum spiritul lacului din apropiere se ridică din apă; am privit și eu, dar nu l-am văzut. Apa părea să aibă viață, însă spiritul ei – dacă acesta este modul cel mai potrivit în care să-l descriu – părea difuz; din câte vedeam eu, nu avea o identitate proprie. Prietenul meu era un multimilionar, în vârstă de 21 de ani, la acea vreme. Începuse să facă afaceri de la vârsta de 15 ani și făcuse o groază de bani. Sărmanul băiat, trecuse prin aceleași porcării prin care trecusem și eu. Însă, exuberanța și naivitatea tinereții ar putea reprezenta o scuză pentru iluzionarea sa. Ceea ce vedeam eu se încadra în maturitatea vârstei mijlocii. Nu era nicio cale de scăpare.

Trecând prin pădure, câțiva dintre druizi aflându-se în stânga mea, alții în dreapta, puțin mai în spate, am dat peste o capră moartă – oase și câteva urme de păr, fără carne. Am privit în interiorul craniului ei, prin orbitele ochilor. Mă aflam ceva mai înaintea celorlalți, astfel că am avut ocazia să o privesc puțin, fără să fiu întrerupt. Privind prin orbitele goale, am văzut spiritul caprei – atât de simplu și de sincer, frumos, calm și primitiv, aflat profund în brațele entropiei, fără să clipească măcar în fața schimbării de situație. Caprele au pleoape? M-am întrebat ce avea să-mi spună capra. Mi-a răspuns prin dăruirea unei stări de liniște profundă, care mi-a pătruns până la inimă. Amintiți-vă că fiecare emoție și fiecare întâmplare din viața mi se arătau în fața ochilor și a sentimentelor – derulându-se pe rând, fiecare căutând să-mi capteze atenția. Timpul se dilatase de cinci ori și aveam o percepție de 50 de ori mai puternică decât cea normală. Astfel că fiecare minut era echivalentul a zile întregi, iar câteva minute păreau o eternitate. De-a lungul a 12 ore, am văzut fiecare sentiment-umbră pe care l-am avut vreodată. Am văzut cât de mult din atitudinea mea, nu se baza pe credințele spirituale pe care ajunsesem să le accept. Am văzut că umbra și impulsurile sale înăbușeau foarte mult din natura pozitivă a încercărilor de a face bine în această viață. Jung a spus că a fost îngrozit când și-a întâlnit propria umbră. Acum știu prin ce a trecut.

Cel mai jenant era faptul că fiecare emoție îmi aparținea. Nu puteam să le înlătur sau să le reprim. Și chiar dacă exista vreun sen-

timent pozitiv care să se opună pe undeva prin interiorul meu, cel negativ se dovedea a fi foarte puternic și real. Și, cel mai rău, vedeam că este adevărat. Asta nu înseamnă că sinele nostru umbră este vina noastră, întrucât mare parte se formează în anii nevinovați ai copilăriei. Însă, cu ani în urmă, eu am văzut cum pot ajunge să-l controlez.

Una dintre persoanele care mă însoțeau în pădure era o americană din New York. Era foarte plăcută, însă ceva din firea ei îmi dădea fiori. Aș fi făcut orice ca să o evit, iar dacă se întâmpla să se apropie de mine, mă trezeam că încep să mă răi tăcut, fără să vreau. Nu înțelegeam deloc ce aveam cu ea. Nu avea nicio logică. Abia mai târziu am conștientizat că doamna din New York avea multă mânie reprimată. Îmi amintea de dădaca pe care eu și sora mea geamănă am avut-o la vârsta de trei ani. Dădaca era severă și insensibilă, agresivă și dură. Dacă eu și sora mea nu eram cuminți, ne trăgea de păr și număra încet de la unu la trei. Era nemțoaică, iar cuvintele „Ein, Zwei, Drei” – când erau rostite pe un ton mai aspru – m-au îngrozit întotdeauna.

De îndată ce am văzut că doamna din New York îmi amintea de dădaca mea, m-am simțit mai bine. M-am întrebat de ce avea această doamnă atât de multă mânie reprimată – și, de îndată ce am pus întrebarea, am și primit răspunsul: a avut o viață grea. Bărbații o storseseră de bani. Fusese dezamăgită și trădată, iar acum era furioasă. Mi-am propus să încerc să mă împrietenesc cu ea, astfel că mai târziu m-am așezat pe o piatră lângă ea, și i-am oferit niște ciocolată. Aveam la mine și o sticlă de whisky. I-am întins-o ca pe o ofertă de pace. Ea a refuzat să primească ceva, lucru care nu m-a deranjat. Înțelesesem ce se petrecea și încercasem să rezolv problema.

După 12 ore, am ajuns în sfârșit acasă – atât de plin și de copleșit, încât nu mai puteam suporta. Dacă asta era „înțelepciunea copacilor”, atunci aș fi preferat să încep cu ceva mai simplu. Cu un arbust, de exemplu: „înțelepciunea arbuștilor”. Sau cu ceva chiar și mai simplu: „înțelepciunea pătrunjelului”.

Întâlnirea cu întreaga pădure a fost prea mult pentru mine. Eram afectat, epuizat și încă înfricoșat de umbră. Îmi amintesc de o rugăciune pe care am tot repetat-o acolo, în pădure: „Doamne, nu

mă lăsa să mor înainte să repar toate astea”. Experiențele avute în trecut, din tunelul de după moarte, fuseseră înălțătoare. Dar, întrucât văzusem lumina Forței Dumnezeu și la celălalt capăt al tunelului, ajunsesem să înțeleg de ce nu e indicat să mori cu umbra în acest stadiu, întrucât ai parte de o soartă îngrozitoare. Nu-mi pot imagina cum e să ajungi în acele lumi spirituale de după moarte și să vezi că umbra se află încă acolo. Însă majoritatea oamenilor mor fără să-și întâlnească vreodată umbra. Probabil au parte de un șoc teribil, înrăutățit de faptul că, după moarte, nu mai ai ce să faci pentru a îndrepta lucrurile sau pentru a-ți îmbunătăți starea spirituală.

Ați avut vreodată un vis în care vă aflați într-o piață publică, alături de alți oameni și conștientizați, dintr-o dată, că nu sunteți îmbrăcați? Sau că aveți tot felul de haine pe voi, combinate aiurea, cum ar fi un sacou peste pijamale și o pereche de teniși, și că trebuie să ajungeți într-un local select? Este umbra care vă vorbește prin intermediul subconștientului, încercând să se prezinte.

*Acceptarea umbrei și vindecarea ei**

Pentru a anula distanța și pentru a deveni întregi din punct de vedere spiritual, trebuie să vă asumați umbra și să o acceptați, înțelegând că forța negativă din interiorul vostru face parte din forța pozitivă. Odată ce vă asumați negativul, ca parte din adevăratul sine, înțelegeți ceva ce multor oameni le scapă. Pentru a v-o asuma, trebuie să vă uitați la ea și să fiți dispuși să o vindecați. Umbra are și o parte pozitivă care, de cele mai multe ori, se exprimă prin creativitate. De aceea, atât de multe genii creatoare au avut niște vieți atât de tulburate. Își angajau ambele părți ale umbrei – mai întâi impulsul creativ, apoi cel distructiv, înainte și înapoi.

În lumea non-locală a celui de-al șaselea simț, trebuie să vă eliberați de umbră, dacă vreți să mergeți mai departe. Cu cât o faceți mai repede, cu atât mai bine. Este un căpcăun care vă stă în cale. Voi trece repede în revistă unele dintre cele mai întâlnite impulsuri și trăsături ale umbrei, pe care se poate sau nu să le fi întâlnit în viață.

* a se vedea și cartea *Partea întunecată a căutărilor de lumină*, de Debbie Ford, publicată de Editura FOR YOU. n. tr.

Impulsuri și trăsături comune ale umbrei:

1. A simula bunătatea sau a fi exagerat de supărat din cauza a ceea ce percepi ca fiind rău la ceilalți.
2. A fi exagerat de nervos pe ceilalți, din cauza unor probleme care adeseori se dovedesc a fi neînsemnate.
3. A te simți în mod nejustificat amenințat sau nesigur.
4. A fi agresiv din punct de vedere emoțional sau fizic. A folosi mânia ca armă.
5. A-i manipula pe ceilalți, prin orice abuz de putere.
6. Agresivitate pasivă.
7. A fi exagerat de supărat din cauza marilor probleme pe care nu le poți rezolva personal și a refuza să devii activ, făcând cu adevărat ceva pentru a rezolva problemele care te deranjează.
8. Necinste, corupție și afaceri necurate.
9. Comportament ascuns și răutate.
10. Memorie selectivă. A te folosi de deformarea adevărului, pentru a face ca adevărul să pară altfel decât a fost în realitate.
11. A-i descuraja pe ceilalți prin judecarea lor pe față sau pe ascuns.
12. A folosi manipularea și controlul; a fi nedrept și illogic.
13. A fi răzbunător cu ceilalți. A fi caustic.
14. A te folosi de „bietul de mine” și a simula că ești neajutorat, pentru a obține avantaje și milă din partea celorlalți.
15. A vă însuși într-un mod nejustificat energia celorlalți – și anume, a vă folosi în mod nejustificat de ei, pentru a avea un sprijin emoțional sau financiar.
16. Ură, snobism și elitism.
17. Comportament autodistructiv.
18. A fi zgârcit.
19. A fi exagerat de pretențios sau de egoist.

Este o listă destul de lungă. Odată ce o parcurgeți și vă asumați părțile care vă aparțin, vă eliberați. Face parte din procesul de autovindecare și de vindecare a planetei. Mulți sunt de părere că

planeta se află într-o stare destul de proastă; fiecare persoană pare să încerce să-și proiecteze nesiguranțele asupra celorlalți. Împreună, rănim planeta la nivel colectiv. Dacă vă autovindecați, rețezați o linie de întuneric care ar fi fost transmisă pe linie de familie, timp de mii de ani. Deci, dacă această disfuncție se oprește dintr-o dată, desfaceți mii de ani de karmă rea pentru generații întregi. Este ceva la care să vă gândiți.

Întrucât impulsul întunecat înăbușă adesea partea pozitivă, iubitoare, creativă a personalității voastre, este foarte benefic să-l înțelegeți. Dacă tratați întunericul, energia creativă va curge mai ușor. Nu mai sunteți separați, într-un conflict cu voi înșivă și cu lumea; sunteți conectați la ceilalți și puteți empatiza cu problemele lor. Iar acum aveți o legătură autentică cu sinele lăuntric și cu originalitatea voastră creatoare. În plus, vă reconectați la lumina planetei. Lumina planetei noastre este generoasă, sinceră și blândă; vă poate călăuzi spre o energie și o percepție tot mai înalte. Iubirea și creativitatea au fost ascunse în lumină, ca o parte din memoria sa veșnică. Acea bunătate se află acolo, la dispoziția celui care vrea să o acceseze – o bunătate la care puteți contribui și voi, la rândul vostru.

Să revenim la anularea distanței. Sunt câteva lucruri legate de extindere, pe care ar fi bine să nu le scăpăm din vedere.

Noi gândim că infinitatea se află undeva „acolo”, în exterior. Privim cerul nopții, la stele și la ciudatele OZN-uri etc. și ne gândim: *O, iată infinitul*. Bineînțeles că infinitul este ceva atât interior, cât și exterior. Deci, pentru a putea încorpora toate informațiile disponibile în planul fizic, trebuie să deveniți mai mari decât planul fizic. Trebuie să începeți să îmbrățișați infinitul – însemnând că trebuie să deveniți mai mari decât viața, prin sentimentele voastre. Nu înseamnă că deveniți *mai importanți* decât ceilalți – mai fascinanți sau mai speciali – ci doar mai vaști, mai recunoscători, mai smeriți și mai tăcuți.

Vorbim despre extinderea unui sine care este deja infinit și aflat în expansiune. Este ca universul nostru fizic, care nu se extinde în ceva, dar care, totuși, se extinde. Galaxiile se îndepărtează una de cealaltă, creând mai mult spațiu între ele. Imaginați-vă că sunt stafițele dintr-o prăjitură. Pe măsură ce coaceți prăjitura și coca crește,

stafidele încep să se îndepărteze una de cealaltă. Puteți să vă gândiți că sunt bulinele de pe suprafața unui balon. Umflați balonul, și bulinele se vor distanța. Iată cum puteți avea un infinit care se extinde.

Sinele vostru Infinit se extinde în aceeași manieră, pe măsură ce vă întoarceți spre interiorul vostru și vă reuniți cu forța vitală.

Eliberându-vă umbra pe parcurs, îi permiteți spațiului vostru lăuntric să-și caute viteza maximă. Nu este ținut laolaltă de către forța gravitațională a problemelor transmise din generație în generație, sau a celor pe care le-ați creat voi, în această viață.

Vă îndepărtați de limitele percepției finite – de orbita gravitațională, dacă vreți – și de spațiile înghesuite ale unui întuneric incomod. Vă eliberați de ideea că ego-ul se află în centrul lumii, adoptând-o pe cea a unei identități infinite ce încorporează totul. Există o mare diferență între a vă autoiluziona că vă aflați în centrul tuturor lucrurilor și a vă extinde spre locul unde se află totul, în interiorul vostru, astfel încât să vă conectați la tot.

Vorbesc foarte mult despre Sinele Infinit în cartea mea cu același titlu, însă aici ar trebui să-l abordez în sensul său general – și anume, contextul în care Sinele Infinit se referă la simbolurile călătoriei noastre și la percepție în general.

Sinele Infinit

În fazele inițiale ale trezirii conștiinței voastre, când încă mai tropăiți prin realitatea voastră cotidiană și învățați lucruri banale, nimic nu are vreo semnificație aparte. Nu vă aflați într-un dialog cu simbolurile sinelui vostru lăuntric și nici simbolurile exterioare nu vă spun ceva în mod special. Aveți tendința să le ignorați pe toate. Mai mult, vă aflați în strânsoarea karmei naturii voastre umane. De cele mai multe ori, ne încarnăm în centrul vortexului ce reprezintă mintea globală – în partea sa cea mai densă, care seamănă cu apa care se scurge printr-un loc de scurgere. Abia mai târziu, după ce ne maturizăm, putem începe să urcăm din nou prin acel vortex psihologic/emoțional, pentru a ieși la aer liber, curat. De îndată ce ieșim din el și ne tratăm nesiguranțele, putem începe să ne extindem spre posibilități infinite.

Pe măsură ce urcați și ieșiți din partea mai densă a psihologiei globale, spre un sațiu spiritual deschis, și pe măsură ce micșorați distanța percepută de ego, veți vedea cum universul exterior începe să vă vorbească. Veți remarca în mod deosebit simbolurile externe sau întâmplările ciudate, ori neobișnuite. Deci, dacă vă uitați la un copac, iar frunzele sale sunt suflate de vânt, nu înseamnă că ați văzut ceva deosebit. Dar dacă frunzele cad brusc pe jos, formând un tipar straniu, iar din copac sare o creatură micuță, care ia în grabă trei frunze și o ia la fugă – asta chiar înseamnă ceva.

Frunzele, mica ființă și precizia momentului – ca și prezența voastră în acel moment, ca observator al evenimentului – transformă întâmplarea într-o expresie externă a voastră, întrucât vă aflați acolo ca martor. Întrebarea este: ce semnificație are?

Semnificația ține în principal de gradul de potențiale nelimitate, însă să nu lăsați ca acest lucru să vă descurajeze. Nu contează câte semnificații potențiale există. Contează ce are semnificație pentru voi, întrucât actul de observare a frunzelor este ceva personal. Sunteți voi, care vorbiți cu voi înșivă.

Semnificația se află ascunsă în sentimentele voastre. Trebuie să cercetați simbolul, iar apoi să-l așezați în contextul propriei vieți. Mai întâi, să vorbim despre această cercetare.

Importanța interpretării viselor

Fritz Perls a descoperit o metodă bună de cercetare, prin terapia sa, Terapia Gestalt. Metoda sa poate explica atât simbolurile externe din starea de veghe, cât și pe cele interne din vise și reverii. Voi descrie rapid sistemul de interpretare al viselor (cu speranța că nu o să vă adorm), astfel încât să-l puteți aplica și în cazul simbolurilor externe.

Tehnica standard „a la Fritz”, de interpretare a viselor, arată în felul următor: trebuie să reveniți la vis și să analizați fiecare simbol, pe rând, pentru a vedea ce semnificație are el pentru voi. În general, nu puteți face asta imediat ce vă treziți din vis. Visul are loc la un nivel de activitate cerebrală redusă și vine din subconștient, care are o viteză undeva între 14 și 22 de cicluri pe secundă. Și nu tre-

buie să angajați neapărat intelectul, întrucât el nu știe, de obicei, ce vrea să spună subconștientul printr-un anumit simbol.

Pentru a înțelege visul, trebuie să-l notați, ca să nu-l uitați, apoi să așteptați până aveți o clipă de liniște pentru a putea pătrunde din nou în vis, dintr-o stare modificată de conștiință. În starea liniștită a minții, la o viteză cerebrală mai redusă, mai meditativă, vă puteți accesa mai rapid și mai eficient mintea subconștientă.

Celebra interpretare a lui Perls a fost aplicată pe un vis povestit de cineva: un bărbat se plimbă cu o undiță pe umăr, trece pe sub un pod și i se întâmplă tot felul de lucruri.

Metoda lui Fritz Perls vă cere să derulați visul în fața ochiului minții, plasându-vă la început în psihicul personajului principal – în acest caz, al bărbatului. Deci, veți spune: „Eu sunt bărbatul cu undița...” (apoi, vă introduceți numele, adresându-vă vouă la a treia persoană – să zicem că vă cheamă Sally: „Eu sunt bărbatul cu undița din visul lui Sally. Eu reprezint...”.) Faceți o pauză și lăsați ca simbolul (bărbatul) să vă vorbească, spunându-vă ce reprezintă pentru voi. Apoi reveniți la personaj și-l întrebați cum se simte, sau îl puteți întreba: „De ce mergi la râu?” Subconștientul vă răspunde: „Merg la râu pentru că e îmbelșugat, iar în această viață eu caut abundența”...

Parcurgeți și celelalte simboluri, pe rând. Deci, în acest caz, veți întruchipa rolul undiței. Trebuie să vă imaginați că undița poate vorbi și că o faceți să prindă viață. Vă amintiți de undița din vis, care vă spune: „Eu sunt undița din visul lui Sally. Eu reprezint așa zicem acțiunea directă și flexibilitatea”. Dintr-o dată, vă amintiți că, în vis, undița se lovise de partea de dedesubt a podului. Înțelegeți că vă spune că în anumite împrejurări sunteți puțin cam rigizi și că trebuie să fiți mai flexibili, dacă nu vreți să vă loviți cu capul de viață.

Analizați fiecare simbol din vis: podul, râul etc. fiecare componentă vă vorbește și fiecare simbol sau acțiune din vis reprezintă un cuvânt dintr-o propoziție, ori un paragraf, pe care subconștientul încearcă să vi-l transmită. Este important să vă analizați visele, întrucât vă ajută să vă înțelegeți circumstanțele din viață. Vă ajută să vă înțelegeți și viziunile.

Acum să revenim la creatura micuță pe care ați văzut-o că a luat frunzele de sub copac. Fie astfel de simboluri externe reprezintă o parte din intelectul vostru conștient (sincronicități ce vă reflectă adesea gândurile), fie bizara activitate a micului animal reflectă o parte a sinelui vostru lăuntric profund – sinele subconștient. Ambele sunt posibile.

Dacă vă puteți raporta imediat la simbol, puteți încerca să-l interpretați cu intelectul. Întrebați-vă dacă acțiunea animalului, și ceea ce face el cu frunzele, se aseamănă cu vreun aspect din viața voastră. Priviți cu atenție „imaginea” de ansamblu și vedeți dacă se corelează în vreun fel cu ceva din viața voastră, deoarece, în general, acțiunea vorbește de la sine. Deci, poate că felul în care micul animal aduna frunzele are vreo legătură cu faptul că v-ați gândit că trebuie să vă colectați datoriile, sau că trebuie să faceți ordine în viață, să faceți curățenie la subsol etc. Poate vă vorbește despre o acțiune din exterior pe care ați întreprins-o sau la care v-ați gândit să o întreprindeți. Dacă primiți un răspuns imediat de la circumstanțele din viață, înseamnă că simbolul reflectă o parte lăuntrică profundă; va trebui să notați ce a făcut creatura cu frunzele și să vă gândiți la asta mai târziu. Scrieți în carnețelul vostru, iar apoi, în timp ce meditați, pătrundeți în subconștient și aplicați metoda Fritz Perls, ca și cum ați analiza un vis. Identificați-vă cu diversele componente și întrebați-le ce au să vă comunice.

Deci, veți spune: „Eu sunt micul animal...” etc., iar apoi îl întrebați ce simbolizează el. Apoi spuneți: „Eu sunt tiparul ciudat format de frunze...”, iar frunzele vă vor vorbi, comunicându-vă ceva despre voi. Prin angajarea procesului de înțelegere, îl energizați. Ca și în cazul umbrei, înțelegerea vine din actul observării.

După ce ați cercetat semnificația subconștientă a simbolului, este util să puneți simbolul în contextul imediat al sentimentelor voastre din acel moment. Deci, puneți-vă întrebarea: „Ce gândeam și ce simțeam exact în clipa în care frunzele au căzut din copac și a apărut micul animal?” Și mai puteți întreba: „Ce problemă am avut recent? Ce anume mă preocupă acum?” Prin punerea simbolului în contextul gândurilor voastre curente, puteți descoperi o legătură;

veți vedea că simbolul vă vorbește despre problemele din prezent, și nu despre realitatea voastră subconștientă. Cât de curând veți ajunge să interpretați simbolurile mai bine și, în cele din urmă, le veți putea interpreta și pentru alții, punându-le aceleași întrebări. Îi ajută să înțeleagă că, de fapt, vizionează un film care le reflectă impulsurile și ideile din interior.

Uneori, simbolurile externe vor fi grupate laolaltă, mai multe deodată. Deci veți vedea cum cade un bărbat de pe bicicletă, iar mai târziu vedeți cum de pe un acoperiș cade o cărmămidă și cum un taxi lovește un camion. Toate cele trei întâmplări fac parte din poziția cosmică. Ele formează un fir narativ, care vă va vorbi probabil despre un seminar special pe care îl ține universul pe tema *echilibrului și dezechilibrului*. Probabil veți vedea că viața voastră este prea dezordonată, prea tensionată și vă veți aminti cum v-ați prins mâna în ușa de la lift, de dimineață. Și vă veți gândi: *la-o mai ușor, frate, universul încearcă să-mi zică ceva. De-aia mă uit cum intră taxiul în camionul oprit la semafor.*

Este important să observați simbolurile din viață. Recapitularea viselor și analizarea simbolurilor externe fac parte din același proces de anulare a distanței – din interior și din exterior. Așadar, notați-vă, memorați și analizați incidente. Cel mai adesea, simbolurile și mesajele care vi se prezintă din afara voastră, în viața de zi cu zi, vă sunt reflectate în vise și viziuni. Iar acum, că deveniți o ființă multidirecțională, nu mai există exterior și interior. Există doar infinit, în toate direcțiile.

Uneori, dacă nu puteți descifra un simbol pe loc și dacă nu primiți niciun indiciu în meditațiile voastre, va trebui să-l lăsați în carnetel și să vă ocupați de el mai târziu. Unele simboluri vor fi descifrate abia peste ani. Acestea sunt predicții, indicatori de direcție pentru viitor, sau viziuni care vă îndreaptă spre direcția de unde va apărea într-un final răspunsul.

Într-o viziune, am văzut un șir de plăci metalice, pe Pământ; în centrul fiecărei plăci se afla un bec. Un bărbat bine făcut s-a apropiat de plăci cu un ciocan, cu care a lovit unul dintre becuri. Acesta s-a rostogolit într-un mod planificat, în linie curbă, spre alte patru

becuri sparte din apropiere. Au fost așezate în așa fel încât să formeze un pătrat. Cel de-al cincilea bec s-a rostogolit și s-a oprit în centrul pătratului. Viziunea avea o legătură cu cele patru forțe ale naturii (forța nucleară puternică, forța nucleară slabă, energia electromagnetică și gravitația) și cu misterioasa și încă nedescoperita a cincea forță. Cele patru becuri sparte formau un pătrat, iar cel de-al cincilea, care s-a rostogolit în mijloc, marca punctul în care s-ar intersecta diagonalele pătratului. Am avut această viziune cu ani în urmă și, deși înțeleg că vorbea despre modul în care puterea oamenilor creează, sau înlocuiește într-un fel cea de-a cincea forță, încă nu am descifrat tot ce era de descifrat din ea.

OZN-urile și omuleții gri

Cu nouă luni în urmă, într-o noapte, în timp ce meditam, am avut o viziune cu două stele de pe cer, care se aflau destul de aproape una de cealaltă – dar una era mai jos și alta mai sus. Nu am înțeles ce semnificau ele pentru mine, astfel că mi-am notat viziunea în computer, pentru a nu o uita. La ceva timp după aceea, pe când mă aflam în Australia, am observat că stelele Sirius și Canopus arătau exact la fel cu cele din viziunea mea, în felul în care erau așezate pe cer. Mi-au atras atenția și le-am privit mai multe seri la rând. În jurul acestor stele apăreau din când în când câteva luminițe, care formau niște tipare ciudate în deplasarea lor. Am crezut că sunt sateliți, însă acestea zburau într-o direcție și se opreau brusc, după care zburau în direcția opusă.

Într-o seară, împreună cu un prieten am văzut trei lumini în jurul stelelor Sirius și Canopus, ce se deplasau într-o formație V. Toate trei au zburat spre nord, iar o a patra venea din direcția opusă, spre ele. Am început să luminez regiunea respectivă de pe cer, cu un felinar puternic. Am continuat să trimit flash-uri în fiecare noapte cu stele, pe parcursul a câtorva săptămâni. În cele din urmă, luminile pe care le-am urmărit cum se deplasează între cele două stele, spre marea mea uimire, au început să-mi trimită flash-uri ca răspuns. Eram cu un grup de prieteni, care au văzut și ei ce s-a întâmplat. Era minunat și, totodată, straniu.

Ei bine, când zic că mi-au trimis flash-uri înapoi, nu mă refer la niște mici pâlări. Mă refer la niște flash-uri enorme, foarte strălucitoare și care, dacă v-ați întinde degetul mare spre cer, ar fi de dimensiunile unghiei de la deget. Flash-urile pe care le-am trimis înapoi urmau secvența matematică a numărului lui Fibonacci (1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34...), denumită după matematicianul italian, Leonardo Pisano, care a trăit în secolul al XIII-lea și a cărui poreclă era Fibonacci – deci flash-urile mele nu erau trimise la întâmplare. Uneori, luminițele trimiteau flash-uri în timp ce se deplasau foarte încet, iar alteori când se deplasau cu viteze fenomenale, traversând 30° din cer în câteva secunde.

În orice caz, tot acest schimb de lumini dintre mine și personajele de acolo, de sus, din regiunea stelelor Sirius și Canopus, nu mi-a schimbat viața – încă mai plăteam chiria și eram nevoit să duc gunoiul afară – dar a fost distractiv și m-a învățat câteva lucruri. M-a ajutat să-mi confirm natura galactică a existenței noastre. În lume, se întâmplă tot felul de lucruri pe care noi nu le știm. Unele sunt inofensive, iar altele înfricoșătoare. Însă stă în firea luptătorului spiritual să cerceteze. Dacă nu căutăm, nu vom ști niciodată. Poate că luminile sclipitoare vor evolua spre ceva anume; adeseori, simbolurile progresează de-a lungul anilor și duc la dezvoltarea unor lucruri.

În treacăt, aș vrea să menționez că nu cred că OZN-urile vin neapărat din alte părți ale universului. Din propria experiență, eu sunt de părere că acestea sunt de natură inter-dimensională. Omuleții gri au în mod cert o identitate eterică, întrucât pot trece prin ziduri. Celebrul cercetător francez, Jacques Vallée (filmul *Întâlnire de gradul trei* se bazează pe povestea vieții lui) a sugerat că întregul fenomen OZN este un mecanism de control. El este de părere că entitățile OZN sunt un fenomen interior – și anume, ființe dintr-o altă dimensiune ce vor să stabilească o putere asupra noastră, pentru a ne conduce spre anumite concluzii. Există multe persoane răpite, care fac channeling etc., care au afirmat că omuleții gri și diverse entități OZN au manipulat în trecut ADN-ul uman, pentru a crea omul modern. Nu știu dacă este sau nu adevărat. Poate că ADN-ul ne-a fost manipulat de unele ființe superioare nouă, dar mă

cam îndoiesc că este vorba de omuleții gri. Între timp, mulți scriitori au crezut povestea, iar ideea a intrat în mitologia ufologică modernă. Am auzit și persoane care susțineau că Iisus a fost trimis aici de către entitățile OZN, pentru a ne ajuta.

După părerea mea, este mult mai probabil ca OZN-urile să fie inter-dimensionale, aflate spre capătul demonic al scării spirituale și zboară pe cer pentru a ne păcăli că au o putere și o tehnologie deosebite. Este felul în care ne stăpânesc. Mai cred și că partea cu răpirile este adevărată în mare parte și că aceia care povestesc cum au fost răpiți nu mint, deși este posibil să și exagereze, din cauza experienței care i-a speriat și i-a derutat. Simt că pentru cei implicați, răpirile și intervențiile chirurgicale care le însoțesc adesea sunt foarte reale. Inițial, am crezut că, din punct de vedere medical, intervențiile chirurgicale reprezentau porcării curate. Mă gândeam că fac parte din jocul de control, păcălindu-i pe oameni că omuleții gri și alte entități realizau cine știe ce ispravă medicală. Dar acum, după mii și mii de răpiri și pe măsură ce se relatează tot mai multe despre programul de încrucișare hibridă, nu mai știu care este adevărul.

Mult apreciatul cercetător, David M. Jacobs, Ph.D., profesor asociat la Universitatea Temple, a scris de curând o carte, intitulată *Amenințarea*, în care dă multe detalii despre răpiri și programul de încrucișare hibridă. Cartea lui este înspăimântătoare, însă reprezintă o lectură captivantă, care, pe mine personal, m-a convins.

Simbolistica fenomenului OZN este foarte importantă acum – nu este o iluzie. Entitățile OZN se află în mod categoric aici. Am văzut două OZN-uri de aproape, i-am văzut pe omuleții gri de mai multe ori și chiar nu cred în povestea că sunt Frați din Spațiu, care au venit să ne ajute. Sunt de părere că Vallée a avut dreptate când a scris în cartea sa, *Mesageri ai Amăgirii*, că OZN-urile sunt înșelătoare și răuvoitoare și că nu ne vor binele – departe de așa ceva. Este fascinant însă că aceste răpiri – și încercarea OZN-urilor de a ne manipula – reflectă atât de bine societățile noastre moderne.

Părerea mea este că fenomenul OZN de pe cer reprezintă un simbol aerian ce reflectă condițiile de la sol. Este același jos al puterii bazat pe ego – același control exercitat de câțiva megalomani

avizi de putere, același furt continuu (răpirea) al energiei oamenilor obișnuiți. Probabil că face parte din karma noastră. Se poate ca teoriile conspirației care susțin că guvernele noastre formează o alianță cu OZN-urile să fie adevărate, sau nu, însă este de înțeles de ce oamenii au făcut această legătură după ce au observat asemănările dintre cele două părți.

David Icke merge atât de departe încât spune că guvernul secret al lumii este condus în realitate de ființe OZN reptiliene, care sunt degizate în ființe umane. Atunci când i-am citit pentru prima dată cărțile, mi s-a părut că e drăguț, dar un pic cam nebun. Însă, odată cu trecerea timpului, am început să mă conving tot mai mult. Nu știu dacă cei care propun Noua Ordine Mondială sunt sau nu reptilienii, însă pot vedea limpede că unii dintre liderii și conducătorii care trag sforile din culise au ceva demonic și fascist în ei. Este umbra lumii care s-a materializat. Cred că oameni ca David Icke ori sunt foarte naivi, ori foarte curajoși. Atât de mulți oameni care au atras atenția asupra acestor lucruri au fost îndepărtați în timpurile noastre. Există un plan de protejat, iar asasinarea face parte din acea protecție. Sper să nu ajungă la Icke. Îmi place de timpul acesta – cărțile lui sunt foarte excentrice, însă conțin și părți de adevăr. Cartea lui, *Cel mai mare secret*, este cea mai reușită de până acum.

Motivul pentru care povestea OZN-urilor nu a fost soluționată încă este acela că entitățile OZN au un plan secret – la fel cum și guvernele noastre au planuri despre care nu vor ca noi să știm. Un alt lucru care derutează este că OZN-urile par să aibă o realitate solidă, o realitate semi-solidă (starea plasmatică) și o realitate eterică non-solidă. Poate că poveștile despre prăbușirile de OZN-uri sunt un mit, perpetuat pentru a se implementa mitul extraterestru-lui-vizitator-galactic. Este interesant că nu avem încă nici măcar o fotografie destul de bună a unui OZN aflat la sol, având în vedere că au fost semnalate sute de mii de observări. Poate că farfuriile zburătoare nu au o realitate solidă – doar o identitate plasmatică sau semi-solidă.

Un lucru e cert: dacă OZN-urile ar fi fost extraterestri veniți aici să ne cucerească, ar fi făcut-o până acum. N-ar aștepta zeci de

ani, timp în care tehnologia noastră a devenit tot mai sofisticată; ar fi făcut o mișcare. Deci putem deduce mai multe lucruri din întâmplările de până acum: ei nu vor să ne cucerească, sau, cel mai probabil, *nu pot* să ne cucerească. Vor să ne controleze mințile, corpurile ori energia, și nu proprietățile imobiliare. Sau, orice și-ar dori de fapt, se pare că primesc, altfel, dacă nu ar reuși să obțină ceea ce-și doresc, nu ar mai reveni aici.

Am văzut mai multe OZN-uri, unele la distanță, iar altele două foarte aproape de mine. Odată, un disc argintiu, lat de 10 metri, a plutit timp de câteva minute deasupra casei mele, într-o seară de vară, cam pe la ora 7. Am vrut să fug în casă să-mi iau aparatul de fotografiat, dar, cumva, știam că dacă intru în casă, discul ar fi plecat. Prin felul în care plutea deasupra capului, am putut observa că are energie destul de meschină, înfricoșătoare. După câteva minute, m-am hotărât să mă duc după aparat, dar de îndată ce am plecat, a început să se deplaseze încet spre sud-vest. În mai puțin de un minut, dispăruse. Am avut impresia că știa ce intenții aveam.

Nu la mult timp după ce am început să trimit flash-uri spre cer, în viața mea au apărut omuleții gri. (Așadar, dacă vă fascinează fenomenul, pregătiți-vă ca, într-un final, să vă apară în viață.) De fapt, au apărut prin peretele camerei mele. Prima experiență a avut loc într-o noapte, în timp ce stăteam întins pe pat, complet treaz, citind. Am devenit conștient de prezența unei sfere de energie care îmi plutea deasupra genunchiului. Era în mod categoric eterică, și nu solidă. Am lovit-o cu brațul. Atunci, am remarcat că în centrul sferei rotitoare – era cam de mărimea unei farfurioare de ceai – avea un ac lung de circa 15 centimetri. Când am lovit-o, acul sferei rotitoare a reacționat pentru a se proteja. S-a retras înăuntru al acesteia, scoțând un zgomot mecanic, slab.

După acea întâmplare, omuleții gri au început să apară în mod regulat. Odată, doi au venit pe ușa din față. I-am remarcat imediat, ceea ce cred că i-a cam speriat, pentru că au făcut cale întoarsă. Altădată, un omuleț gri s-a așezat în apropierea patului meu și mă privea; mi-am inversat orientarea concentrării, prin ochiul său, încercând să-l penetrez la nivel eteric. Am fost foarte uimit să des-

conștient că acolo nu se afla nimic – gol, nicio emoție, nimic, doar spațiu gol. În spatele omulețului gri se afla o entitate reptiliană îngrozitor de fioroasă. Nu pot spune dacă reptilianul era real, sau doar își schimbase forma pentru a mă speria, însă, în agitația momentului, l-am crezut și am luat-o la fugă, îngrozit.

De-a lungul anilor, am ieșit de multe ori în planurile astrale și am văzut stafii, spirite ale morților și tot felul de entități ciudate – însă, dintre toate acestea, omuleții gri și reptilienii sunt cele mai înfricoșătoare. Lumea astrală este o lume a vârcolacilor fantasmagorici, dar, odată ce te obișnuiești cu ea, îți dă impresia că nu este reală. Dar omuleții gri sunt foarte reali. În timp, am întâlnit și spirite angelice, cu iubire necondiționată și creativitate minunată. Și nu pot să nu mă gândesc că dacă OZN-urile și omuleții gri ar fi un lucru bun, ar și da *senzația* că sunt buni. N-are rost să-ți contrazici sentimentele. Aceasta duce întotdeauna la dezastru.

În lumea extrasenzorială a altor dimensiuni, trebuie să te protejezi. Cu omuleții gri nu este de glumit, întrucât par să facă ce vor. Cu toate acestea, simt că am învățat foarte multe în urma faptului că le-am vizitat lumea în mod voit – chiar dacă mi s-a părut o experiență înfricoșătoare. Cel mai mult mi-e milă de cei răpiți, deoarece aceștia nu au, de obicei, avantajul experienței de partea lor. Probabil că se simt extrem de vulnerabili, derutați și speriați.

Iată ce cred eu că am aflat. Folosesc cuvântul *cred*, deoarece în lumea lor acum-vezi, acum-nu-mai-vezi, este foarte greu să fii categoric. Sunt aproape convins că Vallée a avut dreptate să sugereze că târâmurile zânelor și lumea omuleților gri/OZN-urilor fac parte din aceeași dimensiune, sau același fenomen. Omuleții gri au o identitate eterică – iar dacă au și una solidă, eu nu am văzut-o niciodată. OZN-urile argintii, sferile portocalii și diversele fenomene plasmatice care zboară prin jur cred că sunt entități în sine. Cu alte cuvinte, nu sunt neapărat o navă metalică zburătoare, ci „ființe zburătoare”, cum ar fi, să zicem, un spirit al aerului foarte complex, care își poate schimba forma ca să arate ca o sferă, o navă, sau o navă-mamă în formă de trabuc.

Motivul pentru care sunt destul de sigur de acest lucru este fiindcă navele au fost văzute cum se desfac și se topesc una în alta, în zbor. Aceste lucruri au fost filmate, și nici un obiect metalic nu poate face asta fără să se dezintegreze. Deci, trebuie să mă gândesc că navele sunt vii. Sunt celule zburătoare, care se pot transforma și schimba, cam cum o fac celulele umane obișnuite. Omuleții gri sunt o componentă a acelei celule zburătoare „vii și inteligente”, așa cum moleculele sunt o parte a celulei obișnuite.

Omuleții gri par să nu aibă trăsături individuale, ci doar colective. Lucrează la unison între ei. Fiecare face parte dintr-o minte colectivă, o evoluție colectivă – ca albinele din stup. Deși omuleții gri par să aibă o tehnologie superioară, ei nu sunt individualizați la nivel spiritual, iar eu consider că evoluția lor ne este inferioară. Cei răpiți relatează că omuleții gri se tem de oameni și că se apropie de victimă, doar în momentul în care sunt convingși că au imobilizat-o. Eu sunt de părere că majoritatea răpirilor sunt de natură eterică. Știu că cei răpiți relatează că în clipa în care revin în pat, descoperă că au adus iarbă pe cearșafuri sau că au cămașa de noapte întoarsă pe dos. Aceste lucruri ar sugera că a avut loc o răpire fizică, și nu neapărat una eterică, extracorporală. Cu toate acestea, poate că omuleții gri vor ca noi să fim derutați. Există celebrul caz al australienei de vârstă mijlocie din Victoria, care a fost răpită din mașina ei, în prezența a doi ufologi care nu au fost răpiți. Ea nu a părăsit scaunul mașinii. Așadar, acea răpire a fost de natură eterică.

Există unele teorii noi, îndrăznețe, care sugerează că nu există o realitate solidă – că soliditatea pe care o experimentăm este o iluzie a acestei dimensiuni. Dacă este adevărat, probabil că tot ce există în univers are doar o realitate eterică. Poate că etericul există într-o lume oglindă și devine solid doar în clipa în care iese din lumea oglindă în care există și pătrunde în universul nostru, în cel opus. Acest lucru poate explica natura de schimbare de formă a omuleților gri și a OZN-urilor. Poate explica și de ce OZN-urile aterizează atât de rar. Poate că legătura cu Pământul le periclitează. Le poate modifica o polaritate, îngreunându-le șansa de a se întoarce la starea eterică, mai ușoară-decât-aerul.

Fie că răpirile sunt fizice, fie eterice, asta nu le face să fie mai puțin înfricoșătoare. Unele persoane răpite relatează că, atunci când stau în pat, simt că picioarele le sunt împinse eteric, în jos. Am simțit și eu același fenomen. Dacă simțiți că ceva vă apasă pe picior, puteți fi convinși că există cineva acolo care chiar asta face. Poate vă amintiți că tunelul corpuscular al creaturilor spiriduș era înclinat în jos și, chiar dacă OZN-urile par a fi deasupra noastră, cred că ele fac parte și dintr-o lume inferioară. Mulți au văzut OZN-uri care intrau în peșteri sau se scufundau în lacuri, mai ales în Puerto Rico, unde localnicii sunt convinși că în, sau sub Laguna Cartagena se află o bază OZN.

Omuleții gri au un plan care mie mi se pare demonic, dar care *lor*, s-ar putea să nu li se pară astfel – cam ca omul de știință care nu are nicio animozitate personală față de șoriceii pe care face experimente. Unii scriitori au sugerat că facem parte dintr-un experiment realizat din rațiuni proprii de omuleții gri, că mutilarea vitelor este un exercițiu de adunare de hrană și că oamenii sunt una dintre speciile pe care omuleții gri le „cultivă” în scopuri personale. Nu am văzut nicio dovadă care să sprijine aceste idei, deși milioane de oameni dispar în fiecare an, fără a se mai auzi de ei. Deci poate fi posibil.

Cu toate acestea, părerea mea este că ceea ce cultivă OZN-urile, în cazul în care cultivă cu adevărat ceva, este energia pe care o colectează – energie eterică umană. Nu înțeleg cum reușesc să captureze etericul oamenilor prin intermediul răpirilor, însă sunt câteva aspecte ale întregului fenomen care nu se prea potrivesc. Cei răpiți relatează că omuleții gri colectează ovule și spermă pentru un program de încrucișare hibridă și că, într-un final, acei hibrizi vor pune stăpânire pe Pământ, iar omenirea va fi nimicită. Nu pot să-mi dau seama cum o răpire eterică poate avea ca rezultat o sarcină reală și un făt material – un fenomen care a fost relatat în mod repetat.

Interacțiunea dintre natura eterică și cea fizică a răpirilor este derutantă, iar modul în care sunt realizate prezintă și el unele contradicții. Mă gândesc că dacă ai vrea să capturezi etericul cuiva, ai face-o la fel de ușor și în timpul somnului, deoarece, în timp ce persoana respectivă este trează, ar putea să ți se împotrivescă. Poate

că răpirile trebuie să aibă loc în timp ce persoana se află în stare de veghe. Încep să cred că, pentru a te scoate din corp, omuleții gri trebuie să se folosească de frica pe care o generează. Atunci când le-am văzut pentru prima dată pe creaturile-zână, nu m-am temut de ele, rămânând în corp, plimbându-mă de colo-acolo. Odată ce am evaluat tunelul și natura sa roșie, corpusculară, a început să mă cuprindă frica și să-mi fie teamă de acele ființe-spirit. Poate că frica mea a fost cea care m-a scos din corp.

Noi spunem lucruri precum: „Mi-a fost așa de teamă, că aproape mi-a sărit inima din loc”. Poate că acest lucru descrie începutul unei răpiri – slăbirea legăturii care există în mod natural între eteric și corpul fizic, prin răspunsul indus de frică. Acest lucru poate explica de ce răpirile par să aibă loc atunci când oamenii sunt treji. Poate că frica este un factor necesar în scoaterea oamenilor din corp. Am remarcat că ori de câte ori simțeam că picioarele îmi erau trase în jos – când stăteam în pat, de exemplu – oricine făcea acest lucru nu reușea să-mi apese picioarele eterice decât cu 30-45 de centimetri în jos, prin pat. Deci, oricine era, nu avea multă energie sau forță de tracțiune. Acest lucru arată una dintre limitele pe care le au, și asta este, în orice caz, o încurajare.

Încă nu sunt sută la sută convins că omuleții gri operează numai în eteric, sau că pot trece din realitatea non-fizică în cea fizică. Am avut o singură experiență care m-a pus pe gânduri. Mă aflam în Bath, Anglia, odihnindu-mă într-un hotel, după o zi lungă de lucru într-un studio de înregistrări. Nu puteam dormi; eram încă obosit în urma acelei zile lungi. Apoi, am simțit că energia din cameră se schimbă. (În clipa în care apar omuleții gri, atmosfera din încăperea devine mai groasă – devine ca laptele. N-am perceput-o niciodată ca fiind lăptoasă, dar dă această senzație.) O ființă stătea nemișcată în spațiul dintre pat și ușă. Camera era destul de bine luminată și, dat fiind că etericul nu mai poate fi văzut dacă lumina este puternică, nu puteam vedea ființa, dar o puteam simți. În orice caz, camera se schimbase în mod cert – ceea ce era un punct de reper. Eram obosit și un pic irascibil. Astfel că am țipat: „Cară-te naibii de aici, împuțitul, că n-ai vrea să vin la tine să-ți trag una peste cap!”

Trebuie să recunosc că nu am avut prea mult tact galactic, dar la acea vreme nu prea aveam chef să fiu drăguț și să fac schimb de impresii.

Energia din încăperea s-a schimbat imediat, în clipa în care entitatea a dat înapoi – totul s-a limpezit din nou. Cu toate acestea, dimineața m-am trezit cu două semne ca o înțepătură de șarpe, pe braț. Încă mai sângerau. Ciudat era că sângele de pe înțepături nu vroia să se coaguleze. Timp de mai multe zile, am avut pe braț două puncte roșii. Deci, probabil că îndemnul „Cară-te naibii de aici, împutitul”, funcționează numai până la un punct.

Ufologul John Mark spune că omuleții gri sunt îngrozii de camerele video. El sugerează că o șmecherie prin care poate fi evitată răpirea este de a pune o cameră video să înregistreze toată noaptea. Problema este că majoritatea camerelor nu pot înregistra atât de mult, deci probabil că va trebui să vă procurați un întreg sistem de supraveghere. Prețul acestora a început să scadă, deci poate fi o investiție bună dacă sunteți vizitați noaptea de către omuleții gri.

Un alt lucru pe care nu-l agreează este lumina ultravioletă. Un bec UV nu costă mult – vă puteți cumpăra unul de la magazinul de electrice. Eu m-am mai gândit să încerc și cu montarea unei instalații de sârmă de cupru sub pat, fixată de sub saltea, în sus, deasupra patului, astfel încât să formeze un fel de cușcă. Instalația va fi conectată la o baterie cu voltaj scăzut, astfel ca prin fire să treacă o cantitate mică de curent electric. Acest lucru va duce la modificarea câmpului electromagnetic din jurul nostru, și ar trebui să-i alunge.

În perioada în care i-am analizat pe omuleții gri, am descoperit că aceștia pot distorsiona câmpul eteric. Am avut impresia că și ființele-zână din pădure au făcut același lucru. Odată, în Londra, când au apărut omuleții gri lângă mine, mi-au întors cumva picioarele eterice, în sus, formând de la genunchi unghiuri drepte. Am avut o senzație foarte neplăcută. Am coborât din patul în care meditam și am căzut pe jos. Picioarele mele fizice nu se aflau acolo unde simțeau eu că sunt.

Am mai avut aceeași experiență și într-un hotel din Copenhaga. Etericul a alunecat într-un unghi de 45 de grade. Mă aflam sub duș, iar când m-am întins ca să reglez apa, am ajuns cu mâna la o

distanță de câțiva centimetri de robinet. Din nou, simțeam că brațul se afla în altă parte. Însă experiența din Copenhaga diferea de cea din Londra, întrucât, în Danemarca, am suferit de epuizare și nu cred că acea întâmplare avea neapărat legătură cu omuleții gri.

Omuleții gri par să aibă și capacitatea de a ne înclina chakrele în așa fel încât acestea să nu se rotească normal pe axe, ajungând brusc să se rotească într-un unghi diferit. Deci, imaginați-vă un mare vortex plat, care vi se rotește în fața pieptului; în mod normal, partea stângă și cea dreaptă a plăcii se află la o distanță egală de corp. Dintr-o dată, am descoperit că una dintre părțile chakrei inimii mele se afla la o distanță de 10-12 centimetri de corp, în timp ce cealaltă se afla la o distanță de doar 2-3 centimetri. Mișcarea de rotație era înclinată spre stânga, deci chakra era asimetrică.

Am găsit o persoană care vindeca etericul și care mi-a îndreptat chakrele, deși am avut nevoie de mai multe sesiuni. În cea de-a treia sesiune, în timp ce stăteam întins pe masa de tratament, am observat că omuleții gri se aflau la distanță, urmărind procedura. Vindecătoarea mi-a spus că unul dintre omuleții gri venise în camera ei în acea seară, iar ea i-a spus să se care – cu politețe, bineînțeles, întrucât vindecătoarea era o persoană foarte cuviincioasă, iar individul și-a văzut de drum. Mă întrebam mereu ce fel de energii se atașează de vindecători, din cauza activității lor. Cu acea ocazie, am văzut cu ochii mei.

În cele din urmă, m-am supărat teribil pe toată povestea cu omuleții gri. Astfel că, am început ca în fiecare zi, în timpul meditațiilor, să le trimit iubire, iar dacă apăreau în camera mea, să proiectez spre ei iubire și să încerc să-i îmbrățișez cu gândul.

Îmi amintesc de perioada când am vizitat pentru prima oară America și obișnuiam să vorbesc în bisericile creștine New Age, precum Unitatea și Știința Minții; la ușa bisericii se aflau mereu câte două persoane care te întâmpinau printr-o îmbrățișare. Fiind englez și oarecum timid și rezervat la acea vreme, mă simțeam foarte amenințat de acele întâmpinări. Știu că aveau intenții bune, dar aș fi preferat mai degrabă să mă arunc cu frânghia de pe acoperișul bise-

ricii, decât să fiu îmbrățișat la ușă, de acel străin – cel cu zâmbetul ieftin și cu jacheta maro, din poliester.

Probabil că omuleții gri se simt la fel, fiindcă dau înapoi rapid la vederea oricărei tentative de a fi îmbrățișați sau a oricărui semn de iubire. Desigur că e posibil ca în cazul meu să fi fost o coincidență – poate că se pregăteau oricum să plece – dar de îndată ce am început să trimit îmbrățișări și vibrații de iubire-iubire, aceștia nu m-au mai vizitat (de aproape, cel puțin). Dar mi-am păstrat în dulap jacheta maro din poliester, pentru orice eventualitate.

Acum câteva luni, pe pagina mea de discuții de pe Internet, un tânăr a declarat că a fost răpit, a folosit tactica iubire-iubire și a funcționat. Deci, poate că aceasta este unica metodă de apărare pe care o avem. În orice caz, dacă vă deranjează omuleții gri, puteți măcar să o încercați. Nu vă costă nimic.

După ce am terminat de scris aceste pagini despre experiențele legate de OZN-uri, m-am întins în pat să meditez și să mă odihnesc. Cu ochii minții, am văzut la distanță un personaj înfricoșător. L-am sărit în față și l-am îmbrățișat. Gestul l-a surprins, așa că a făcut cale întoarsă. Apoi au mai apărut câțiva omuleți gri, dar au stat cât mai departe. Am încercat să-i îmbrățișez și pe ei, dar erau prea departe. Nu intrasem într-o meditație prea profundă, deci probabil că nu făceam decât să plutesc pe acolo, fără să pot ajunge la ei. În cele din urmă, unul dintre ei s-a apropiat și l-am prins în îmbrățișarea de iubire; a reușit să scape de strânsoarea mea și și-a văzut de drum.

Omuleții gri, reptilienii, observatorii, OZN-urile, sferele de plasmă etc. fac toți parte din evoluția noastră transdimensională. Nu contează care este originea omului – dacă a evoluat din maimuțe, sau dacă este rezultatul manipulării ADN-ului de către omuleții gri – deoarece știu sigur că Forța Dumnezeu se află în interiorul nostru. Am văzu-o. Deci, trebuie să avem încredere în acest proces.

Tactica mea este de a-l spune lui Dumnezeu că-L iubesc, de cinci ori pe zi, și să lucrez în continuare asupra umbrei mele, în timp

ce-mi dezvolt percepția celui de-al șaselea simț. Deocamdată, nu mă interesează cine sau ce va moșteni Pământul.

Este o lume ciudată și minunată – o parte din experiența noastră de învățare.

Ceea ce găsesc eu că este incitant în legătură cu acest fenomen transdimensional, e că reprezintă un semn că energia noastră devine mai sofisticată; lucrurile încep să se deschidă.

Deși, la început, poate fi puțin înfricoșător, aceasta este natura vieții unui explorator. Dacă nu vom explora, nu vom descoperi niciodată ceva nou și vom rămâne cu aceleași lucruri prostești care existau și în urmă cu o sută de ani.

✿ Capitolul 6 ✿

Poarta eterică

Haideți să vorbim despre eteric și despre cum se aplică în cazul celui de-al șaselea simț. Dar, în loc să intrăm într-o discuție oboșitoare, interminabilă – care este destul de complicată – vă voi da, din când în când, câte un exercițiu de rezolvat; iar restul informațiilor despre eteric le voi insera pe parcurs. Sunt de părere că ideile se înțeleg mai ușor atunci când informațiile sunt corelate cu exemple practice – sau, în acest caz, cu exerciții pe care le puteți face imediat. Nu-mi plac bârfele, fleacurile și lucrurile care obolesc. Mai bine să păstrăm lucrurile optimiste și simple, gata de a fi folosite și să ne mișcăm într-un ritm constant.

Este suficient dacă spunem că etericul reprezintă emanația bio-electromagnetică subtilă ce iese din corp. În anumite condiții de lumină – lumină slabă – poate fi văzut cu ochiul liber. Poate că nu-l vedeți deocamdată, însă puteți învăța foarte ușor cum să-l simțiți. De ani de zile, oamenii de știință au spus că nu există, însă acum revin la ideea că s-ar putea să existe, deși nu știu ce înseamnă cu adevărat și încă nu-i dau prea mare importanță. Cu timpul, eu presimt că va deveni cea mai mare descoperire care a fost făcută vreodată în medicină.

După ce vom înțelege cum trebuie etericul, vom putea dirija energia care se află la baza sănătății și stării noastre de bine. Acupunctura – care stimulează deplasarea chi-ului, sau energiei, prin meridiane – reprezintă începutul rudimentar al vindecării eterice. Eu sunt fascinat de acupunctură. Este foarte avansată și a fost dez-

voltată cu mii de ani în urmă, când, teoretic, medicii nu cunoșteau lucruri simple, cum ar fi modul în care circulă sângele. Îmi imaginez că înțelepții care au descoperit acupunctura cunoșteau mai multe decât ne dăm noi seama. Poate că secretul naturii eterice a acupuncturii s-a pierdut de-a lungul istoriei noastre străvechi. Dar, în timpul unei sesiuni de acupunctură, puteți simți foarte clar cum etericul răspunde pe măsură ce acele sunt plasate în anumite puncte. Eu sunt un mare susținător al acestei tehnici și vizitez un acupunctur, în mod regulat.

Acum câțiva ani, aveam o presiune arterială cam ridicată – stilul meu de viață era prea intens. După prima ședință, presiunea arterială a scăzut vizibil. După a doua ședință, s-a apropiat de normal, iar după a treia, a devenit normală pentru vârsta mea. Nu a mai urcat de atunci. Îmi pare rău de oamenii care au o presiune arterială ridicată și sunt păcăliți să consume mereu pastile. Nu știu dacă acupunctura ar da rezultate pentru toată lumea, dar merită încercat.

Etericul vostru este *adevăratul voi*, astfel că tratarea lui dă mai multe rezultate decât tratarea pacientului ca pe un obiect. Noi suntem o pulsație energetică. Dacă lucrezi cu energia, corpul fizic răspunde. Înțelepții din trecut, care cunoșteau tehnologia eterică, vindeau prin simplul fapt de a se întinde alături de pacient și de a-și rostogoli etericul afară din corp. Apoi intrau în corpul pacientului, în energia sa eterică. Odată aflați acolo, făceau unele ajustări minore și mișcau energia, spre binele pacientului. Am purtat câteva discuții cu unii vindecători moderni și am vorbit adesea despre modul în care se realizează acest lucru. Cunosco doi vindecători cu adevărat eficienți, care procedează astfel. Este uimitor ce pot face.

Întrucât etericul reprezintă un nivel de evoluție aflat dincolo de al nostru, nimeni nu știe cum să-l abordeze. Învățând din greșeli, într-un final, vom ajunge să-l înțelegem – dacă nu noi, atunci urmașii noștri, ori urmașii lor. Dar vom ajunge să-l cunoaștem. Nu poate fi altfel. Este pasul următor.

Vindecarea nu este specialitatea mea, dar am lucrat cu etericul de peste doisprezece ani și am studiat relația pe care o are cu conștiința, deci știu cum se mișcă. Am aflat și câteva moduri de bază

despre cum ne leagă el de alte dimensiuni. Sunt conștient de deplasările etericului în jurul corpului. Am descoperit, într-un mod rudimentar, și cum să mișc și să folosesc etericul.

Intru într-o stare de transă și simt energia din interiorul meu, după care îmi vine ideea cum să o mișc și apoi pun în practică. Bineînțeles că unele dintre lucrurile pe care le-am încercat au fost foarte neconvenționale. Odată, am încercat să mă întorc complet pe dos și m-am cam prăjit! De cele mai multe ori, încerc să-mi extind etericul și să-l fac să plutească deasupra corpului, astfel încât să pot călători în alte locuri din percepția mea eterică, fără a-mi părăsi corpul. Nu este chiar așa de greu pe cât pare, dar uneori a fost destul de ciudat. În general, mi-a plăcut provocarea și sentimentul de aventură – dar uneori am înlemnit de frică.

Nu există cărți pe acest subiect, care să enumere și să detalieze tehnicile, astfel că, în general, am făcut experimente de unul singur, timp de doisprezece ani. Cam în 99% din ele, ceea ce încercam nu prezenta pericole, însă, de câteva ori, din prostie curată și din cauza lipsei de experiență, am dat de bucluc. Dar am reușit să trec peste toate acestea și mă aflu încă aici, ca să vă spun povestea – ceea ce-ți aduce inima la loc.

Dacă descopeream o manevră reușită, o exersam zilnic, testându-i variațiile în repetate rânduri, până știam sigur că tehnica era repetabilă, inofensivă, sigură și – cel mai important – că funcționa. Unele tehnici le verificam cu participanții mai vechi la seminarele mele (cu acordul lor, firește), iar astfel aflam dacă tehnicile mele funcționau și în cazul altor oameni. Căutam o cale de a le arăta oamenilor realitatea altor dimensiuni, corpul subtil și potențialul pe care îl deține acesta. Cel mai adesea, persoanele care testau tehnicile nu fuseseră instruite înainte. Am descoperit că etericul poate fi experimentat de orice persoană care are măcar puțină imaginație și capacitatea de a se concentra mental. Am descoperit că majoritatea tehnicilor funcționau bine – lucru îmbucurător. Cu toate acestea, unele aveau nevoie de modificări, iar altele erau eșecuri totale. Renunțam la cele rele, păstram ce era bun și mă apucam să le îmbu-

nătățesc pe altele. Astfel, am descoperit părți din cunoaștere, însă, în cea mai mare parte, rămâne încă un mister.

Etericul conține informații despre trăsăturile noastre, atât emoționale, cât și mentale, ne arată câtă lumină avem în stoc – care e conținutul din banca noastră metafizică – și, totodată, ne arată aspecte legate de condiția noastră fizică etc.

După câte știți, chakrele sunt vârtejuri de energie care se rotesc prin corpul subtil. Ele sunt categoric acolo. Chakra rădăcinii se află la baza coloanei vertebrale. Celelalte chakre inferioare nu mă interesează prea mult, întrucât sunt foarte slabe și nimeni nu știe dacă sunt sau nu cu adevărat acolo, sau care este scopul lor. Am auzit câteva teorii, care mie însă mi se par destul de aiurite – iar eu sunt sceptic în privința lucrurilor pe care nu le pot testa pe pielea mea. Poate că este o limită de-a mea – dar e totodată și o forță. Eu testez totul. Scap de tot ce nu pot face să meargă. În schimb, m-am concentrat asupra celor cinci chakre care sunt ușor de simțit, chakre despre care știm multe lucruri – chakra rădăcinii, chakra inimii, a gâtului, a celui de-al treilea ochi și chakra coroanei (cea din creștetul capului). Pe măsură ce veți pătrunde în eteric, veți începe să le simțiți. Dar mai întâi trebuie să transformați totul în realitate, prin actul observării.

Un exercițiu eteric

Iată un exercițiu eteric cu care să începeți. Ar fi bine dacă l-ați putea exersa în fiecare zi. Mai târziu, vă voi da tehnicile de plutire și de rotație mai complexe, dar, între timp, aș vrea să vă ocupați doar de această metodă fundamentală. Am făcut câteva modificări simple la tehnicile tradiționale de deschidere a chakrelor. De fapt, veți vedea că am întors totul pe dos. Astfel, veți progresa mai repede. Poate vă amintiți că am zis că atunci când mă aflam la baza tunelului de după moarte, am tot încercat să urc, dar nu am reușit. De îndată ce am renunțat la acea tehnică – la a încerca să urc prin tunel, pentru a vedea lucruri – și am tras spre mine celălalt capăt, am reușit. Este natura acelor lumi oglindă. Este același lucru cu exercițiul

de deschidere a chakrelor. Veți vedea mai jos cum am schimbat direcția. Am descoperit că merge mult mai bine.

Am schimbat procesul, deoarece am simțit că unii dintre învățătorii care au predat pe la sfârșitul anilor 1800 și începutul anilor 1900, cei care au pus bazele cunoașterii noastre moderne, au făcut unele greșeli. Au inversat unele dintre tehnici. Exercițiul de deschidere a chakrelor este unul dintre exemple. Iar unele tehnici pe care le-au învățat ei sunt, pur și simplu, greșite. La început, consideram că aceste personaje sunt autorități în domeniu și deci mi-a fost greu să înțeleg că au făcut greșeli. Mi-au trebuit ani de zile să văd că metodologia lor avea greșeli ce ar fi trebuit corectate.

Chiar și unii dintre scriitorii moderni au făcut greșeli. De exemplu, Robert Monroe este considerat expertul în experiențele de ieșire din corp, iar cartea sa pe această temă, *Călătorii în afara corpului**, este fascinantă. Am auzit că tehnicile sale „focus zece” dau rezultate, dar în această carte, care acum este de referință, a făcut o greșală simplă, în legătură cu unghiul de vizualizare de la începutul unei experiențe de extracorporalizare. El a stabilit un unghi greșit, deoarece, în experiența de extracorporalizare, persoana iese direct prin coroană. Cu câțiva ani înainte să moară, i-am spus lui Robert că eram de părere că unghiul era greșit și că tehnica nu dădea rezultate cu adevărat, iar el a recunoscut că făcuse o greșală. Poate că a corectat-o în edițiile ulterioare ale cărții. Nu sunt sigur, deoarece nu am recitat-o de curând.

În orice caz, Monroe a făcut o treabă minunată, introducând lumile experiențelor de extracorporalizare într-un context tehnologic. Însă ideea este că, dacă o tehnică nu funcționează sau dacă este greșită – fie că vine de la Stuart Wilde sau de la altcineva – trebuie să reușești să o identifici și/sau să o modifice. Altfel, vei rămâne blocat.

În orice caz, am testat aceste tehnici eterice, în repetate rânduri, și pe mine, și pe alte persoane. Deci, am convingerea că le puteți aplica în cazul vostru. Dacă vreți, citiți-le mai întâi pe toate, ca să vă obișnuiți cu ele. Puteți scrie detaliile pe un cartonaș, ca să le aveți la îndemână atunci când sunteți gata să încercați exercițiul.

* publicată de Editura FOR YOU

A deschide chakrele cum trebuie

Mai întâi, găsiți un loc confortabil în care să meditați și așezați-vă. Puteți să vă întindeți dacă vreți, dar, dacă nu sunteți un expert în meditație, mai mult ca sigur veți adormi. Faceți rost de o oglindă mică, concavă – una care se curbează înăuntru, ca o oglindă pentru bărbierit. Așezați-o în apropierea capului. Dacă stați întinși, ar trebui să o așezați în partea dreaptă, cam la 45 de centimetri distanță. Dacă stați pe scaun, puneți oglinda în dreapta voastră, pe o masă, un raft sau pe un pervaz. Oglinda acționează pe post de antenă de satelit. Amintiți-vă că lumile spirituale și celelalte dimensiuni (cele pe care le-am văzut) ne sunt opuse.

Autorul Stephen Hawking vorbește despre Timpul Imaginar – o dimensiune aflată la 90° față de planul fizic. Nu pot spune că am avut experiența Timpului Imaginar și nu am văzut nicio dimensiune aflată la 90°. Dar asta nu înseamnă că nu există.

Ideea este că oglinda concavă reflectă energia/informația ce vine din alte lumi, într-un mod potrivit pentru noi, oamenii. Poate că ea accentuează energia. Simt că o face, dar nu am o dovadă categorică, alta decât experiența mea subiectivă.

Bun. Deci aveți oglinda și sunteți gata să începeți. Închideți ochii, respirați și relaxați-vă. Începeți prin a simți prezența oglinzii de lângă voi; trimiteți-vă conștiința înainte și înapoi, de câteva ori. Gândiți-vă că trimiteți un gând în direcția oglinzii, cu puterea voinței și așteptați o clipă, ca el să se întoarcă. Apoi, spuneți în gând: „Sunt protejat împotriva oricărei influențe care nu vine din Lumină. Cer asistență, cooperare și călăuzire, numai de la entitățile sau energiile care au mai multă înțelepciune și experiență decât mine. În această experiență, nu se poate apropia de mine nimic negativ sau periculos. Așa să fie. Eu sunt iubire; eu sunt lumină”.

Acum, concentrați-vă pe baza coloanei vertebrale (rădăcina) și vizualizați că energia (lumina) urcă și coboară prin centrul corpului, de la rădăcină până în creștetul capului și înapoi la rădăcină. Aceasta este șoseaua *kundalini* – imaginați-vă că urcă prin centrul corpului vostru. Știu că alții spun că energia kundalini urcă pe coloană – și au dreptate. Dar aici vreau să introduc o mică schimbare

și vă rog să vizualizați o rază de lumină care urcă de la rădăcină până la coroană, prin centrul corpului. Dacă o vizualizați, o creați. Vedeți cum lumina curge în sus, spre coroană, și înapoi. Faceți asta de mai multe ori, apoi odihniți-vă. Acest lucru creează o cale pe care să urce energia. Apoi, întoarceți-vă la rădăcină și luați cu gândul o mică bulă de energie eterică de acolo – cam de mărimea unei mingi de golf – și urcați-o prin centrul ființei voastre, până în creștetul capului. Vizualizați că acea lumină se lovește de partea de jos a craniului – bang! – apoi permiteți-i bulei să plutească încet înapoi la rădăcină, prin centrul corpului. Faceți asta de trei ori. De fiecare dată, mișcați bula de lumină mai repede. A treia oară, faceți-o să ajungă cu mare viteză până la baza craniului. Puteți simți asta, de prima dată când încercați. Dacă nu simțiți încă, imaginați-vă. Dacă veți avea câteva gânduri de natură sexuală înainte să începeți, vă veți trezi chakra rădăcinii, iar mingea de golf va deveni și mai reală. Gândurile sexuale nu sunt necesare pentru acest exercițiu; sunt doar o cale prin care vă treziți rădăcina, în cazul în care nu puteți simți bila de lumină.

Când sunteți pregătiți, concentrați-vă înapoi pe rădăcină, luați o altă bilă de lumină și urcați-o prin centrul corpului – de această dată, încet. Treceți cu lumina prin corp, prin zona ombilicului, în sus, spre piept; apoi, faceți o pauză în regiunea inimii. Imaginați-vă că sunteți în centrul corpului; vizualizați că chakra inimii se deschide spre exterior. Adică, împingeți-o mental din interiorul corpului, spre lumea exterioară. Vedeți cum chakra se rotește, se desface și se deschide tot mai mult. Închipuiți-v-o ca pe o floare și deschideți-i petalele. După ce s-a deschis, cu ajutorul concentrării, împingeți mingeuța prin inimă și piept, spre lumea din afară. Imaginați-vă că pe ea aveți doi ochi. Imaginați-vă că priviți în afară, prin chakră, ca și cum ați avea o gaură în piept și că puteți privi acum realitatea fizică – încăperea în care vă aflați, sau locul unde meditați.

Aceasta a fost prima modificare făcută de mine. Vechile scrieri spun să vă vedeți înconjurați de lumină și să vă deschideți mental chakra, din afara corpului, ca atunci când vă descheiați la cămașă. Nu funcționează la fel de bine, întrucât încercați să trageți de chakră ca să se deschidă, în loc să o deschideți din interior, prin forța voinței.

De asemenea, primiți un bonus special, dacă încercați să vă uitați din centrul corpului, spre lumea din exterior. Face parte din observare. Privind prin chakra inimii, din interior spre exterior, vă plasați în mod natural sentimentele și concentrarea în eteric, pe măsură ce treceți prin el și prin chakra pieptului, înspre lumea exterioară. Vechea metodă vă pune să trageți, ca chakra să se deschidă din afara corpului, ceea ce face ca atenția să rămână în intelect, în afara chakrei și a etericului. A trecut mult timp până să descopăr că vechile texte se înșelau puțin. Este o simplă modificare, dar e importantă.

După ce ați privit prin chakra inimii, la lumea de afară, urcați și mai mult bila de lumină, până la baza gâtului. Chakra se află acolo unde gâtul face legătura cu bustul. Deschideți acea chakră și vizualizați din nou că sunteți în interiorul corpului, privind în afară. Apoi, călătoriți mai departe alături de bila de lumină, până la cel de-al treilea ochi, din centrul frunții. Deschideți-l și împingeți din interior. În timp ce împingeți, încercați să ajungeți la lucrurile aflate la distanță. Este un proces mental, întrucât încercați să ajungeți dincolo de locația în care vă aflați pe moment.

În general, chakra inimii este mare, în comparație cu chakra gâtului și cu chakra celui de-al treilea ochi. Apoi, mutați-vă concentrarea pe partea din interior a craniului și împingeți în afară cu ajutorul luminii – imaginați-vă că dați cu pumnul prin creștetul capului. Rețineți că, în cazul chakrelor inimii, gâtului și celui de-al treilea ochi, se împinge în afară; în cazul coroanei, împingeți în sus, pe verticală.

Acum chakrele voastre sunt deschise. Cât de deschise, depinde oarecum de gradul vostru de rezistență și de cât de vulnerabili v-ați permis să fiți. Inspirați și expirați rar pentru un timp, apoi inspirați mai profund și rețineți aerul pentru câteva secunde. Ținerea respirației modifică nivelurile de CO₂ din corp. Percepția interioară este extrem de stimulată de schimbările de oxigen din creier. În timp ce vă țineți respirația, limpeziți-vă mintea, vizualizați că vă extindeți dintr-o dată până la granițele exterioare ale universului și înapoi. Acum expirați. Pentru moment, sunteți echilibrați în timp, spunând: „Eu sunt pretutindeni. Știu totul, dinspre interior“. Faceți respirația de extindere, de trei ori.

Această respirație nu trebuie să fie făcută neapărat într-o meditație structurată. O puteți face oriunde – cât stați în autobuz, sau cât așteptați în mașina voastră, la semafor. Este bine să vă extindeți din când în când; aceasta vă reamintește că sunteți totul și peste tot. Sunteți o parte a luminii. Atunci când inspirați, țineți-vă respirația și vizualizați că vă extindeți în fiecare direcție, înspre întinderile universului – cu o viteză infinită. Aveți grijă să vizualizați în mod special că sunteți o ființă multidirecțională. Asigurați-vă că vă gândiți la ce se află deasupra voastră și ce este în pământul de sub voi.

În centrul Pământului se află un cristal enorm de fier. Este foarte fierbinte și e aproximativ de dimensiunea lunii. Pe măsură ce bila de fier se rotește, creează câmpul magnetic al Pământului – este o sursă de energie ce radiază energie, prin pământ, spre noi. Într-o clipă, veți folosi această energie.

Oamenii de știință au descoperit, de curând, că miezul de fier este detașat de crusta Pământului – că se rotește independent de straturile exterioare ale Pământului și ușor mai repede. Deci, în realitate, cristalul de fier este o planetă în cadrul altei planete.

Prin câmpul magnetic al miezului puteți ajunge să aveți o percepție mai rapidă. Așadar, inspirați și imaginați-vă cristalul de fier – și extindeți-vă rapid în toate direcțiile (spre planeta Pământ, în toate părțile lumii de la suprafață, spre orice persoană sau situație de la sol). Sau puteți ricoșa prin crustă, dincolo de planetă, spre marginile universului – care se află, firește, sub voi și deasupra voastră, în toate direcțiile. Atunci când veți face acest lucru, veți observa cât de repede se mișcă gândurile voastre.

Acum spuneți: „Eu mă aflu dincolo de timp. Mă mișc cu o viteză infinită. Sunt mai mare decât viața. În interiorul Pământului există o oglindă de cristal, iar lângă capul meu se află o altă oglindă. Viața mea exterioară și lumea interioară a viselor, viziunilor și percepțiilor devin acum efecte de oglindă, care îmi reflectă realitatea. Toate aceste oglinzi reflectă lumina și, pe măsură ce reflectă energia, creează o explozie infinită de lumină – care saltă înainte și înapoi, cu mare viteză, prin cele trei dimensiuni ale realității noastre spațiale și prin cea a timpului“.

Pe măsură ce efectul acestor lumini se accelerează în interiorul vostru, ele se combină cu gândurile și sentimentele voastre, pentru a forma o altă sursă de energie care se proiectează dincolo de această dimensiune spațială și dincolo de timp. Vă poartă într-o nouă dimensiune. Să recapitulăm: există patru receptori – miezul de fier, oglinjoara concavă de lângă cap, receptivitatea sentimentelor și „depozitul“ minții voastre subconștiente. Deci, există patru oglinzi (forțe) dacă vreți, iar voi – acea parte din voi care vă reprezintă identitatea EU SUNT – sunteți poziționați în centru, acolo unde se intersectează diagonalele (ca misterioasa a cincea forță din viziunea mea). Fiecare forță care lucrează alături de celelalte este ajustată pentru a focaliza o rază de energie. De dragul simplității, imaginați-vă un pătrat cu câte o oglindă în fiecare colț: oglinda de fier, oglinjoara concavă pentru bărbierit, o oglindă a minții subconștiente și o oglindă a sentimentelor (vezi Diagrama nr. 2).

Noi vom focaliza oglinzile și vom pluti în centrul pătratului. Cu ajutorul lor, vom pleca în alte lumi.

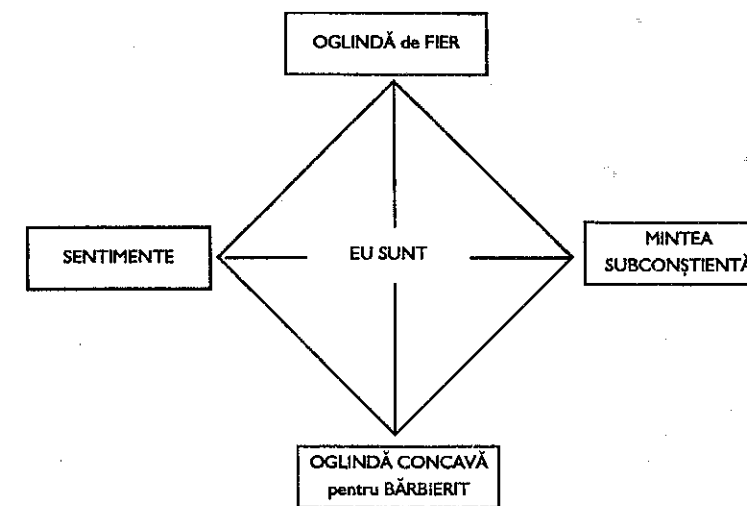

DIAGRAMA nr. 2

Întrucât acele lumi sunt oglindite în relație cu noi, ele se află în fața noastră, iar stânga noastră e dreapta lor și dreapta noastră este stânga lor. Asta complică un pic lucrurile, deoarece suntem nevoiți să facem două ajustări în vizualizarea noastră „pătrată”. Prima ajustare este necesară deoarece pătratul este un obiect bidimensional – are doar lungime și lățime.

Noi trăim într-o lume tridimensională, deci trebuie să facem repede rost de încă o dimensiune. Altfel, s-ar putea să regresăm în lumea mitică, simplistă din *Platlanda** lui Edwin Abbott – acel domeniu 2D în care Un Pătrat (eroul poveștii) face o călătorie înspre o dimensiune superioară, pe care noi o cunoaștem firește sub denumirea de lumea 3D. „D-ul” care ne lipsește nouă în această diagramă este, desigur, înălțimea. Punctul din centrul pătratului îl vom numi punctul zero. Este punctul focal al energiei voastre. Dacă acel punct se mișcă în sus și în jos, de-a lungul unei linii verticale ce trece prin centrul pătratului, ajungeți să aveți două piramide unite la bază – una cu vârful în sus, deasupra pătratului, iar cealaltă cu vârful dedesubtul pătratului (vezi Diagrama nr. 3).

Puteți vedea cum ambele piramide se oglindesc una pe alta. De fapt, atunci când cele două sunt unite, devin o structură cu opt laturi – un octaedru. Împart aceeași bază pătrată, iar punctul zero din centrul pătratului se întâlnește în ambele. Cele două piramide unite la bază sunt, după părerea mea, o hartă a dimensiunilor noastre imediate. Este destul de greu de explicat, mai ales că sunt unele aspecte matematice, astfel că am grupat restul detaliilor în capitolul 13, unde puteți să meditați asupra lor, dacă vreți.

Sunt de părere că în clipa în care intrați în transă și vă deschi-deți chakrele, vă duceți în punctul zero de pe diagramă, în centrul

* *Flatland*, din romanul „*Flatland: A Romance of Many Dimensions*” (*Platlanda: o poveste de dragoste în mai multe dimensiuni*), scris de reverendul și shakespeareologul Edwin Abbott și publicat în 1883. În universul platlandez, totul are două dimensiuni – platlandezii sunt ființe stranii, care se pot deplasa doar în două direcții: înainte/înapoi, stânga/dreapta; pentru ei, sus/jos nu există. n.t.

bazei acestor piramide. Punctul zero reprezintă poarta care duce spre lumile opuse. Ați putea spune că vă accesați cealaltă parte din ființa voastră – sinele-oglină. Pe măsură ce treceți prin punctul zero, de fapt, dispăreți – de aceea toate filozofiile mistice au învățat că trebuie să vă controlați (să faceți să dispară) ego-ul, pentru a ajunge în Nirvana și în lumile cerești. Bineînțeles că nu deveniți, neapărat, invizibili – însă *chiar* dispăreți din câmpul-undă al identității voastre normale.

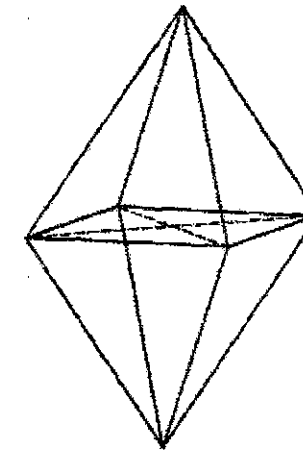

DIAGRAMA nr. 3:

Pătratul se transformă în două piramide, unite la bază.

Când am avut experiența spontană de extracorporalizare din pădure, a fost o clipă în care mi-am pierdut cunoștința. Și alții au descris același moment de pierdere a cunoștinței la începutul unei asemenea experiențe. Cred că ea are loc în clipa în care se trece prin punctul zero. În starea de transă, se simulează moartea prin încetinirea undelor cerebrale, până în punctul în care încetează orice activitate. Zero activitate cerebrală – și „ați trecut dincolo”. În transă, încercăm să ajungem în punctul în care undele noastre cerebrale oscilează la patru cicluri pe secundă, sau chiar mai lent. Nu e ceva ciudat, întrucât facem exact același lucru în fiecare noapte, în timpul somnului. Diferența dintre vizionar și omul care doarme este că

vizionarul rămâne treaz, în timpul activității cerebrale reduse. Forța viziunilor vine din puterea de a intra în transă și de a rămâne treji. Este ca și cum ați și dormi, dar ați fi și treji, totodată. Monroe susține că aceasta este esența tuturor experiențelor de extracorporealizare. De fapt, transa nu este decât un vis lucid complex, controlat.

Dar înainte să se întâmple ceva, ar trebui să stăpânim procesul de deschidere a chakrelor, astfel ca prin noi să curgă energie bună și să înțelegem ce facem. Există foarte multe tehnici de meditație pe care le puteți folosi. Cu toate acestea, eu am găsit frustrant faptul că, adesea, nimeni nu explică bine metodologia și ce se întâmplă cu adevărat. Pentru mine a fost esențial să înțeleg noțiunile de bază. De îndată ce mi-am explicat mie însumi, am început să prind viteză. Până atunci, totul se reducea la confuzie și la probabilități.

Dacă învățați să vă folosiți oglinzile în această manieră neobișnuită, vi se va arăta cum să pătrundeți adânc în interiorul vostru și în alte lumi de cunoaștere. Este foarte interesant să descoperi lucruri despre tine însuși.

Să revenim la proces: acum aveți principalele patru chakre superioare deschise și sper că ați intrat într-o stare de transă ușoară sau profundă. În continuare veți folosi sistemul de oglinzi. Mai întâi, faceți ca mintea să vă ricoșeze pe oglinjoara din dreapta – vizualizați o formă-gând care trece în viteză și se îndreaptă în jos, spre miezul Pământului, iar apoi vizualizați cum vine înapoi și se întoarce în mintea voastră. Procesul mental creează un triunghi, iar după aceasta, îndreptați-vă gândurile spre o galaxie îndepărtată. Ar fi bine să alegeți una în timpul nopții, știind cum arată și unde se află în orice moment dat. Procurați-vă o hartă astronomică și orientați-vă. Alegeți un cluster sau o galaxie pe care să o folosiți. Vedeți unde se află la un moment dat la latitudinea voastră.

Ca să simplificăm lucrurile, să spunem că galaxia se află deasupra. Trimiteți un gând spre ea, lăsați-l să străbată galaxia și să revină la voi, ricoșând în oglinjoara de bărbierit de lângă capul vostru, iar apoi în miezul de fier din centrul Pământului. Apoi, lăsați gândul să vă atingă mintea. Observați că această acțiune mentală diferă

puțin de cea anterioară, în care ați trecut prin oglinjoară, până la centrul Pământului și înapoi.

Deci, lucrurile decurg bine și sunteți pregătiți. Aveți doi sateliți – oglinda și miezul Pământului; și alte două oglinzi – mintea subconștientă și sentimentele. Aveți patru chakre superioare deschise, sunteți relaxați și v-ați extins în spațiu. Acum vă puteți trimite percepția în orice direcție vreți. Ideea este că acum v-ați ridicat antenele și vă percepeți în termeni mai amplii – ricoșând prin univers și înapoi, în licărirea unei forme-gând.

A deveni „mai mari decât viața”

Iată câteva vizualizări pe care vreau să le faceți, fie în timpul meditațiilor de deschidere a chakrelor, fie oricând aveți un moment liber. Am mai vorbit despre ele, însă le voi menționa și aici, în caz că nu mi-ați citit și celelalte cărți. Ele reprezintă o metodă la îndemână de a consacra măreția, întrucât cel de-al șaselea simț non-local are nevoie de asta pentru a funcționa cum trebuie.

Prima vizualizare presupune să vizualizați că Pământul este foarte mic. Opriți-vă din orice faceți și inspirați profund. Țineți-vă respirația și vizualizați că planeta Pământ se află în palma voastră. Sunteți mari ca un uriaș, iar în mână țineți o mingeuță aproape rotundă. Sunteți „mai mari decât viața”, deoarece sunteți infiniți. Acum, pentru o clipă, vedeți orice situație care vă deranjează – vizualizați-o pe acea micuță planetă din palma voastră. În acest mod, vedeți cât de inutile sunt stările de iritare, în raport cu imensitatea adevăratei voastre energii. Colegii care v-au deranjat zi de zi sunt doar niște mici pete de pe mingeuța pe care o țineți în mână – sunt atât de mici, încât abia puteți să-i vedeți. Dar, întrucât vă țineți respirația, nu aveți timp să vă căutați nemernicii de colegi. Sunteți infiniți, eterni, „mai mari decât viața”. La naiba cu colegii, aici e vorba despre proporții „galactice”!

Această vizualizare mai are o parte: dacă există cineva care chiar vă face probleme – și pe care nu-l puteți pune în contextul lucrurilor neînsemnate, deoarece v-a captat atenția și emoțiile – vizualizați că este o persoană minuscule, care stă pe micuța planetă. Tri-

miteți-i iubire și amintiți-vă că majoritatea oamenilor se poartă ciudat, pentru că nu sunt decât niște mici copii aflați în suferință. Uneori, e greu să proiectați iubire spre oamenii la care nu țineți prea mult – dar încercați oricum. Încercați să nu vomitați; o să faceți o impresie proastă în fața Forței Dumnezeu.

După ce i-ați trimis persoanei respective puțină iubire, aduceți-vă mâna până la nivelul gurii, inspirați o dată, expirați puternic spre imaginea acelei persoane și suflați-o în acest fel afară din palmă. Permiteți-i să caute o evoluție în altă parte, în afara vieții voastre; ajutați-o în acest sens. Dar n-o faceți cu răutate și cu ură – trimiteți-o departe, cu căldură și cu dragoste. Până la urmă, a acționa astfel se dovedește a fi mai bine și mai eficient.

Ura îi ține pe oameni aproape de voi. De cele mai multe ori, mânia și supărarea vă fură din forța vitală, iar odată ce vă captează atenția, începeți să pierdeți viața din vedere și să ajungeți să aveți pe cap un „coleg de serviciu ce vă face probleme“, nouăsprezece ore pe zi. Într-un final, puteți chiar să vă îmbolnăviți. Vă opriți evoluția, rămânând blocați într-o situație neplăcută, pe care probabil că o veți lua cu voi în mormânt. Credeți-mă, nu prea e o idee inteligentă.

A doua metodă presupune să vizualizați că dominați planeta. De această dată planeta este mai mare, iar voi sunteți deasupra ei – o ființă enormă, un colos, de milioane de kilometri înălțime, care se întinde peste Pământ; cu un picior peste polul nord, unul peste polul sud și cu ecuatorul între ele. Astfel, afirmați că voi sunteți cei care vă stăpâniți existența. Voi sunteți puterea – potențial omnipotenți, universali – o parte din toate lucrurile.

Și încă un lucru. Eu cred că Pământul are un spirit. Este conștient de sine; nu este doar o bucată de rocă moartă; are o evoluție, pe care și-o cunoaște așa cum și voi o cunoașteți pe a voastră. Spiritul Pământului este înțelept; face modificări și cunoaște lucruri. Vorbiți din când în când cu spiritul Pământului și creați o relație sacră cu el. Veți fi uimiți cum spiritul Pământului vă va dezvălui lucruri despre el însuși. Planeta este expertă în autoechilibrare, oricât de mult am polua-o noi. Ea ne poate învăța unele lucruri despre echilibru și dezechilibru.

Să revenim la recapitularea procesului de deschidere a chakrelor. Tot procesul ar trebui să dureze cel puțin douăzeci și patru de minute. După exercițiul inițial de deschidere a chakrelor, relaxați-vă și respirați normal. Apoi, vedeți cum prin inima voastră vine o energie de la Forța Dumnezeu – vizualizați că vine din toate direcțiile, atât din interior, cât și din exterior. Pe măsură ce această energie vă curge prin inimă, începeți să vă concentrați asupra ei și să urcați energia din inimă, spre frunte, la chakra celui de-al treilea ochi. În acest fel, îl activați.

Dacă vă aflați într-un cerc de prieteni și meditați împreună, încercați următoarele: după ce ați închis cu toții ochii și v-ați deschis chakrele, vizualizați persoana care se află în stânga voastră. Inspirați și, pe măsură ce expirați, direcționați aerul spre ea, sub formă de lumină și trimiteți-i energie. Fiecare persoană din cerc va face simultan acest lucru către cel din stânga sa, de trei ori. Apoi, procedați la fel cu următarea persoană din stânga voastră, în direcția acelor de ceasornic. Prin acest exercițiu de respirație, clădiți energie între voi. Odată ce ați creat acea energie, trimiteți trei respirații spre centrul cercului. Acolo se va forma un rezervor de energie. Apoi, extrageți mental energie din acel rezervor, prin chakra inimii, direcționând-o în sus, spre cel de-al treilea ochi.

După ce s-a acumulat suficientă energie (lumină) în cel de-al treilea ochi, vor apărea imagini și impresii. După ce terminați, puteți să schimbați cu ceilalți impresii despre ce ați văzut, sau puteți rămâne în tăcere, păstrând viziunile pentru voi înșivă. Dar rețineți tot ce vedeți și notați-vă în carnetel, astfel încât să puteți analiza mai târziu. Este important să vă notați visele și viziunile; în acest fel, afirmați că lumea realității subtile este importantă pentru voi. Treptat, se va crea o imagine mai cuprinzătoare și veți vedea lucruri despre viața voastră, pe care acum nu le vedeți. Claritatea se prezintă în mici pachete de percepție ce formează întregul.

După ce v-ați deschis chakrele și ați făcut vizualizările pe care le-am discutat, acumulând energie în cel de-al treilea ochi, rămâneți liniștiți și observați. Încercați să nu fiți distrași de gânduri. Pentru o vreme se poate să nu vedeți nimic – doar întuneric – dar trebuie să

depășiți această stare de frustrare și să așteptați. Aveți nevoie de tenacitate pentru a ajunge undeva. Din când în când, trimiteți lumină spre orice zonă a corpului care are nevoie de atenție. Gândiți-vă la oglinda de lângă voi și faceți ca mintea să salte între ea și miezul Pământului și galaxia pe care v-ați ales-o.

După ce perioada de meditație s-a încheiat, stați câteva momente să vizualizați cum vi se închid chakrele. Închideți-le cu grijă, pe rând. Chakra coroanei nu trebuie închisă, întrucât aceasta nu se închide niciodată – doar cel de-al treilea ochi, gâtul și inima. Dacă vă faceți griji că sunteți prea deschiși, nu ieșiți afară, printre oameni, timp de 20-30 de minute.

Prin această deschidere, persoana devine mai vulnerabilă. Deci, când faceți acest exercițiu de meditație, ar trebui să evitați medicamentele care vă modifică starea de conștiință, alcoolul, oamenii negativi sau locațiile impregnate cu energie negativă. Este bine să evitați mormintele și cimitirele. Odată, meditam în Marea Piramidă din Egipt. Am rămas timp de mai multe ore în Camera Regelui, care, pe timp de noapte, a fost închisă turiștilor. Nu m-a deranjat. A doua zi dimineață, am ieșit afară și am început să meditez la baza piramidei. Am descoperit că numărul spiritelor captive din jurul piramidei era mai mare decât cel al turiștilor care o escaladau. Din lipsă de experiență, poți face greșeli prostești, dar înveți repede! Am plecat cât am putut de repede să iau micul dejun.

Dar să nu vă preocupați exagerat de mult de influențele negative sau de energiile care vă acaparează. Nu puteți avea parte de ele decât dacă vă dați acordul sau dacă aveți o energie incredibil de joasă și sunteți atrași de partea întunecată a lucrurilor. Atâta vreme cât energia voastră e normală și nu vă plac chestii ciudate – abuzul de droguri, magia neagră, sado-masochismul și așa mai departe – veți fi în regulă.

Apropo, dacă în timpul meditației întâlniți o energie negativă din lumea astrală, să nu vă speriați; nu vă poate face niciun rău. Adunați-vă puterile, priviți-o în ochi și spuneți-i să se care. Expirați puternic, direcționând aerul cu ochiul minții spre entitatea sau energia cu care aveți de-a face. Rezultatele sunt uimitoare. Energiile nega-

tive se bazează pe frica și slăbiciunea voastră pentru a exista. La orice demonstrație de putere, dispar îngrozite.

La final, vreau să menționez că atunci când practicați aceste tehnici eterice ar trebui să stați departe de echipamentele electrice, cum ar fi sistemul stereo etc. Asigurați-vă că stați la cel puțin câțiva metri distanță de orice echipament electric. Produce interferențe. La început, este bine să vă faceți rost de o înregistrare cu bătăile unui metronom theta. Este o serie de bătăi audibile, de la patru până la șase cicluri pe secundă. Funcționează pe post de mecanism de biofeedback. Creierul ascultă bătăile și își încetinește oscilațiile, fără să depună nici un efort. Puteți găsi aceste înregistrări în magazinele de specialitate de pe piața de produse alternative.

Vederea periferică - a deveni mai multidirecțională

Vreau să vă prezint mai multe idei despre faptul că sunteți o ființă multidirecțională, infinită – o persoană cu o vedere largă, nu una îngustă. Iată alte câteva exerciții mentale pe care să le încercați.

Este important să vă reamintiți că sunteți multidirecționali. Fi-rește, sunteți cu fața înainte – asta dacă nu vă întoarceți capul; însă energia voastră subtilă poate fi direcționată prin voință și imaginație în orice direcție doriți. Trebuie să vă gândiți că o rotiți și că o mișcați în direcții neobișnuite. Mișcarea energiei subtile o va face ca, în timp, să se deplaseze mai rapid. Este un fel de aerobică eterică. La majoritatea oamenilor, etericul este destul de leneș – se mișcă doar ca reacție la o emoție. Este foarte reconfortant pentru eteric atunci când începeți să-l mișcați. Răspunde rapid, oscilând mai repede. Veți descoperi că aveți mai multă energie fizică și că aveți mai puțină nevoie de somn.

Aceste exerciții direcționale pot fi făcute aproape oriunde, pe parcursul unei zile. Iată unul dintre ele: să spunem că vă aflați la supermarket, așteptând la coadă, al casa de marcat. Vizualizați că vă întoarceți. Nu vă mișcați corpul, doar imaginați-vă că vă întoarceți etericul. Vedeti dacă puteți atinge cu etericul persoana din spatele vostru. Vizualizați că etericul vostru este de culoare albastru-gri – o

ceată ce ia forma corpului fizic. Conștientizați faptul că-l puteți dirija mental după voie, în orice direcție doriți.

Acum, să spunem că în fața voastră, la rând, se află o persoană. Adunați-vă gândurile, limpeziți-vă mintea și gădilați-o pe gât, cu mâna voastră eterică. Vedeți dacă reușiți să o faceți să se întoarcă spre voi. Dacă nu se mișcă imediat, imaginați-vă că-i lingeti partea din spate a gâtului. Vizualizați o imagine mare, ca și cum ați avea o limbă uriașă și ați lingea-o pe gât așa cum ar lingea o vacă. Dacă persoana nu este prea absorbită de propriile gânduri, va simți și se va întoarce.

Atunci când o persoană trece pe lângă voi, dar la ceva distanță – de cealaltă parte a străzii, să zicem – concentrați-vă pe spațiul aflat la circa doi centimetri deasupra capului său și imaginați-vă că loviți locul cu degetul. Dacă sunteți bine centrați în acea clipă, veți vedea că persoana se întoarce spre voi, deoarece simte cum ați atins-o pe chakra coroanei, chiar dacă nu este conștientă de ce se întâmplă. Dacă puteți vedea etericul și priviți spre chakra coroanei a oamenilor, veți remarca că aceștia simt când le dați atenție. Se vor întoarce spre voi. Etericul este foarte sensibil. Acolo se găsesc toate sentimentele oamenilor. Deci toți oamenii îl simt, chiar dacă nu sunt pe deplin conștienți sau nu și-l pot explica.

Conștiința nu vă este limitată la poziția geografică a corpului. Vă puteți mișca corpul subtil, fără a-l mișca pe cel fizic. Firește că, deocamdată, încă trebuie să vă bazați pe imaginație, dar, în cele din urmă, veți reuși să vedeți din interiorul corpului eteric, fără a mai fi limitați de locul unde se află ochii voștri fizici – veți putea să vă mișcați ochii peste tot, ca să zic așa. De mare ajutor dacă vreți să vă uitați după colțurile vieții.

Ca oameni, definim realitatea ca o mică bandă de percepție care e ceva mai puțin de 180° lățime – linia pe care o vedem direct în fața noastră. Restul este ascuns sau făcut să fie mai puțin relevant. În cea mai mare parte a timpului, noi ne ignorăm percepția periferică, deși avem nevoie de ea dacă vrem să devenim antene multidirecționale ce captează energie din toate direcțiile.

Percepția periferică este mult mai sensibilă decât vederea normală. Dacă vreți să vedeți etericul, trebuie să o folosiți. Deci, din

când în când, încercați să vă concentrați asupra vederii periferice și întrebați-vă: „Ce se află în stânga mea, la distanță, și ce se află în dreapta mea?” Nu vă mișcați ochii – țineți-i focalizați în față. Mișcați-vă numai concentrarea într-o parte, și apoi în cealaltă.

Faceți rost de o pereche de ochelari de soare vechi și lipiți bandă adezivă pe lentile, în așa fel încât să nu puteți vedea prin ei. Puneți-vă ochelarii și plimbați-vă așa prin casă, timp de o jumătate de oră. Întrucât nu puteți vedea înainte, veți deveni mai conștienți de vederea voastră periferică. Încercați să nu vă mișcați ochii prea mult; lăsați-i să se uite pe spatele lentilelor. Faceți acest exercițiu din când în când, pentru a vă reactiva vederea periferică.

Definirea corpului eteric subtil

Dați-mi voie să vă spun mai multe despre energia eterică. De-a lungul anilor, lucrurile au devenit puțin confuze. *Eteric* este un cuvânt derivat din cuvântul grecesc, *eter*, care înseamnă „a lumina”. Eu prefer cuvântul *eteric*, întrucât era cel folosit pe vremuri. Dar atunci când au fost aduse învățăturile din India, totul s-a complicat foarte mult. Învățăturile spuneau că există mai multe corpuri eterice diferite: *corpul subtil*, *corpul astral*, *corpul causal* și *corpul auric*, printre altele.

După părerea mea, termenii de *corp subtil* și *corp eteric*, înseamnă același lucru – *etericul*. Termenul de *corp astral* a fost folosit uneori în două moduri. Mai întâi, a fost folosit pentru a descrie câmpul energetic din starea extracorporală – cu alte cuvinte, corpul astral era vehiculul în care călătorea persoana. Dar și termenul de *călătorie astrală* este folosit pentru a se descrie o stare de meditație interioară, de obicei un zbor imaginar sau o reverie, și nu neapărat o experiență de extracorporalizare totală. Deci, folosit astfel, termenul de corp astral a ajuns să descrie vehiculul energetic ipotetic (de fapt, atenția persoanei) care este folosit în zborurile imaginare și în reverii. Cam multă confuzie!

După câte am înțeles eu, *corpul causal* era termenul folosit pentru a se descrie partea sensibilă a etericului. *Corpul auric* era considerat a fi și el un corp diferit, iar totul s-a amestecat cu învăță-

turile despre culoarea auri. Se spunea că perceperea auri depinde de cât de înalt era gradul de spiritualizare al cuiva. Deci, elevul bun avea puterea de a vedea aura, iar cel slab nu o avea.

Nouăzeci și cinci de procente din aceste idei sunt greșite. Există un fragment de adevăr, în ideea că dacă elevul are o energie pe care și-o stăpânește și și-o disciplinează are și o percepție mai bună. Însă percepția nu vine de obicei sub forma unei recompense pentru că am fost sfinți, ci face parte din natura energiei eterice. Dacă vă stăpâniți emoțiile și vă dezvoltați vederea periferică, veți vedea totul cu ușurință. După părerea mea, elitismul spiritual al scriitorilor din trecut nu era corect. Le lua oamenilor din putere, făcându-i să creadă că nu-și puteau dezvolta percepția și că nu puteau vedea, dacă nu deveneau elevii unui maestru. Asta prea sună a manipulare, în era noastră modernă. Toți oamenii pot simți etericul, chiar dacă nu-l văd. Și doar cu puțină instruire, puteți învăța să-l vedeți. Deci, vă puteți amâna călătoria în Himalaia. E mai economic așa!

Culorile auri (etericul) se văd cu cel de-al treilea ochi, cu percepția metafizică din interior – nu cu ochii fizici. În realitatea noastră fizică, energia etericului nu are culoare. În mod evident, este alcătuită, în parte, și din fotoni; altfel, nu am putea-o vedea. Dar atunci când energia se exprimă în jurul unui lucru viu, cu siguranță nu se află numai în starea sa subatomică sau atomică (în ceea ce privește vederea noastră) – se află în stadiul său colectiv. Nu putem vedea o moleculă de apă, dar putem vedea miliardele de molecule de apă care se grupează laolaltă într-o halbă de bere.

Înțeleg de ce oamenii împart etericul în mai multe părți componente, precum corpul auric și copul causal etc., dar, după părerea mea, nu este necesar. Corpul causal este partea senzitivă, sensibilă a etericului, dar eu nu-l văd ca pe un corp separat, ci doar ca pe o trăsătură sau o caracteristică a etericului. Afară cu corpul causal!

Termenul de *corp astral*, atunci când descrie zboruri ale imaginației, nu face deloc parte din activitatea etericului – călătoria astrală este o stare mentală, una de reverie. Etericul nu se schimbă, sau nu se deplasează în timpul călătoriei astrale (atunci când termenul este folosit astfel). Iar atunci când termenul este întrebuințat

pentru a se descrie vehiculul folosit în timpul experienței de extracorporalizare, se creează și mai multă confuzie. Partea din eteric care *pleacă* din corp, în timpul unei astfel de experiențe nu diferă și nu este separată de câmpul-undă al energiei eterice care se află în mod normal *în jurul* corpului. Este conectată într-un mod non-local. Este aceeași legătură care se creează între particulele unite, ce sunt trimise în direcții opuse.

Totodată, sunt convins că deși în starea extracorporală o parte din eteric se află departe de corp, mare parte din câmpul-undă al etericului rămâne alături de corp. Deci, o parte se desprinde, iar alta rămâne. De aceea vă puteți întoarce în trup după ce ați terminat experiența de extracorporalizare.

Nu pot spune cu certitudine că așa este, întrucât nu mi-am văzut niciodată vehiculul extracorporal, în timpul experienței propriu-zise. Dar sunt absolut convins că am dreptate. În orice caz, dacă mașina e în garaj, sau aceeași mașină e pe drum, nu înseamnă că nu vorbim de aceeași mașină. Deci, vehiculul din experiența de extracorporalizare este etericul. Nu e nevoie de diferențierea corpului astral. Despicăm firul în patru.

Și acum, câte ceva despre cordonul de argint despre care au vorbit scriitorii. Ei spun că acesta leagă vehiculul extracorporal de corpul fizic. Eu nu cred că există așa ceva. Nu l-am văzut niciodată și nici nu am întâlnit pe cineva care să-l fi văzut vreodată. Sunt de părere că acest cordon de argint a fost percepția subiectivă a unui singur scriitor. Era versiunea lui pentru cordonul ombilical. Așa cum am mai spus, eu cred că ceea ce leagă vehiculul extracorporal de corpul fizic este faptul că atât acest vehiculul, cât și etericul corpului fac parte din același câmp-undă.

Corpul auric este etericul obișnuit, atunci când persoana îi poate vedea culorile interioare. Dar, repet, culorile sunt o proprietate a etericului sau a modului în care percepe persoana respectivă etericul – nu reprezintă un corp subtil complet diferit.

Afară cu corpul auric!

Pe vremuri, eram atât de derutat, încât nu știam dacă sunt Arthur sau Marta, dacă mă aflu în corp sau în oraș să iau prânzul.

Mi-a luat mult timp să înțeleg că diverșii termeni descriau unul și același lucru. Termenii de *corp subtil* și *corp eteric* pot fi folosiți unul în locul altuia, iar toți ceilalți termeni descriu proprietăți ale etericului – sau, în cazul corpului astral, descriu fie fantezia, fie vehiculul extracorporal eteric. Deci este mai bine să unim termenii și să ajungem să avem unul singur – *etericul*. E mult mai simplu, după părerea mea. Offf, bine că am scăpat!

Să recapitulăm: trucul de a vă transporta percepția în alte lumi constă în capacitatea de a intra în transă și de a nu adormi. Trebuie să plutiți în punctul zero.

În capitolul 9, vă voi oferi mai multe manevre eterice, care să vă ajute să faceți asta. Dar mai întâi, ar fi bine să vorbim despre cel de-al șaselea simț în termeni practici. Eu prefer un al șaselea simț creator, tangibil – genul pe care îl puteți depune la bancă!

Capitolul 7

Revendicarea puterii personale

În acest punct din călătoria voastră, trebuie să ieșiți în față și să vă revendicați puterea – dacă nu ați făcut-o deja. Mă refer la faptul că trebuie să cereți ca fiecare dintre facultățile voastre mentale – sentimentele și emoțiile, energia metafizică, intuiția și percepția voastră extrasenzorială – să fie însoțite de curaj și percepție. Căci, ca să vă dezvoltăți cel de-al șaselea simț, trebuie să vă asigurați, mai întâi, că funcționează. Trebuie să vă exersați acest simț, făcându-l să extragă informații din mediul înconjurător.

Începeți astfel: înainte de a-i telefona unui prieten, vizualizați-i casa. Vedeți dacă îl puteți percepe și dacă sentimentele vă arată că este acasă. Ideea este să-l percepeți ca pe un compus energetic, și nu ca pe o persoană fizică. Cu alte cuvinte, trebuie să descoperiți care este identitatea (senzația) persoanei pe care o căutați. Ceea ce ne amintim la oameni este *senzația* pe care ne-o lasă caracterul și energia lor în general, și nu forma chipului lor. Gândiți-vă la o persoană pe care ați cunoscut-o la școală, sau la o persoană pe care nu ați văzut-o de ani de zile. Nu veți reuși să vă amintiți detaliile chipului – sau poate reușiți – dar vă puteți aminti caracterul și senzația pe care v-a lăsat-o personalitatea sa. Deci, atunci când căutați un prieten aflat la distanță, căutați acea senzație cu care v-ați familiarizat și vedeți dacă acea senzație se află în locația la care vreți să telefonați. Puteți spune cu ajutorul sentimentelor dacă se află sau nu acolo?

După ce v-ați decis, sunați-vă prietenul și verificați rezultatul. Vedeți de câte ori aveți dreptate. Nu vă faceți griji dacă greșiți – ce-

rând: i-i percepției extrasenzoriale să lucreze de mai multe ori în fiecare zi, performanțele voastre se vor îmbunătăți cât de curând.

Important este să începeți să-i puneți întrebări puterii voastre interioare, astfel încât să stabiliți o legătură non-logică, directă cu percepția voastră superioară și cunoașterea lăuntrică. Cu ajutorul ei, puteți să vedeți după colțuri, sau în viitor; puteți percepe ceea ce, în mod logic, este imperceptibil. Însă, trebuie să începeți să vă convingeți că aveți această putere, dacă nu v-ați convins deja în urma experiențelor anterioare. Este mai mult o chestiune ce ține de dezvoltarea complexității și a expertizei, de a ști că mergi la sigur. Așteptați-vă să reușiți de fiecare dată.

Iată alt exercițiu: atunci când vă vorbește o persoană, încercați să o atingeți cu sentimentele voastre. Nu trebuie decât să vizualizați că aveți un braț lung, cu ajutorul căruia trageți spre voi o moleculă din inima acelei persoane – o moleculă din sentimentele sale generale, pe care să o percepeți, să o analizați și să o înțelegeți. Trimiteți un gând, încet, apucați o bucătică din persoana respectivă și întoarceți-vă repede înapoi cu ea. Nu sunteți acolo pentru a-i fura energia; pur și simplu, luați o mică mostră. Intrați în inima sa – în locul unde chakra inimii se rotește în centrul pieptului – și imaginați-vă că luați o mostră eterică de acolo. În acest fel, extrageți spre voi o moleculă din sentimentele sale. Întrebați în gând: „Ce senzație îmi dă această mostră?” Vă va spune multe despre emoțiile generale ale acelei persoane, la fel cum simbolurile din visele voastre vă vor vorbi în limbajul lor special.

Cu respect față de persoana de la care ați luat mostra, puteți descoperi că emoțiile sale de bază diferă foarte mult de cuvintele pe care le rostește, sau chiar de felul în care se comportă în general. Așadar, prin extragerea unei părți din acea persoană, puteți afla cum se simte în realitate, și nu cum *spune* ea că se simte.

Atunci când purtați o conversație cu alte persoane, întrebați-vă: „Ce cred eu despre ceea ce-mi spun aceste persoane? Ce îmi comunică pe cale subtilă? Este adevărat sau nu? Este împrăștiat sau adunat, rațional sau irațional?” Prin punerea de întrebări, vă instruiți capacitatea de percepție să se trezească și să ofere răspunsuri.

Poate vi se pare ciudat să vă testați puterile înainte de a încerca să vi le dezvoltați – însă ele se dezvoltă doar prin acest proces de testare. Percepția extrasenzorială cere un efort mental; trebuie să vă încolțiți mintea și să o obligați să lucreze cu voi. Mintea e leneșă. Trebuie să o forțați un pic. Atâta vreme cât modul vostru de abordare nu este împrăștiat sau confuz – și dacă vă accesați puterea într-un mod disciplinat și direct – toate vi se vor revela. Exercițiile și conceptele prezentate aici și în celelalte capitole vă vor fi de mare ajutor. Așa cum probabil că ați remarcat deja, ele sunt create pentru a vă face să vă extindeți – pentru a deveni mai mari și pentru a vă conecta la putere. Toate sunt de folos, însă numai prin exercițiu și intenție vă puteți aduce conceptul celui de-al șaselea simț în realitatea voastră cotidiană.

Psihometria vieții de zi cu zi

Este important să rețineți că totul – tot ce se află în interior și în exterior – emite un sentiment. Iar acel sentiment are o identitate; este o amprentă energetică. O clădire, chiar dacă nu este vie, are un sentiment – deoarece emoția și energia au fost atașate clădirii încă din clipa în care a fost construită. Oamenii simt ceva în legătură cu acea clădire: le place sau nu le place – lucrează acolo, este funcțională, utilă, câștigă bani acolo etc. Prin energia cu care este impregnată, clădirea își dezvoltă o personalitate, un caracter.

Energia psihică este înmagazinată și exprimată prin sentimentele pe care le emit lucrurile. Acest lucru se numește *psihometrie*. Mediumul ia în mână un articol de îmbrăcăminte, să zicem, și captează un semnal – emanațiile trimise. Nu se știe de ce obiectele materiale precum clădirile sunt impregnate cu aceste emanații ale emoțiilor din trecut. Nimeni nu deține un răspuns științific. Opinia că un lucru solid are o memorie reziduală sună ciudat, însă toate particulele există în câmpuri de energie, iar ideea că un câmp – și nu partea solidă a unui lucru – reține informații, nu este atât de ciudată. Rezonanța morfică a lui Sheldrake nu este încă general acceptată, însă oamenii de știință acceptă faptul că fiecare atom este înconjurat de un câmp-undă.

Așa-numiții intelectuali ajung și ei la concluzia că, poate, undele sonore lasă o amprentă pe obiecte solide, cu ar fi pereții. Probabil că, în cele din urmă, se va demonstra că emoțiile nu sunt altceva decât unde sonore mentale. Sau poate că undele energetice ale etericului personal lasă amprente pe lucruri. În orice caz, atunci când intrăm într-o încăpere goală, ne putem da seama dacă este un loc vesel, energizant, sau dacă e urât, periculos și negativ.

Iată un bun exercițiu mental: amintiți-vă de o clădire despre care știți că are o energie înaltă – poate o biserică frumoasă, o cameră din casa voastră sau camera altcuiva, care este foarte plăcută; sau o frumoasă galerie de artă. Vizualizați-o și dați-i o notă – de zece, să zicem. Apoi, comparați-o cu un loc despre care știți că are o energie joasă, tristă, negativă; pe scurt, cu un loc urât. Dați-i, în mintea voastră, nota unu. Acum aveți o scară a percepției, pe care o puteți folosi pentru a evalua locurile.

Ori de câte ori intrați într-o clădire sau în casa voastră, dați-i locului o notă de pe scara voastră, de la unu la zece. Dacă un loc vi se va părea neutru, va primi o notă de la patru la șase. Dacă primește o notă mai mare, înseamnă că este un loc plăcut. Extrageți energie din acel loc. Este o alimentare în mișcare; extrageți energie cu inima și o scoateți prin cel de-al treilea ochi. Faceți o pauză de gândire – ceva poate veni la voi din energia acelui loc. Dacă locația primește o notă mai mică de patru, n-ar trebui să mai stați acolo. Dacă sunteți nevoiți să fiți acolo, păstrați-vă echilibrul și observați; fiți conștienți și asigurați-vă că știți pe unde se află toate ieșirile. Rețineți: nu intrați niciodată într-o clădire – pentru o afacere, o căsătorie sau orice altă situație – fără a verifica mai întâi unde se află ieșirea. Aici nu e vorba de cel de-al șaselea simț – este vorba de *bunu/simț*.

În continuare, aplicați aceeași scară cu note de la unu la zece și în cazul persoanelor pe care le întâlniți. Dați nota zece persoanei cu energia cea mai înaltă și unu, celei cu cea mai joasă energie. Atunci când întâlniți o persoană pentru prima dată, exersați-vă imediat percepția. Prelevați-i o moleculă din inimă și rețineți: prima impresie pe care o primiți este întotdeauna cea corectă. În timp, percepția voastră slăbește din cauza circumstanțelor sau a cunoștințelor pe

care înrepeți să le aveți despre acea persoană. Sau se încețoșează de la prea multe gânduri. Atingeți-o cu gândul, într-una dintre modalitățile pe care le-am discutat, și puneți mintea să-i dea o notă. Îndepărtați-vă, dacă nota nu e prea mare.

Nu vă jenați să plecați dacă lucrurile nu stau cum trebuie, dacă energia unui loc nu pare în regulă, dacă o persoană vi se pare dubioasă sau dacă vă deranjează la nivel subtil. Asta nu înseamnă că trebuie să-i judecați prea dur pe oamenii sau locurile unde vă aflați – nu trebuie să deveniți prea afectați. Un loc poate părea în regulă pentru alții, dar dacă voi nu vă simțiți bine acolo, este clar că pentru voi nu este bun. Deci, plecați. Procedați la fel și când e vorba de oameni. Nu există vreo lege sacră care să spună că trebuie să-i plăceți pe oamenii cu energie joasă. Din punct de vedere social, simțim adesea nevoia de a fi politicoși și de a ne purta frumos cu ceilalți. Dar, pentru a vă organiza viața, trebuie să învățați să vă fixați granițe clare. Așadar, uneori va trebui să vă scuzați și să plecați de acolo.

Poate că în agitația momentului, ați acceptat deja o propunere care, mai târziu, nu vă mai place – poate că circumstanțele s-au schimbat, iar acum vă este jenă să le spuneți oamenilor că vreți să renunțați. Începeți conversația prin a vă descrie starea de disconfort. Spuneți: „Uite ce, Harry, nu-mi place că trebuie să spun asta, dar nu pot veni cu tine la schi, săptămâna viitoare...” Scuze, scuze, bla-bla, orice e nevoie. Dar începeți prin a arăta că nu vă simțiți bine. Asta vă dă o oarecare flexibilitate, întrucât arată că sunteți om – iar oamenii pot avea empatie pentru așa ceva, oricât de stângaci procedați ca să anulați o promisiune. În orice caz, trebuie să vă urmați sentimentele, dacă vreți să vă clădiți forța și să vă creați o energie mai puternică. Lipiți pe ușa frigiderului, următoarele cuvinte: „Dacă pare în neregulă, să fii sigur că nu e în regulă. Punct!”

Uneori, sentimentele pot aduce confuzie – ceva poate părea în regulă pe moment, iar o oră mai târziu să nu mai fie în regulă. Situațiile sunt fluide și schimbătoare. Sentimentele pe care le au oamenii în legătură cu anumite situații se schimbă, sau poate s-au schimbat chiar ei între timp. Poate că ați avut toată ziua o idee, care acum s-a „învechit”. În decursul ultimelor ore, marele univers v-a arătat ce

idee neînsemnată este și ce coșmar ar fi să luați cina cu Harry, vineri viitoare. Poate că intențiile lui Harry, care erau onorabile în clipa în care v-a invitat, s-au schimbat, iar situația nu mai arată așa de bine. Priviți-l pe Harry cu ochiul minții și vedeți care este prima impresie pe care v-o faceți. Vedeți cât de multă lumină sau cât de mult întuneric emite. De exemplu, unde se încadrează el pe scara voastră de la una la zece? S-a schimbat ceva de cât l-ați privit ultima oară? Este simplu – oamenii nu-și pot ascunde energia; nu există loc de ascunziș în lumina atotcuprinzătoare a Forței Dumnezeu. Puteți folosi și mica bilă de lumină care urcă din chakra rădăcinii, din exercițiul de deschidere a chakrelor, pe care să o trimiteți spre oameni pentru a-i putea evalua cu mai multă exactitate. Vă voi detalia această tehnică în capitolul următor; între timp, să discutăm în continuare despre subtilitatea modului în care simțim lucrurile.

Totul are o psihometrie. Felul în care este folosită în general e atunci când mediumul simte cu mâna un obiect sau un articol de îmbrăcăminte. Dacă nu sunteți una dintre acele persoane care ajută poliția să găsească cadavre, criminali etc., probabil că nu veți avea nevoie de acest gen de psihometrie. Dar dacă *nu* aveți această activitate, eu nu v-aș recomanda să încercați. Oamenii pe care îi cunosc eu și care aplică acest tip de psihometrie, sunt persoane foarte stresate și bolnave; viața le-a fost amenințată și preiau multă energie negativă. Pe lângă asta, sunt și prost plătiți; nu merită efortul, după părerea mea.

Dar psihometria merită încercată, întrucât mărește gradul de sensibilitate. Așa că intrați într-un anticariat, luați în mână diverse obiecte și vedeți ce vă spun. Trucul este să vă transferați cu gândul în perioada istorică a obiectului. Deci, dacă țineți în mână o bijuterie din epoca victoriană, încercați să vă proiectați mintea în acea perioadă. Prin sentimente, alăturați-vă modului în care erau exprimate emoțiile victoriene în acea vreme. Ce era important pentru oamenii de atunci? Care erau trăsăturile psihologice generale ale oamenilor din acea perioadă? Care erau problemele lor? Atunci când țineți în mână obiectul respectiv, prima impresie pe care v-o faceți este, de regulă, și cea corectă, deoarece cu cât vă veți gândi mai

mult, cu atât are intelectul mai mult timp să-și intre în rolul de a da și el o mână de ajutor. Dar, în general, asta nu vă ajută prea mult.

Mă gândesc că psihometria v-ar fi utilă în cazul în care ați fi un anticar sau un vânzător de artă – v-ar ajuta să identificați falsurile. În orice caz, v-ar avertiza atunci când lucrurile nu stau chiar așa cum trebuie. Un escroc ar putea falsifica perfect un tablou, mergând chiar atât de departe încât să folosească aceeași vopsea, aceeași pânză și aceeași ramă. Dar nu se pot falsifica cei 500 de ani de emoții și de sentimente care au intrat în pânză. Deci, dacă obiectul antic pe care îl luați în mână vă dă impresia că e „mort”, înseamnă că nu poate fi atât de vechi pe cât se susține că este.

Puteți folosi o variație a aceleiași tehnici și atunci când luați în considerare o propunere. O „manevrați” în minte. De exemplu, să spunem că cineva vă propune o afacere care presupune că veți avea de-a face cu această persoană și în viitor. Imaginați-vă că țineți situația în palmă; întoarceți-o pe toate părțile; atingeți-o, simțiți-o. Imaginați-vă că este un cub aflat în mâinile voastre. Aveți grijă să-l priviți din toate unghiurile, de sus și de jos. În acest fel, îi cereți percepției să vă arate toate unghiurile afacerii. Ce fel de energie emite? Cât de multă lumină? Dacă propunerea nu arată bine atunci când este privită cu ochiul minții, puteți fi siguri că va fi ceva plictisitor, care nu vă poate oferi prea multă energie. Totodată, acest proces vă ajută să conștientizați ce simțiți în legătură cu propunerea făcută. Poate că pare în regulă și v-ați decis la nivel intelectual să o acceptați, dar undeva în adâncul vostru, sentimentele vă spun că întreaga chestiune este obositoare și plictisitoare, sau de-a dreptul deprimantă. Veți simți toate acestea în timp ce vă jucați cu ea în mână – mai ales dacă, înainte, ați avut grijă să intrați într-o stare meditativă.

Este important să intrați în această stare lentă, întrucât n-ați vrea să încercați acest gen de psihometrie mentală la viteza pe care o are creierul în starea de veghe activă, și anume de 14-21 de cicluri pe secundă. Ideal este să liniștiți activitatea cerebrală, atingând un nivel mai lent. Dacă nu aveți timp să reduceți activitatea cerebrală prin tehnicile de meditație pe care le folosiți, creați-vă în minte un simbol care să acționeze pe post de mecanism de biofeedback pen-

tru creier, reducându-i în mod automat viteza. Eu folosesc două metode. Prima este să revin la o imagine mentală pe care o asociez cu seninătatea. Deci îmi aduc aminte de un lac de munte și îmi imaginez că stau acolo, în levitație, plutind deasupra lacului, împăcat, liniștit, înconjurat de apă și de ceața dimineții. În timpul vizualizării, simt cum activitatea cerebrală începe să se liniștească. Data viitoare când veți medita, realizați același proces pe care să-l aplicați ori de câte ori vă gândiți la scena liniștită – folosiți întotdeauna aceeași imagine mentală pentru a întări mecanismul. Începeți fiecare meditație gândindu-vă la acel lac și spuneți: „Aceasta este liniștea”. În acest mod, creierul află și reține. Cealaltă tehnică are mai multe surse, cum ar fi Metoda Silva de control al minții, și vă cere ca, de fiecare dată când meditați, să vă uniți degetele mari cu primele două degete de la mână. La scurt timp după aceea, degetele care se ating devin un declanșator de biofeedback pentru creier. Acesta asociază activitatea cu perioada în care oscila la o viteză redusă, ca cea din timpul meditației în transă – astfel, cele trei degete unite laolaltă îi transmit creierului să-și reducă din activitate.

Aceste două metode – tehnica celor trei degete și lacul liniștit – ar trebui adăugate la inventarul vostru de tehnici utile de percepție.

Deci, amintiți-vă ca în fiecare zi – de 20 sau de 30 de ori pe zi, dacă se poate – să vă întrebați: „Ce sentiment îmi dă acest lucru/această persoană din fața mea?” Trimiteți-vă sentimentele în interiorul oamenilor, obiectelor solide și situațiilor. Nu faceți decât să luați un pic de energie, așa cum am descris, sau puteți doar să vă concentrați atenția asupra persoanei sau obiectului aflat în cauză și să absorbiți puțină energie în inima voastră. Sunteți un aspirator cuantic ce aspiră bucăți de realitate, așa cum se prezintă ea. O altă cale de a realiza acest proces de colectare de energie este de a vă imagina că din voi iese o rază de lumină – imaginați-vă că raza are un cârlig. Iese afară, prinde lucruri și prevalează o mică mostră pentru a fi examinată. Pur și simplu!

Așa că ieșiți pe stradă și începeți să extrageți energie de la obiectele animate și neanimate deopotrivă. Ce senzație vă dau animalele? Păsările – cum le percepeți? Extrageți energie din caracterul

lăuntric al păsării și întrebați: „Ce sentiment îmi dă?” Simiți identitatea, caracterul special al păsării? Ce senzație vă dau clădirile și mall-urile? Prevalați mostre de la oamenii de acolo. Iată o măicuță care trece cu skateboardul prin parc – cum o percepeți? Iată un vagabond care doarme cu un ursuleț de pluș în brațe, lângă exemplarele ziarului financiar – cum îl percepeți? Exersați cu mulți oameni, multe situații și multe lucruri. Familiarizați-vă cu procesul.

În special, faceți acest lucru de fiecare dată când vă întâlniți cu cineva pentru prima dată, sau atunci când vă întâlniți cu o persoană pe care nu o cunoașteți prea bine. Veți fi uimiți de cât de repede veți reuși să-i citiți pe oameni. Iată o tehnică ce dă rezultate: atunci când ascultați pe cineva vorbind, imaginați-vă că etericul vostru iese din corp. Vizualizați că stă în spatele persoanei care vă vorbește, cu fața la voi. Apropiati-vă etericul de persoană și cuprindeți-o cu brațul eteric de după piept, de parcă ați ține-o strâns din spate. Ce impresii aveți? Apoi faceți ca etericul să intre în acea persoană, direct, hotărât, și, pe măsură ce pașiți înainte, eliberați-vă mintea. Dacă vă înșiră o adevărată poveste, în câteva clipe veți simți dacă ce spune este adevărat sau nu. Cu cât are o intenție mai ascunsă și mai întunecată, cu atât va fi mai ușor de simțit. Pericolul adevărat îl veți simți ca o suță de mașini de pompieri, cu sirenele pornite, care vă trec prin cap. Oamenii pot ascunde sau reprimă o intenție, însă nu-și pot ascunde energia. E un lucru bun – vă ferește de pericole.

Veți deveni experți, dacă veți exersa pe sute și sute de oameni. Așezați-vă în parc pe o bancă și exersați cu câte o persoană pe rând. Încercați să nu vă lăsați prea mult influențați de modul în care vă privesc oamenii. Uneori, felul în care vă privesc este o manifestare exterioară a modului în care simt. Totuși, cel mai adesea nu este așa. Trebuie să treceți peste informațiile vizuale pe care le emit oamenii și să extrageți date numai din energia lor eterică. Nu analizați persoana în prea mare detaliu. Poate că este indicat să priviți în jos, astfel încât să nu îi vedeți partea de sus a corpului, atunci când trece pe lângă voi. Chiar și dacă priviți în jos, tot veți putea să extrageți cu gândul spre voi o moleculă de la acea persoană. Făcând astfel, veți percepe felul în care se simte. Veți afla lucruri pe care alții

nu le cunosc. Pe măsură ce pătrundeți în lumea senzualității, sensibilității și sentimentului, universul începe să răspundă. Vă instruiește și vă arată unele lucruri. Nu știu de ce o face – dar o face. Marele univers pare să fie interesat să ne arate mai mult din sine însuși.

Deci, dacă vreți să dați de urma unui prieten de-al vostru, aruncați-vă mintea ca un năvod și vedeți unde se află. Să spunem că sensibilitatea voastră eterică vă arată că se află la sala de popice – notați-vă în gând și mergeți să verificați. Întrebați-vă prietenul: „Erai cumva ieri, pe la ora trei, la sala de popice? Te-ai văzut acolo, în sentimentele mele”. Nu vă faceți griji, dacă nu vă confirmă. Nu contează dacă greșiți de zece ori din zece – în orice caz, nu la început. Este nevoie de timp ca să treci peste tendința foarte omenească de a nu vrea să pari că ești un mare idiot.

A permite să fiți vulnerabili face parte din procesul de a vă lua un angajament față de validitatea impresiilor subtile – de a ale transforma în ceva important, chiar dacă multe dintre ele sunt greșite la început. Dacă nu vă luați un angajament față de sinele vostru lăuntric, acesta nu vă ia în serios. Nu se deranjează să nu greșească, pentru că știe că nu vă pasă, sau că oricum nu-l băgați în seamă. S-a obișnuit ca intelectul să-i acopere vocea și sentimentele. Este important să aveți nevoie de el și să vă doriți asta. Dacă, de exemplu, restul vieții voastre depinde de a nu primi un răspuns greșit de la următoarea percepție extrasenzorială, atunci sinele vostru lăuntric se va asigura că nu greșește. Este ciudat cum funcționează sistemul. A trece peste jena de a greși face parte din modul în care învățați.

În clipa în care aveți o percepție, încercați să acționați imediat – asta doar dacă este rațională și nu v-a spus, de exemplu, să săriți într-o prăpastie pentru că are impresia că puteți zbura, sau așa ceva. Deci, dacă simțiți că prietenul vostru se află la sala de popice și vreți să-l vedeți, mergeți acolo și verificați. A acționa în urma percepției lăuntrice e un alt mod de a-i afirma validitatea. Uneori, aceste acțiuni nu vă vor duce nicăieri, sau călătoria până la sala de popice va fi în zadar, dar toate acestea fac parte din proces – așa că nu vă faceți griji.

Când am făcut cursuri de medium spiritualist la Londra, la Colegiul de Studii Paranormale, unul dintre principalele lucruri pe

care le-am învățat acolo a fost că a comunica cu spiritele nu era ceva foarte complicat. Este doar o chestiune ce ține de deschiderea chakrelor și de a urca energia în cel de-al treilea ochi. Cursurile te învățau, în mare, să treci peste inhibiția de a te face complet de râs.

Deci, ne așezam într-un cerc, ne deschideam chakrele și aduceam energie în cercul creat; apoi vorbeam sincer despre orice vedeam cu ochiul minții, oricât de trecătoare ar fi fost impresia respectivă. Nu avea importanță ce vedeam – procesul consta în depășirea inhibiției de a greși. Și voi trebuie să folosiți același truc. Întrebați, întrebați, întrebați – mereu – până când ajungeți într-un punct în care aveți mai tot timpul dreptate. Comunicarea cu spiritele decedate nu e specialitatea majorității oamenilor, cum nu este nici a mea; făcea parte din instruire. Dar, orice învățați vă ajută să vă instruiți, iar percepția poate fi orientată într-un milion de direcții. Fiecare vă va întări și amplifica puterea.

Meditația vă ajută să vă extindeți energia eterică din jurul vostru. Ea creează o stare de liniște, din care se dezvoltă „baza de simțire” a puterii. Am învățat mulți oameni la vremea mea, iar 80 la sută dintre ei erau mult prea rigizi. Frica, jena și inhibiția îi fac pe oameni să se închidă. În călătoria spirituală a fiecărei persoane vine o etapă în care trebuie să-și permită să devină vulnerabilă, dacă vrea să experimenteze mai multă energie, mai multă putere. Ca să câștigați totul, trebuie să slăbiți strânsoarea pe care o aveți asupra lucrurilor, astfel încât să puteți merge mai departe, într-un alt loc mai bun.

Este o chestiune ce ține de încredere și de schimbare, și de a ști că nu trebuie să cunoașteți mereu toate răspunsurile. Este o realitate a călătoriei voastre spirituale și a energiei voastre care se dezvoltă în permanență, că nu veți ști cu mult timp înainte ce veți face în continuare. Astfel sunteți mai spontani și aveți mai puține reguli personale în viață care să vă limiteze. Întregul mod de abordare al vieții devine mai puțin rigid.

Sunteți deschiși în fața ofertelor, ca să zic așa, și sunteți gata să săriți în marele tren al vieții. Începeți călătoria!

☯ Capitolul 8 ☯

Imaginația, șansele, creativitatea și cel de-al șaselea simț

Mai devreme am vorbit despre exercițiul în care trebuie să stați în picioare, să vă vedeți ca fiind „mai mari decât viața” și să vizualizați că țineți planeta Pământ în mână. Scopul acestor vizualizări și al accesării celui de-al șaselea simț este de a vă da percepția extrasenzorială de care aveți nevoie în călătoria voastră spirituală. Pe măsură ce vă apropiați de transcenderea metafizică a experienței fizice, isprăviți cărțile și profesorii – iar apoi, trebuie să experimentați de unii singuri. Altfel, lucrurile ar deveni cam plictisitoare, iar voi ați fi agasați de limitele unei mentalități închise.

Amintiți-vă că voi *nu* sunteți sentimentele voastre. Sunteți ființe eterne, aflate într-o corp fizic, operând printr-o minte care experimentează, sau nu, ceea ce consideră ea a fi o emoție pozitivă sau negativă. De îndată ce vă detașați puțin de emoțiile vieții, începeți să vă stăpâniți destinul. Cel de-al șaselea simț și percepția extrasenzorială curg de îndată ce energia se debarasează de gândirea în exces, de mulțimea de emoții și de zgomotul reacțiilor din jurul etericului, care toate vă compromit percepția.

Ajungeți în punctul în care puteți să vă stăpâniți încarnarea actuală. Mulți cred că pentru asta trebuie să fie bogați, celebri sau să aibă mult succes. Desigur că succesul lumesc este minunat, dar nu are neapărat legătură cu călătoria voastră sacră. În final, veți vrea să vă stăpâniți viața, astfel încât să vă puteți concentra asupra iubirii și asupra experienței de a trăi. Stăpânirea destinului presupune să vă

stăpâniți acea parte din experiența omenească pe care alegeți să o stăpâniți. Puteți să vă petreceți restul zilelor pescuind și să rămâneți un inițiat – cea mai înaltă ființă dintr-o evoluție spirituală. Suntem păcăliți să credem că banii, extravaganta și bogăția reprezintă o energie înaltă, iar restul este o energie joasă.

Dezechilibrul, disfuncția, nestăpânirea de sine, ura, violența, lăcomia, avariția și ideile egoiste – acestea reprezintă energia joasă. Echilibrul, seninătatea, compasiunea și idealurile spirituale clădesc energia înaltă. Percepția voastră nu are o limită rațională, deoarece puteți trage totul spre voi, cu ochiul minții, plasând orice în fața voastră pentru a privi. Deci, vedeți cât de mult v-ar ajuta să vă conectați la sinele lăuntric, prin ridicarea conștiinței, prin disciplinare, prin vizualizarea puterii pe care o aveți în interior și prin a vă percepe ca pe o ființă eternă.

Nelimitarea este naturală. Limitarea presupune efort. Întregul univers se află în interiorul inimii voastre, în interiorul carismei voastre. Ca potențial, imaginația voastră nu are limite – deci, creați!

Einstein a spus: „Imaginația este avanpremiera atracțiilor viitoare”. Imaginația ne permite să visăm visul imposibil și să-l îndeplinim! Oamenii cred că au imaginație pentru a visa cu ochii deschiși, însă imaginația nu este același lucru cu reveria. Imaginația creativă diferă de fanteziile sortite să satisfacă ego-ul. Imaginația celor mai mulți oameni este slab dezvoltată. Nu cred că se cultivă cum trebuie în școli și, în orice caz, televizorul ucide imaginația. Nu mai trebuie să ne imaginăm cascada Niagara sau câmpiile Serengeti – putem să le vedem pe toate, color, la televizor.

Societatea noastră de „legumă de fotoliu” îi pune bețe în roate capacității noastre de imaginație. Majoritatea oamenilor sunt înfiorători de plictisitori, nu-i așa? De fapt, ce avem? Conformare infinită, bârfă ieftină, repetarea la nesfârșit a acelorași lucruri și toată agresivitatea și violența de la televizor, care îmbolnăvesc națiunea și îi îmbogățesc pe reporteri – concepte care să-i priveze de putere pe oameni, făcându-i să fie înfricoșați, apatici și ușor de controlat. Pe această planetă trăiesc niște oameni foarte ciudați, ale căror motivații sunt banii și puterea. Ei caută să-i manipuleze și să-i acapareze pe oamenii simpli, făcându-i să aibă datorii, disfuncții și să fie depen-

denți de droguri – desensibilizându-i – controlându-le subtil mintea, apărându-și ideile și folosindu-se de dezinformări pentru a crea o conformare stereotipică care să servească numai celor care controlează și celor aflați la putere.

Vă veți supune, sau veți visa Marele Vis? Veți avea curajul de a fi diferiți și de a vă deștepta puterea de a deveni o ființă infinită, având grijă ca energia sacră, spirituală din interiorul vostru să rămână intactă? Veți evolua în viață și vă veți dezvolta o viziune mai cuprinzătoare – o bună imaginație? Majoritatea oamenilor visează mult cu ochii deschiși, sperând din toată inima să câștige la loterie sau să vină cineva să îi „salveze”. Așteaptă în mod pasiv, adesea chiar jalnic, ca o bucată de noroc să le pice în cap, de la marea pasăre a Fericirii de pe cer. Pleosc! M-am îmbogățit!

E o pasăre ca lumea, deoarece creează milionari pe loc. Singura problemă e că are mișcări intestinale foarte leneșe. E mult mai probabil să fiți trăsniți de fulger. Vă puteți distruge viața, irosindu-vă timpul și energia în așteptarea a ceva ce este posibil să nu se întâmple niciodată. Într-o bună zi o să muriți, iar pasărea Fericirii va fi acolo, sprijinindu-se de Porțile de Mărgăritar, cu un zâmbet ștrengar, ridicând din umeri, foindu-se de pe un picior pe altul, mormăindu-și scuzele. Iar voi veți privi înapoi, spre o viață plictisitoare. Poate veți vedea cum v-ați irosit timpul, cum n-ați făcut nimic important; cum ați fost prea absorbiți de reverie, visând la o viață confortabilă, la lux și cărări ușoare – în loc să acționați înspre a vă dezvolta creativitatea prin care să vă asigurați acele lucruri.

Fanteziile satisfac ego-ul; îl alimentează, întrucât, de regulă, ele nu au nevoie de disciplină sau de acțiune. Atunci când este folosită corect, capacitatea de imaginație este altfel. Imaginația vă permite să vă vedeți viitorul, dar pentru a avea o logică și pentru a fi adevărat, trebuie să existe o cale de aici – de la împrejurările de astăzi, din locul unde vă aflați chiar acum – spre orice circumstanțe sau viziuni aveți pentru viitor.

Fantezia este starea neutră a creierului care doar rumegă și nu face nimic. Însă, imaginația este vizualizarea cu ajutorul imaginilor; nu-i chiar pasivă, așa-i? Prin imaginație, vă plasați în interiorul

imaginii – a sentimentului – pe care o aveți despre o împrejurare sau situație viitoare, pe care v-o doriți. Prin reverii pierdeți din putere, afirmând de cele mai multe ori: „Sper să mi se dea o șansă, dar nu cred cu adevărat în mine însumi. Nu mă pot vizualiza cum trebuie și, apropo, ego-ul meu e foarte leneș, deci n-o să-mi dea voie să acționez în mod concret și să fac ceva”.

Reveria e simplă; nu presupune niciun efort.

Mai bine faceți așa: dacă țintiti spre un obiectiv îndepărtat și vreți să vă direcționați imaginația spre el, începeți prin a simți că sunteți prezenți în acel punct din viitor. Pătrundeți în acele circumstanțe – formulați-le. Permiteți-i imaginației să treacă prin cadru, ca să zic așa, și să devină o parte din el. Aduceți imaginea la viață și faceți-o să fie mai reală, imaginându-vă că toate cele cinci simțuri ale voastre sunt prezente în acele circumstanțe viitoare. Oferiți-i imaginii senzualitatea pe care ar avea-o dacă ați fi cu adevărat acolo – deci oferiți-i culorile și sunetele potrivite, și imaginați-vă mirosul, textura și gustul acelor circumstanțe din viitor. Apoi reveniți din acel loc viitor. Concentrați-vă vederea interioară și intelectul pentru a vedea cum parcurgeți pașii de care este nevoie ca să ajungeți de aici, de astăzi, până acolo, mâine.

Vizualizați pașii cu ochiul minții și vedeți cum vă apropiați tot mai mult de scopul vostru. Atrageți scopurile la voi prin actul de concentrare, în timp ce vă îndreptați spre ele prin actul de concretizare. Amintiți-vă că am spus de mai multe ori în cărțile mele, că a tânji după lucruri le îndepărtează de voi. Prin emoția poftei, voi afirmați de fapt că nu aveți acel lucru după care tânjiți. Creați astfel o energie neplăcută, peste care ceilalți sunt nevoiți adesea să treacă.

Atunci când aveți nevoie cu adevărat de ceva și aveți emoții puternice față de acest lucru, oamenii au tendința să vi-l refuze, doar pentru că aveți nevoie de el.

Emoțiile pe care le exprimați odată cu această nevoie sunt, adesea, ca un furt energetic pentru alții și, adânc în interiorul lor, se simt jigniți. Ei nu vor să vă satisfacăți nevoile emoționale prin asemenea tactici; simt cum le scade energia în momentul în care începeți să le-o luați. Ei vor să aveți grijă de nevoile, de ideile lor. Este

un război energetic bazat pe nevoi. Să nu tânjiți după lucruri. Vă ia din putere. Acționați!

Imaginația și viziunea pe care o aveți în viață

Să revenim la imaginație și la viziune. Rețineți că obiectivul va deveni un lucru concret, dacă vă includeți și voi în „imagine”; vizualizați că vă îndepliniți dorințele, și nu că râvniți emoțional după ele. Nu vă sprijiniți emoțional de obiectivul vostru – fiți verticali! La exterior, îndreptați-vă spre obiectiv. Acest lucru este important, deoarece marile șanse poartă, de obicei, multă energie metafizică; sunt pline de bunătăți. Așadar, marile șanse nu călătoresc prea departe. Asta poate vă sună ciudat, deci dați-mi voie să explic.

Ocaziile speciale apar pe loc, aproape niciodată la o distanță emoțională, fizică sau comercială. Cu alte cuvinte, trebuie să vă apropiați de visul vostru, și emoțional și fizic – târați-vă picioarele până la el, cum s-ar spune – pentru a-l îndeplini. Trebuie să fiți acolo, în „bucă”, pe piața vieții, punându-vă în scenă viziunea mai amplă – astfel încât marea voastră șansă să vă poată găsi. Asta deoarece oamenii importanți care vă vor deschide uși, de obicei, nu colindă străzile în căutarea acelor care ar putea avea nevoie de o mână de ajutor. Oamenii importanți se află în buclă, mișcându-se în cadrul și în jurul succeselor lor, petrecându-și timpul doar alături de aceia care se află în aceeași buclă.

Dacă vă apropiați de visul vostru, exersați, vă perfecționați abilitățile, adunați informații, creați contacte și pătrundeți în buclă, vă apropiați de țintă. Între timp, vă concentrați asupra a ceea ce aveți de oferit, cizelând și șlefuiind ideea.

Oamenii vă vor vrea, doar dacă au interes. De obicei, vă vor dacă și alții vă vor și, de regulă, nu-și iau un angajament, dacă nu sunt siguri că vor obține ce doresc de la voi. Cu alte cuvinte, trebuie să știți cine sunteți și trebuie să înțelegeți ce faceți. Trebuie să vadă că sunteți sprijiniți de alții, căci, de îndată ce vă văd în buclă, ați fost acceptați. Aveți o identitate, o valoare specială. Sunteți valoroși pe piața de mărfuri și începeți să aveți realizări în activitatea de creație sau comercială aleasă de voi.

Deci, să spunem că sunteți cântăreți și vreți să încheiați un contract mare cu un producător important. Ați făcut tot ce trebuie – poate cântați în baruri și cluburi, compuneți cântece, vă petreceți timpul în studiouri. Aveți ce arăta, știți ce faceți și înțelegeți în ce constă un album comercial. Acum aveți o șansă.

Sunteți un tip interesant (sau o tipă) și aveți ceva talent muzical. Deci, teoretic, cu puțină putere și cu ajutorul celui de-al șaselea simț, obținerea unui astfel de contract ar trebui să fie floare la ureche – ceva simplu.

Cum ajungeți acolo? În primul rând, apăsați la imaginație și vizualizați că ați semnat deja contractul, cântând în fața mulțimilor etc. Vizualizați și diverșii pași care vă vor duce cât mai aproape de obiectiv – nu doar din punct de vedere geografic, ci și sufletește. Credeți, în mod hotărât, că faceți parte din ideea de succes, iar acea idee, sau acea viziune, face parte din voi? Vreți cu adevărat în ceea ce urmăriți? Lucrurile care sunt prea departe de sentimentele voastre sunt trecătoare, vagi și nedefinite, ceea ce le face să aibă puțină, sau nicio forță de atracție metafizică.

Dacă vreți să înregistrați un album de succes, spuneți-mi numele a zece cântăreți sau formații muzicale care se află în Topul 30 de astăzi. Apoi spuneți-mi titlurile fiecărui album care a ocupat primul loc în ultimele 18 luni. Aveți talent muzical – cântați-mi melodiile.

Pentru a avea succes, trebuie să știți tot ce mișcă în domeniu. Trebuie să vă implicați, să știți ce e în vogă și ce nu, cine se află în plină ascensiune și cine și-a încheiat cariera. Dacă nu îmi puteți spune cine se află în Top 30 – cine a dat lovitură de curând – nu vă dați prea multe șanse vouă înșivă și percepției voastre. Căci asta înseamnă că nu aparțineți jocului, nu aparțineți acelei părți din mintea globală ce înconjoară muzica pop, de exemplu. Dacă nu vă cunoașteți domeniul, rămâneți pe lângă.

Poate că nu vă dați seama că muzica voastră este „învechită”. Sau poate că e la modă, dar nimeni nu o agreează. Uneori, este un compromis greu de făcut. Cunosceți formații care sunt cu mult înaintea timpului lor, sau altele care sunt foarte originale, dar prea sofisticate pentru piața de consum.

Uneori, trebuie să luați hotărâri dificile. Deveniți comerciali și dați lovitura, sau creați ceea ce vreți și riscați să nu vă descurcați niciodată din punct de vedere financiar? Deoarece instrumentele fac zgomot, majoritatea muzicienilor cred că pot cânta. Eu sunt de părere că trebuie să fiți realiști și, poate, ușor duri cu voi înșivă. Trebuie să fiți în stare să vă evaluați muzica. Poate că interpretarea voastră este cu mult mai slabă decât credeți voi, sau poate nu puteți să generați prin muzica voastră emoțiile potrivite.

Rețineți că trebuie să treziți o emoție în interiorul oamenilor pentru ca aceștia să vă cumpere produsele – fie că e vorba de muzică, fie de altceva. Tot ce implică vânzări presupune intuirea necesității emoționale de pe piață. Adeseori, pentru a avea succes, trebuie să lăsați deoparte dorințele personale – să dați ego-ul la o parte, să cooperați cu ceilalți, să-i asistați și să cântați muzica pe care o vor și ceilalți. Eu am avut noroc. Am înregistrat șase albume din genul muzical pe care voiam să-l înregistrez – și anume, muzică transcendentă, angelică, puțin mișcată. Dar le-am plătit eu și, din fericire, am reușit să vând câteva sute de mii, ceea ce m-a ținut pe linia de plutire.

Dar dacă nu vă permiteți să vă înregistrați și să vă lansați pe piață propriile compoziții, aveți nevoie de alții – și trebuie să știți ce vor. Revenim la Top 30!

Mai întâi, trebuie să vă apropiați fizic de viziunea voastră, intrând în buclă. Apoi, trebuie să rămâneți aproape sufletește de viziune și să aveți încredere în voi. Dacă vă confirmați credința prin punerea în scenă a visului vostru – făcând lucruri practice și utile – atunci, și de regulă numai atunci, vor apărea oportunitățile. De îndată ce vă armonizați cu viziunea voastră mai amplă, în jurul vostru se va crea o energie puternică. V-ați apropiat de cei care fac exact ce vreți să faceți și voi – de experți – și de oamenii care fac parte din piesă. Acum și numai acum vă aflați suficient de aproape pentru a vă pune al șaselea simț să descopere care este cea mai bună mutare – mai ales pentru a afla care persoană sau care organizație vă va ajuta să vă materializați viziunea.

De asemenea, atunci când vizualizați și vă imaginați, amintiți-vă să începeți să vă gândiți la ceea ce veți *da*, și nu doar la ce veți

primi. De-a lungul anilor, am primit mii de propuneri de la oameni care doreau să fie ajutați să-și materializeze ideile. Nu-mi amintesc să fi primit măcar câteva care să menționeze că vor să ofere sau să dăruiască ceva. Toți cereau, fără a se obosi măcar să spună *te rog*.

Nu se poate ca viziunea voastră să se nască doar din „Dă-mi asta, dă-mi aia”. Viața este un troc. Fie este un troc financiar care avantajează toate părțile, fie e un troc energetic în care va trebui să dați din energia, din entuziasmul și din cunoașterea voastră. Poate va trebui să faceți un compromis și să vă schimbați un pic pentru a vă putea lansa viziunea.

Am văzut cum oamenii pierdeau șansa vieții, deoarece le era frică de succes – și de responsabilitatea adusă de succes. Uneori, își ratau marea șansă, fiindcă erau prea dezorganizați. Iar altele pierdeau totul, pentru că se amesteca ego-ul – deveniseră prea dogmatici, pretențioși și dificili. N-au putut înțui faptul că trebuiau să dea ceva de la ei pentru a se pune pe roate. După un timp, energia creatoare a universului – care este deschisă, fluidă și care își caută propriul echilibru – i-a „concediat”.

Deci, ce veți oferi voi? Energie, bani, entuziasm, inovație? Ce au și alții de câștigat de pe urma eforturilor voastre? În timp ce meditați asupra viziunii voastre, încercați să adăugați părțile lipsă. Trebuie să vă șlefuiți viziunea puțin? Este cunoașterea o problemă? Care este planul? Are o logică?

Câteva trucuri eterice utile

Deci, vă aflați în bucla rock'n' roll. Cu ochiul minții, revedeți cine sunt oamenii esențiali. Gândiți-vă la ei, pe plan intelectual și logic, dar apoi gândiți-vă la ei în interior, cu cel de-al șaselea simț.

Iată cum: deschideți-vă chakrele, folosind metoda pe care v-am dat-o înainte și urcați mica bulă de lumină de la rădăcină, la inimă. Asigurați-vă că sunteți complet relaxați și că chakrele sunt deschise – mai ales cea a inimii.

Acum, priviți-i cu ochiul minții pe oamenii pe care vreți să-i revedeți, pe rând. Imaginați-vă că se află în fața voastră, ca reflectați într-o oglindă. Vedeți-i, simțiți-i și vizualizați că sunt chiar în fața voas-

tră. Vedeți dacă apar simboluri sau sentimente. Alegeți pe cineva și plasați-l în fața voastră, prin puterea concentrării; nu vă lăsați mintea să rătăcească. Trimiteți bula de lumină ce plutește în interiorul vostru, în regiunea inimii – trimiteți-o spre persoana pe care vreți să o vedeți. Realizați asta prin emiterea intenției ca bula să se deplaseze în acea direcție, împingând-o cu gândul și expirând scurt, ușor, chiar în clipa în care o trimiteți.

Nu trebuie să vă forțați; de fapt, cu cât faceți totul mai ușor, cu atât este mai bine – deveniți mai sensibili. Urmăriți ce face bula. Uneori, ricoșează de persoana pe care o priviți și revine la voi. Alteori, ajunge la chakra inimii acelei persoane și țâșnește în altă direcție. Traectoria pe care o preia după ce ricoșează de acea persoană vă va spune anumite lucruri. Priviți, observați și rețineți. Apoi notați în carnetel.

Orice vedeți la acest nivel de conștiință, în cadrul celui de-al șaselea simț, este precis și exact. Totul are o semnificație. Uneori, bula lovește chakra inimii persoanei pe care o priviți și urcă prin inimă, cu o viteză incredibilă, spre chakra coroanei din creștetul capului. Este un lucru foarte bun – înseamnă că este o persoană bună, săritoare și iubitoare, care va fi deschisă în fața voastră.

Alteori, bula se lovește de persoană și începe să se clatine sau să se rotească incoerent, trasând forme de 8 în jurul capului sau al corpului. Asta înseamnă că persoana este derutată și împrăștiată și că etericul său deviază traectoria bulei. Nu vă va fi de mare ajutor. Poate să vă promită luna de pe cer, însă nu se va ține de cuvânt și, cel mai probabil, vă va irosi timpul, banii și investiția emoțională.

Mai există ocazii în care bula se lovește de persoană și se strivește ca o roșie coaptă. Acest lucru poate avea mai multe semnificații: una este că persoana respectivă este săracă. Poate că a prins energia bulei, absorbind-o. Poate însemna că persoana este furioasă și că bula a fost ucisă pe loc de întunericul acelui sentiment de furie – veți simți că nu primiți nimic înapoi, sau veți fi vag conștienți de mânia sa. Sau, dacă persoana nu este interesată de voi sau de ideile voastre, ori pur și simplu nu-i pasă, atunci nu investiți prea multă energie în acea direcție – cel puțin, nu acum.

Așteptați și încercați din nou peste o săptămână și ceva, pentru a verifica dacă energia persoanei s-a schimbat. Vedeți dacă data viitoare se întâmplă ceva diferit cu bula.

Există sute de traiectorii posibile. Prin trimiterea bulei în etericul acelei persoane, primiți informații. După ce ați parcurs procesul de câteva ori și v-ați familiarizat cu metoda, totul va deveni evident și veți ști ce înseamnă fiecare traiectorie. Înțelegerea vine odată cu exercițiul.

Acest proces este o metodă de a citi energia, ceva în genul trimiterii unui satelit pe Marte. Stabiliți astfel o legătură care vă furnizează informații. Face parte din „racordarea” despre care vorbesc în cărțile mele, în care pătrundeți în energia oamenilor – aflați uneori la distanță – și îi priviți și le trimiteți iubire, în timp ce le evaluați energia generală. Ajungând să le cunoașteți nevoile, acționați în consecință.

Poate vă întrebați dacă este posibil să folosiți aceste metode, în scopuri malefice. Răspunsul este: „Da, este posibil”. Puterea este imparțială; îi puteți manipula și răni pe oameni, și puteți să-i speriați și să-i folosiți. Dar dacă faceți asta, într-o zi, cineva mai mare decât voi va apărea în viața voastră și vă va face probleme. În cele din urmă, veți ajunge să locuiți printre cuantele întunericului, printre particulele grele pe care le-ați creat în jurul vostru, care vă țin departe de forța vitală. Lumina din jurul vostru este întunecată și vă sufocați metafizic, în propria voastră impuritate; alunecați într-o stare de iad. Acest lucru se va reflecta în curând și în circumstanțele voastre externe – nu va fi o priveriște prea plăcută! Se va întâmpla ceva sinistru și veți fi eliminați. Ceva de genul: „Finito baby, ura și la gară!” Energia este imparțială; nimeni nu vă poate opri să faceți ce vreți.

După ce veți vedea reacția pe care o au bulele la diverse persoane, puteți să revizuiți situația și să vă analizați șansele, în lumina dată de cunoașterea lăuntrică. Deci, cu ochiul minții priviți fiecare persoană pe rând, mai ales persoanele interesante, de la care ați primit un răspuns clar. Luați-le pe rând. De această dată, priviți-le mai aproape de voi, simțiți că sunteți mai aproape de ceea ce simt ele, de identitatea lor – trageți-le spre voi.

Veți pune stăpânire pe o părtică din acei oameni. Cine sunt ei, în sensul etern, sacru? Nu vă concentrați prea mult asupra personalității lor sau asupra felului în care s-au purtat cu voi în ultimul timp etc. Observați-i, fără să vă implicați emoțional, fără critici sau judecăți personale, analizându-i cu ochiul minții, pe rând.

Pentru a simți și mai precis care sunt emoțiile sau atitudinile lor, pătrundeți în corpul lor pentru câteva secunde -- la nivelul corpului subtil. Amintiți-vă că la acest nivel, nu există distanță reală; oamenii respectivi sunt pe atât de aproape de voi, pe cât simțiți voi că sunt. Și, pe măsură ce se apropie de voi, începeți să vă concentrați cu toată forța asupra lor.

Deci, i-ați analizat cu ochiul minții și i-ați tras mai aproape de voi. Acum, deplasați-vă etericul în exterior, cu spatele în spatele corpului său -- așa cum am mai menționat mai înainte. Apoi vă întoarceți etericul, cu fața la voi, dar tot în spatele lui. Apoi, porunciți-i sinelui subtil -- sinelui eteric -- să pătrundă încet, dar ferm în persoana pe care o analizați. În timp ce intrați în corpul ei, eliberați-vă mintea și țineți inima în mâinile voastre eterice; fiți foarte calmi. Imediat, veți primi o impresie sau un semnal de la persoana pe care o vizitați; îi veți percepe emoțiile sau sentimentele -- tot ce se întâmplă cu ea.

Uneori, e doar o senzație, iar alteori puteți vedea cu ochiul minții un simbol sau un semn emis de acea persoană. Veți înțelege ce comunică, deoarece, de obicei, este un lucru evident.

Chiar acum câteva zile, îl urmăream pe un tip pe care îl cunosc și cu care lucrez, pe moment, într-o afacere. Tocmai îi trimisese prin fax o ofertă revizuită și doream să știu ce părere avea. După ce l-am atras spre mine cu ochiul minții și am pătruns în interiorul lui, am văzut că era crispat și că se ținea de nas, de parcă ar fi călcat într-un rahat de câine. Deci, am știut că afacerea nu va supravețui -- cel puțin, nu în acea formă.

Mai târziu, am revenit și l-am văzut cum ridică mâinile la cer. E un tip de treabă, dar e genul cam dogmatic, insistent -- chiar genul „dă-mi asta, dă-mi aia“. Aproape că reacționa ca un copil răsfățat, care nu primește ce vrea. Gesturile pe care le-a făcut cu brațele

mi-au comunicat că va încheia înțelegerea până la urmă, dar că se va lupta o vreme cu ego-ul său rănit. Cu siguranță voi primi un fax de la el în seara asta, sau mâine.

Etericul este un lucru interesant!

Folosindu-l, vi se va indica direcția cea mai bună pentru voi și veți fi feriți de probleme sau de oameni cu energie joasă. Vă veți angaja cel de-al șaselea simț pentru a privi lucrurile, oamenii, situațiile, afacerile, organizațiile etc. din interior, pentru a afla ce trebuie știut înainte de a vă lua un angajament.

Majoritatea oamenilor sunt destul de slabi, dar suficient de sinceri, cu excepția clipei când se simt încolțiți. Apoi există și oameni care sunt de-a dreptul nemernici. Dar ei nu ascund asta și, într-un mod ciudat, e în regulă că se întâmplă așa, pentru că sunt atât de vădit întunecați, încât știți că nu trebuie să fiți în preajma lor. Dar cei mai răi sunt cei care se ascund. Se poartă frumos, dar, în realitate, sunt niște ticăloși. Spre ei trebuie să vă concentrați întreaga forță de percepție. Aruncați o lumină asupra lor, ca să zic așa, și vedeți din ce sunt făcuți. Și încercați pe cât posibil să nu-i judecați prea mult; întoarceți-vă în cealaltă direcție, chiar dacă asta presupune să vă retrageți și să o luați la fugă.

Oamenii ticăloși nu par să-și îmbunătățească vreodată caracterul. De fapt, cu cât ai mai multă grijă de ei și le dai din puterea ta, cu atât încearcă să te manipuleze și să te folosească mai mult. Aduceți-vă aminte de lista cu trăsăturile umbrei. Atunci când le recunoașteți în oamenii cu care aveți de-a face, fiți conștienți că mai de vreme sau mai târziu vor începe să-și exprime acea parte din ei. Este foarte ușor de înțeles. Să nu presupuneți niciodată că se vor îmbunătăți cu ceva -- apoi, s-ar putea ca din când în când să fiți surprinși într-un mod plăcut.

Dacă sunteți o persoană pozitivă, iubitoare și dacă vă țineți departe de afacerile necurate, rareori veți avea de-a face cu ticăloși, întrucât aceștia trăiesc, de obicei, într-o lume proprie. Dar există mulți oameni pe această planetă, iar unele specimene întunecate locuiesc chiar peste drum. Dacă acești ticăloși apar în viața voastră, trebuie să observați ce se întâmplă și să nu o luați personal. Grație

legii mediocrității și a legilor fizice, rahaturile plutesc. Se deplasează odată cu curenții, deci unul sau doi, cu siguranță, vor pluti și pe lângă ușa voastră. Trebuie să fiți reci și distanți și să stabiliți niște granițe serioase în mintea voastră.

Dacă le spuneți oamenilor ce puteți tolera și ce nu, lucrurile ar trebui să meargă destul de bine. Rețineți că nu va însemna judecată, faptul că observați o oscilație de energie joasă și nu spuneți nimic. Judecata este atunci când *verbalizați* ceea ce gândiți.

Deci, judecata generalizată este un lucru diferit – ați putea spune: „Nu mă preocupă ce fac traficanții de droguri. Sunt de părere că le fac rău oamenilor vulnerabili și aș prefera să se ocupe de alte tipuri de activități comerciale”. Nu e același lucru cu a spune: „Îl urăsc pe John Smith. E un ticălos și un nenorocit de traficant – ar trebui să fie spânzurat”. Aceasta este o judecată, întrucât a fost un gând personalizat.

Ca parte a exercițiilor de imaginație, faceți următoarele: seara, înainte să vă culcați, recapitulați-vă ziua, invers în timp – de seara, înapoi, până dimineța. În loc să vă gândiți la ziua care a trecut, revedeți-o invers, în tăcere, vizualizând imaginile și observând sentimentele asociate cu acele acțiuni. Acest proces vă ajută să gândiți mai puțin și să vedeți și să simțiți mai mult. Dacă s-a întâmplat ceva special astăzi – ați mers la curse sau la teatru etc. – revedeți evenimentele imagine cu imagine, sentiment cu sentiment. Încercați să vă amintiți toate imaginile pe care le-ați văzut și sentimentele avute – „Zgomotul vopselei, mirosul mulțimii” – ei, știți la ce mă refer. Recapitulând totul în memorie, folosindu-vă facultățile vizuale și senzitive – vă activați imaginația și practicați puterea de vizualizare.

Activitățile creative precum pictura și desenul, scrierea de povestiri descriptive sau chiar inventarea unor povești pe care să le spuneți copiilor vă activează emisfera dreaptă a creierului și vă ajută să vă dezvoltați imaginația.

Pentru a exersa și mai mult vizual, puteți oricând să intrați într-o stare de meditație și să vă trimiteți etericul în jur. Deci, să spunem că sunteți în stația de autobuz. Întoarceți-vă corpul subtil, așa cum v-am spus, și ieșiți din corp, invers. Apoi vedeți cum corpul

subtil se înclină spre dreapta, iar apoi în cealaltă direcție, la stânga, într-un unghi de 45°. Aduceți-l apoi în fața voastră și culcați-l, încet și cu grijă, până când nasul vostru eteric se afla la câțiva centimetri deasupra solului. Vizitați puțin regnul furnicilor; reamintiți-le că picioarele oamenilor sunt periculoase! Au tendința să uite uneori de asta. Sunt tare prostuțe – bănuiesc că au câte un neuron fiecare.

Luați cu voi o oglinjoară, cam cum purtau doamnele în poșetă în anii '30-'40. Priviți cum vi se reflectă imaginea în ea. Observați fiecare detaliu și conștientizați faptul că așa arată etericul vostru atunci când se află în afara voastră – mai bine zis, „dincolo de voi”. Mișcați oglinjoara ca și cum ați vrea să trimiteți semnale și imaginați-vă că imaginea voastră își ia zborul repede de pe suprafața oglinzii spre un punct din depărtare, la magazinul de peste drum, de exemplu. Dați-i voie imaginii să se servească de acolo cu ce-i place și imaginați-vă că se întoarce la voi, chiar înainte de a vă urca în autobuz.

Visați vise stranii.

Gândiți-vă la lucruri bizare.

Îngăduiți-vă să inventați povești ciudate cu care să vă amuzați, povești cu imagini interesante. Vedeți-le cu ochiul minții, în timp ce le gândiți. Citiți poezii din când în când și simțiți ce vrea să comunice poetul. Ce imagini evocă acele cuvinte?

Chiar înainte de a merge la culcare, umpleți o cadă cu apă caldă. Turnați spumă de baie în apă. Luați și un tel și bateți spuma până când faceți clăbuci și pe tavan; apoi priviți cum plutesc baloanele de săpun și cum ajung și pe hol. E foarte distractiv. Intrați în cadă și jucați-vă. Loviți-vă cu viteză mâinile și vedeți cum mari coloane de săpun se lovesc de tavan, lipindu-se acolo pentru câteva secunde, doar ca mai apoi să pice în capul pisicii. Aduceți-l și pe partenerul vostru și arătați-i ce să facă; jucați-vă, încercând să ghiciți care bucată de spumă va cădea prima.

Acum sunteți încălziiți, stați confortabil în pat și vă revedeți ziua de la coadă la cap. Chemați „Puterile Care Există” să vă călăuzească spre locul vostru de putere și să vă arate, în timpul nopții, lucruri pe care nu le cunoașteți încă. Rugați Puterile să vă poarte în Tărâmul Clăbucilor de Săpun și, de acolo, în Tărâmul Făgăduit.

Reamintiți-le Puterilor că duceți o viață smerită și menționați toate lucrurile bune pe care le-ați făcut azi, pentru a vă ajuta pe voi înșivă și pe ceilalți.

Treceți în revistă ce aveți de oferit pentru a ajuta lumea și amintiți-vă că azi ați fost buni și generoși, că ați gândit frumos despre ceilalți. Pe scurt, menționați-o și pe vaca aia de Doamnă Higgins care v-a aruncat gunoi peste gard, deși ați rugat-o de sute de ori să nu mai facă asta. Menționați și cum v-ați amintit să proiectați iubire și înțelegere asupra ei, chiar dacă vă scoate din minți și, undeva, adânc în interiorul vostru, nutriți dorința de a-i suci gâtul.

Veți adormi în brațele îngerilor; aceștia vă vor arăta lucruri pe care vi le veți aminti dis-de-dimineață – pentru că așa v-ați programat dinainte. Înainte de a vă fi culcat, cereți ca să vă amintiți dimineața, la trezire, orice lucru important revelat în timpul nopții.

După ce vă treziți, notați toate aceste lucruri în carnetel și gândiți-vă la ele. Veți sta câteva clipe ca să treceți în revistă toate informațiile pe care le-ați primit în trecut și să vedeți dacă ați acționat conform lor. Sau le-ați ignorat pe majoritatea? Căci, cu cât ignorați puterea, cu atât ea se micșorează.

Este bine să acționați conform celor deja știute, ca o confirmare a faptului că sunteți puternici și pregătiți pentru a primi și mai multe informații.

Apoi, e posibil să gândiți: *Stau un pic să beau niște ceai ... și apoi: Data viitoare, voi acționa. Acum sunt pregătit.*

☯ Capitolul 9 ☯

A pluti între două lumi

Manevre eterice și alte aspecte subtile

Iată o serie de manevre de plutire. Vă reamintesc că puteți să le scrieți pe un cartonaș și să le învățați. Până când începeți să le folosiți, pot părea cam complicate dar, în timp, vor deveni ca o a doua natură. Iată un nou exercițiu: întindeți-vă cu capul spre nord și cu picioarele spre sud. Deschideți-vă chakrele și abandonați-vă complet, astfel încât să fiți într-o stare de mare relaxare, cu o minimă activitate cerebrală, ca într-o transă profundă. Dacă atingeți această stare de relaxare, ar trebui să puteți să coborâți și la un ritm theta (4-6 cicluri pe secundă). Ideea e să nu adormiți.

Veți recunoaște starea de transă, când veți vedea că v-ați pierdut întrucâtva senzațiile corporale – veți putea să vă *simțiți* corpul în continuare, firește, dar nu foarte puternic. Dacă vă este greu să reduceți activitatea cerebrală, procurați-vă un theta-metronom, așa cum v-am sugerat mai devreme.

După ce v-ați relaxat profund, începeți să vizualizați că plutiți deasupra corpului, la circa 45 de centimetri. Nu trebuie să faceți decât să vă doriți să vă ridicați. Să nu vă faceți griji că veți ieși din corp – nu se va întâmpla așa ceva. E nevoie de mult mai mult pentru a ieși. Deci, stați liniștiți, căci nu veți ieși brusc, dispărând prin yin-yang, pierdut pentru totdeauna.

Ceea ce încercați să faceți este să vă faceți etericul să plutească între realitatea noastră fizică și lumea astrală, iar apoi, între astral și lumile spirituale de dincolo de acesta. Lumea astrală este o lume a entităților dezîntrupate, a formelor-gând și a imaginilor fantasmagorice. Nu are prea multe să ne învețe, însă este prima dimensiune pe care o puteți accesa în starea în care etericul plutește. Dacă vi se întâmplă să aveți o experiență completă de extracorporalizare, întâi veți ajunge în mediul din jurul vostru, cum ar fi dormitorul etc. Însă primul lucru care se întâmplă este că puteți simți că planul astral e foarte aproape. Apoi, se poate să deveniți conștienți de niște portaluri, care vă conduc spre alte lumi. Starea de plutire a etericului discutată aici este mult mai simplă și mai sigură decât o experiență de extracorporalizare totală. După părerea mea, nu vă limitează câtuși de puțin; puteți vedea, auzi și simți lucruri care nu știți că există.

Lumea astrală se află chiar aici, și e răspândită prin rețeaua realității noastre fizice. După părerea mea, astralul se află de această parte (partea Pământului) a tunelului de după moarte, dar nu ca târâmurile zânelor, care par să fie atât de această parte a tunelului, cât și sub el. Practic, în procesul de planare nu se pune accentul pe a accesa astralul, cât pe a învăța să te deschizi și să te abandonezi. Ca oameni, noi avem o frică naturală de necunoscut.

Totodată, dacă plutirea etericului deasupra corpului, într-o stare de transă, vă reușește, puteți să-l dislocați mai ușor, întărindu-i energia cu viteză. El se însuflețește prin mișcare. Cu cât etericul are mai multă energie, cu atât viața voastră devine mai energică și cu atât sunteți mai sănătoși.

Deci, acum plutiți, puțin deasupra corpului fizic, dar nu complet în afara lui. Acum, încercați să vă întoarceți – o întoarcere eterică. Și anume, întoarceți-vă cu capul eteric spre sud, acolo unde au fost picioarele, și permiteți-le picioarelor eterice să se întoarcă spre nord, acolo unde a fost capul. Tocmai după această manevră am încercat odată să mă întorc pe dos. Nu încercați să faceți asta încă – așa cum am mai spus și înainte, nu a mers. Învățați pe parcurs.

Apoi, rotiți-vă eteric înapoi – din nou cu capul la nord și cu picioarele la sud. Plutind din nou deasupra corpului, rostogoliți-vă

spre dreapta, spre vest, cam 5-10 metri, sau cam cât de departe vă lasă etericul să ajungeți. După ce vă opriți, vedeți unde vă aflați, apoi rostogoliți-vă înapoi în centru, deasupra corpului. Apoi, rostogoliți-vă în cealaltă direcție, spre est. După câteva clipe, reveniți în centru și odihniți-vă.

Acum, urcați o bulă de lumină prin chakra rădăcinii și împingeți-o afară, prin vârful capului. Încercați să vă întindeți în spate pentru a stabili o nouă poziție pentru cap, una alungită, poate la un metru în spate de locul în care s-ar afla capul în mod normal. Apoi, concentrați-vă asupra picioarelor, împingeți prin tălpi și întindeți-vă picioarele în afară. Picioarele eterice vor fi cu un metru mai lungi decât cele fizice.

Concentrați-vă din nou asupra capului alungit și, cu ochii minții, treceți repede pe deasupra, peste podea sau pat, spre stânga, creând un mare arc curbat din noua poziție a capului, spre noua poziție a picioarelor eterice. În clipa în care ajungeți în poziția alungită a picioarelor eterice, faceți un arc înapoi, în partea dreaptă, ajungând la poziția capului alungit. Apoi, faceți niște arcuiri pe deasupra corpului, de la noua poziție alungită a capului, spre poziția picioarelor eterice, iar după aceea, faceți același lucru, pe sub corp, prin pat sau podea, astfel încât arcul să se creeze sub voi.

De îndată ce ați trasat arcurile, acestea devin noua voastră limită imaginară, extinsă. După aceea, începeți să le umpleți cu eteric. Faceți asta respirând rar și vizualizând că vă umflați ca un balon – astfel încât să ajungeți să umpleți treptat arcurile, cu prezența voastră eterică. După ce le umpleți, mențineți-vă cât puteți de mult respirația și concentrarea asupra lor, apoi expirați și permiteți-vă să reveniți la mărimea voastră normală. Faceți asta de trei ori: umpleți arcurile, creați extinderea și reveniți la normal. Apoi, odihniți-vă.

În continuare, reveniți la poziția de plutire la 45 de centimetri deasupra corpului și vedeți dacă puteți să vă legănați etericul. Imaginați-vă că legănați ușor un leagăn, de la stânga la dreapta și înapoi. Se poate ca etericul să înceapă să se lege înainte și înapoi de la sine, dar dacă nu o face, vedeți dacă puteți să-l împingeți cu gândul,

poruncindu-i să o facă. Mișcarea este un lucru bun. Vă arată că nu sunteți înțepeniți și că nu vă țineți prea strâns de lucruri.

Acum, trebuie să creați o distanță mai mare. Rețineți că ideea este de a vă extinde. Imaginați-vă că stați în picioare, nemișcați, cu fața spre sud. Trimiteți-vă imaginea în fața voastră, și plasați-o la o distanță de 10-20 metri de voi. Vizualizați că imaginea este mai mare decât mărimea voastră naturală. Cu ochiul minții, vizualizați cum îi dați un pix și o foaie de hârtie și instruiți-o să scrie, de mai multe ori, fraze de genul: „Promit să nu mă mai amestec în viața ta”. Imaginea mărită pe care o plasați în fața voastră reprezintă ego-ul /intelectul. Acum îl țineți ocupat cu scrierea acelor fraze pe foaia de hârtie.

Concentrați-vă din nou și, în timp ce plutiți deasupra corpului, imaginați-vă că o versiune foarte mică a voastră, de 2-4 centimetri, iese din chakra coroanei. Este copilul vostru lăuntric. Trimiteți-l – cu ajutorul expirației sau doar prin forța voinței – undeva la distanță, în spatele vostru, să se joace. Acum v-ați extins în exterior. Intelectul în față, la sud, scriind fraze, iar copilul interior în spate, la nord, jucându-se. Între timp, voi plutiți deasupra corpului, în mijlocul a câtorva arcuri enorme ce se întind de la capul vostru alungit, până la picioarele voastre întinse.

Acum, în această stare de extindere, în care plutiți, începeți să vă mișcați etericul și mai mult. Deocamdată, etericul vostru este cu fața la tavan. Rotiți-l încet, astfel încât să ajungă cu fața în jos – față în față cu chipul fizic, la câțiva centimetri distanță de nas. Apoi, întoarceți-l rapid, astfel încât să ajungă din nou cu fața la tavan. După aceea, vedeți dacă îl puteți face să stea în șezut. Apoi, întindeți-l din nou și vedeți dacă îl puteți alungi, încercând să ajungeți cu brațele voastre eterice imaginare până în colțurile camerei. Nu contează dacă ajungeți sau nu până acolo; încercarea în sine de a vă întinde este cea care exersează câmpul de forță.

În vechile texte se sugera să nu se bea niciun lichid, cu câteva ore înainte de încercarea acestor tipuri de exerciții și să se ia o linguriță de sare chiar înainte de a le începe, pentru a se induce setea. Se sugera să se lase o cană cu apă în cealaltă parte a camerei. Ideea este că setea vă va propulsa eteric spre acea sursă de apă.

Dacă suferiți de probleme cardiace sau aveți o presiune arterială ridicată, eu nu v-aș recomanda să încercați acest exercițiu – însă, dacă nu aveți astfel de probleme, ar fi interesant să încercați.

Din când în când, mai luați o bilă de lumină din chakra rădăcină, trimiteți-o în sus, spre cap și lăsați-o să coboare înapoi la rădăcină. Acest lucru menține canalul deschis. Apoi, coborâți înapoi în fizic și vedeți dacă le puteți ordona picioarelor eterice să treacă prin podea. Este destul de ușor, mai ales dacă sunteți într-o transă profundă. În general, veți simți că picioarele eterice se îndoaie, fie din șolduri, fie din genunchi, și cad, circa un metru, prin pat ori prin podea.

Pe vremuri, locuiam într-un apartament închiriat, aflat la etajul doi, dintr-o clădire cu patru etaje. Când făceam acest exercițiu, mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă sub mine ar fi locuit o persoană cu clarvedere. S-ar fi speriat la culme la vederea a două picioare care cad prin tavan. De fapt, sub mine locuiau doi studenți japonezi. Nu cred că erau clarvăzători. Totul a fost bine.

De asemenea, din când în când, curățați-vă canalele trimițând o bulă de lumină de la rădăcină spre coroană, relaxați-vă și abandonați-vă – apoi, încercați următoarele: imaginați-vă că aveți o pereche de brațe alungite. Întindeți-l pe unul dintre ele și pătrundeți în corp, prin chakra inimii, punând mâna pe inima fizică; simțiți cum bate în mâna voastră. Dacă faceți acest lucru cum trebuie, veți observa cât de valoros sunteți și ce dar incredibil, ce experiență de învățare a fost viața voastră până acum. Apoi, scoateți-vă mâna din piept și duceți-o deasupra capului. Coborâți prin chakra coroanei, întindeți-vă brațul adânc, în jos, și vedeți dacă puteți face ca spiritul din interior să vă cuprindă mâna eterică. Spuneți-i ce aveți de gând să faceți, înainte de a face ceva. Uneori, veți simți că identitatea spirituală vă strânge un pic mâna eterică. Este o experiență fantastică! Dacă nu puteți simți, imaginați-vă măcar. Apoi, expirați repede, puternic și strigați cu voce tare: „Pleacă!”

Etericul și spiritul vor ieși prin vârful capului; veți călători eteric până la granițele altor lumi. Nu este o experiență de extracorporalizare; este mai mult o întindere eterică, ajungând într-o zonă mai îndepărtată din câmpul vostru eteric non-local. La seminarele mele,

Îi pun pe participanți să intre într-o stare de meditație profundă și să ajungă eteric până în punctul de „strângere a spiritului”; apoi, când simt intuitiv că sunt pregătiți, trag cu un pistol cu aer comprimat. În urma șocului provocat de zgomotul puternic, celulele cerebrale activează o undă theta foarte profundă, unde cerebrale încetinesc brusc, și, din cauza zdruncinăturii, etericul este aruncat (mai bine zis, *catapultat*) la marginea unei dimensiuni, sau a mai multe dimensiuni din apropiere. Circa 25-30 procente dintre participanți aud eteric voci angelice, care cântă versuri sacre – uneori soprane, alteori altiste și, foarte rar, voci bărbătești. Bineînțeles că dacă faceți singuri exercițiul, nu puteți folosi pistolul, deși ați putea încerca să-l țineți într-o mână, cât timp vă aflați în transă și să apăsați pe trăgaci la timpul potrivit. Dar, dacă sunteți singuri, poate e mai bine să rămâneți la metoda respirației rapide, „Pleacă”. Pistoalele acelea fac mult zgomot. Dacă se descarcă prea aproape de corpul vostru, vă pot vătăma urechile. Propriul „Pleacă” va fi suficient.

Odată, am ținut un seminar în Canberra, capitala Australiei. Am decis să le vorbesc participanților din spatele sălii. Astfel, aceștia stăteau cu spatele la mine. Trebuiau să nu se miște timp de 50 de minute și să-și concentreze atenția asupra unei monede din mână lor. Era o variantă a unei metode folosite de Pitagora; el se ascundea în spatele unui paravan.

Luasem cu mine, în spatele încăperii, pistolul cu aer comprimat de pe podium; la un moment dat, în timpul sesiunii, pistolul a alunecat, s-a lovit de piciorul meu și s-a descărcat. Explozia mi-a lăsat o urmă pe pantof și, întrucât a fost atât de aproape de mine și m-a luat pe nepregătite, mi-am pierdut auzul timp de câteva minute.

Acum sunt un pic surd de o ureche, din cauza altui accident cu un asemenea pistol, care a avut loc acum câțiva ani. În orice caz, atunci, în Canberra, cel mai amuzant a fost că în cealaltă cameră de hotel se afla prim-ministrul Australiei la acea vreme – Bob Hawke. În clipa în care s-a descărcat pistolul, șase membri ai personalului de securitate – tipii cu ochelari de soare negri și cu cercei în urechi – au apărut imediat la ușa mea, punând întrebări. Imaginați-vă: șase paznici înarmați, care dau buzna în încăperea seminarului, în fața

unor participanți ce stau nemișcați, cu ochii larg deschiși, uitându-se la o monedă, eu vorbindu-le cefelor lor. Pantoful meu era înnegrit, pistolul stătea pe jos, covorul dădea impresia că e pe cale să ia foc, iar eu încercam să trimit vreo două sute de căutători spirituali într-o altă lume – ce comic! Viața unui călător poate fi atât de bizară uneori! Poate ar fi mai bine să nu vă jucați cu pistolul. Treceți peste asta.

Puteți face enorm de multe lucruri după ce ați învățat să plutiți. De exemplu: ridicați-vă brațul fizic drept din cot și întindeți mâna, astfel încât palma să fie îndreptată spre est. Luați o bulă de lumină din chakra rădăcină, scoateți-o afară prin chakra inimii, făcând-o să plutească în fața palmei întinse. Spuneți-i că veți expira rapid și că vreți ca ea să înconjoare Pământul și să se întoarcă la voi. Expirați rapid, ca să o trimiteți în lume; într-o fracțiune de secundă veți simți cum se întoarce și se lovește de spatele palmei. Este un exercițiu simpatetic.

Întrucât suntem la capitolul activării bulelor, ar fi bine să încercăm metoda pe care am descris-o mai devreme, unde trebuie să trimiteți o astfel de bulă spre cineva, pentru a obține informații. Trebuie să fiți atenți la reacția pe care o are bula în clipa în care se lovește de acea persoană – face zgomot? Alegeți câțiva oameni și lucrați cu ei, pe rând.

După ce ați terminat câteva dintre manevre, reveniți în starea în care plutiți deasupra corpului; eliberați-vă mintea și abandonați-vă. Vedeți dacă vine ceva spre voi. La început, se poate să nu apară nimic, întrucât nu vă abandonați complet din cauza fricii, sau sunteți încă prea rigizi și autoritari în felul în care vă conduceți viața. Majoritatea oamenilor au nevoie de exercițiu pentru a tolera o asemenea vulnerabilitate eterică – dar, încetul cu încetul, pe măsură ce renunță la conducerea intelectuală a vieții, reușesc să facă acest lucru.

Eu am descoperit tunelul de după moarte folosind starea de transă și plutirea. Nu trebuie să leșinați pe masa chirurgului pentru a ajunge acolo; trebuie doar să vă induceți același gen de scenariu „al morții”, folosind transa, în loc de trauma medicală. Deci, vedeți ce se întâmplă și amintiți-vă să trageți lucrurile spre voi, în loc să încercați să ajungeți la ele.

Așa cum am mai spus, în lumile spirituale, nu *călătoriți* spre anumite locuri – vin ele la voi. Face parte din fenomenul oglină al acelor lumi; a împinge este a trage și invers. De aceea, în lumea reală încercarea de a împinge lucrurile pentru a le forța să se întâmple, este o mare farsă. Trebuie să *trageți* obiectivele spre voi – niciodată să nu le împingeți emoțional, căci se retrag.

Să clarific un lucru: după părerea mea, lumea astrală a fantomelor și a entităților fantasmagorice nu este o lume spirituală, chiar dacă e o dimensiune a conștiinței în care locuiesc spirite. Diferența o face faptul că se află de această parte a tunelului de după moarte – partea Pământului. N-am avut niciodată impresia că lumea astrală o reflectă pe a noastră. Cred că rotația care creează efectul oglină din lumile spirituale are loc odată ce persoana se află în celălalt capăt al tunelului de după moarte – iar acele lumi de după tunel sunt cele pe care eu le numesc lumi spirituale.

Presupun că lumea fantomelor din apropiere a fost numită lume astrală de către scriitorii timpurii, întrucât este prima dimensiune pe care o poți vedea în starea extracorporală. Cu toate acestea, este un termen care creează confuzie, deoarece *astral* înseamnă „care aparține stelelor”, iar această dimensiune apropiată, cu siguranță nu se află în ceruri. Se află chiar aici, în această cameră, în cadrul realității noastre fizice, printre moleculele lumii noastre materiale. Deci, fantoma din planul astral poate trece prin pereții solizi. Acesta este unul dintre motivele pentru care cred că omuleții gri au o natură astrală, întrucât operează printre molecule, la fel ca fantele. De aceea am ajuns să cred că planul astral se află de această parte a tunelului de după moarte, iar lumile spirituale se află la celălalt capăt al tunelului.

Unele entități din planul astral sunt puțin înfricoșătoare, dar dacă ajungeți să stăpâniți tehnica plutirii eterice, nu va mai trebui să ieșiți vreodată din corp – deci nu vă pot crea probleme. Și veți putea să vedeți în alte lumi, fără a fi nevoiți să ieșiți din corp. În multe privințe, plutirea eterică corespunde cu situația în care astronomul folosește un telescop pentru a observa obiectele din spațiul cosmic,

afla la mare distanță. Astronomul nu-și părăsește casa; telescopul îi aduce imaginile la el.

În starea eterică, percepția pare diferită, deoarece suntem obișnuiți ca realitatea și lumina să ajungă la noi la o anumită viteză. Cu toate acestea, viziunile și simbolurile din acele lumi interioare apar chiar în mijlocul văzului lăuntric, cu o viteză foarte mare – mult mai rapid decât suntem obișnuiți în mod normal, și mult prea rapid pentru a putea să ne oprim și să ne concentrăm asupra lor. De aceea, exercițiul cu setul de trei cărți pe care l-am menționat este atât de important; vă învață să rețineți impactul pe care îl are lumina asupra realității, și nu obiectul în sine. Viziunile pe care le vedeți în starea de plutire cer cam aceleași abilități de care aveți nevoie pentru exercițiul cu cărți. Ele se lovesc de mintea voastră atât de repede, încât nu aveți timp să le vedeți cum trebuie; trebuie să vi le reamintiți din urmele de lumină pe care le lasă viziunea în creierul vostru.

Scopul acestor exerciții și tehnici eterice este de a vă crea o stare mai vie și de a vă învăța să percepeți energia subtilă care se deplasează cu mare viteză. Ele au și funcția de a vă face să vedeți că în cadrul fiecărei lumi se află o altă lume, iar apoi alta; și că, așa cum se spune și în Biblie, „sunt multe locașuri în casa Tatălui Meu”.

Aceste exerciții eterice sunt create pentru a vă arăta cum să vă relaxați și să vă întindeți spre punctul zero din centrul bazei din piramidă – poarta ce duce spre alte lumi, pe care am menționat-o mai devreme. Dacă aveți nevoie de mai mult ajutor, la finalul cărții veți găsi ca anexă încă o tehnică scurtă. Tehnica folosește două oglinzi în unghiuri drepte, care vă permit să vă vedeți dincolo de punctul zero. Dar deocamdată, ar trebui să vorbim despre modul de aplicarea a intuiției și a celui de-al șaselea simț. Toate aceste chestiuni despre „alte lumi” sunt distractive și, sper eu, informative, însă, în călătoria voastră va veni un moment în care veți vrea să depuneți la bancă profiturile făcute de pe urma celui de-al șaselea simț. Acest lucru este și mai distractiv!

✿ Capitolul 10 ✿

A depune cunoașterea lăuntrică la bancă

Dacă mi-ați citit și celelalte cărți, știți probabil că vorbesc despre armonizarea cu orice energie creativă doriți: cu marii artiști, muzicieni, cu atleții talentați etc. Este doar o chestiune de a vă concentra pe ei, de a învăța despre ei și de a pătrunde în câmpul lor de energie, la un nivel subtil. Nu este un amestec personal; este doar o „alinie” la splendoarea creativă din viața lor, prin studierea lor, de exemplu, atunci când îi priviți la televizor. Dacă citiți despre aceste persoane și le imitați, vă familiarizați cu ele; apoi, veți putea folosi procesul în care „vă întoarceți în corpul lor prin intermediul etericului”, așa cum am discutat înainte.

Este ca și când v-ați pune pe voi o pelerină formată din energia acelei personalități, impregnată cu creativitatea și măreția sa – sau cu abilitatea pe care o are în domeniul său etc. Cu ochiul minții, apropiați eroul/eroina, astfel încât să stea cu fața la voi; apoi, întoarceți-vă etericul și intrați în corpul acelei persoane și încercați să vedeți ce anume o face să fie atât de specială. Pentru a fi atât de creativă, ea trebuie să se racordeze la subconștientul sau la cunoașterea sa interioară; deci, pătrundeți în acea parte subtilă a sa, armonizându-vă cu ceea ce cunoaște ea, și voi nu. Armonizarea cu talentul creativ al celorlalți, ca metodă de confirmare a splendorii creative din interiorul vostru, este un bun exercițiu de meditație.

Pentru a vă atinge potențialul cel mai înalt, trebuie să treceți de umbra negativă și să o accesați pe cea pozitivă, așa cum am discutat. Vă ajută dacă vă aliniați la o perspectivă cu adevărat pozitivă

asupra vieții personale. Majoritatea oamenilor cred că sunt pozitivi, dar dacă i-ai înregistra și le-ai arăta pe urmă ce au spus, ar fi uluiți să vadă câtă nesiguranță și negativitate sunt țesute în atitudinile lor de zi cu zi – și în felul în care vorbesc despre ei înșiși și despre viață.

Voi menționa pe scurt aceste lucruri, deoarece face parte din șlefuirea personală. Multe idei creative și ocazii de câștigat bani pot fi subminate de o energie subtilă, contradictorie, care emană din voi, ca o picătură de apă ce curge din țeava de la subsol. O astfel de pierdere de energie vă distruge capacitatea de a vă materializa o idee și blochează orice replică financiară.

Ar trebui să începeți prin a susține un mod concis și disciplinat de a vorbi despre voi înșivă și despre viață. Să nu folosiți niciodată cuvinte precum *durere, greu, dificil, groaznic* și așa mai departe. De câte ori folosim în discursul nostru termeni depreciativi și peiorativi, fără a le da atenție? „Mor de sete... E o pacoste... E greu să-ți găsești ceva de lucru... Viața e un calvar... Ce vreme groaznică! etc.” Apoi mai sunt și toate acele lucruri subtile prin care vă scădeți moralul. Nu doar gândurile prin care vă autocriticați pentru că nu aveți încredere în voi înșivă, dar și acele momente în care vorbiți despre imperfecțiunea voastră. Auziți atât de des cum oamenii spun: „Nu mă pricep la asta... Nu pot... Nu-mi iese nimic niciodată... Sunt predispus la accidente... etc.” Dacă aveți o neliniște lăuntrică, vă puteți ocupa cu timpul de ea, dar trebuie să înțelegeți că, atunci când vorbiți despre ea, o accentuați și o faceți să fie mult mai reală.

Începeți cu dezvoltarea unei păreri ridicol de optimiste – tot mai optimiste – despre voi și viață, chiar și atunci când lucrurile sunt cât se poate de rele. Atunci când oamenii vă întreabă: „Ce perspective ai?”, să nu spuneți niciodată: „Nu sunt sigur... Nu știu... Voi face tot ce-mi să în puteri... Vom trăi și vom vedea... Cum o vrea Dumnezeu.” Fiți hotărâți și puternici și așteptați-vă la ce e mai bun. Și, cel mai important lucru este să verbalizați așteptările pozitive.

Atunci când ceilalți își exprimă o părere negativă, cum ar fi: „Nu cred că o să meargă...” sau ceva de genul acesta, contraziceți-i. Spuneți: „Bineînțeles că va merge. Sunt convins că vom avea un rezultat bun”. Sunetul vă ajută să vă creați realitatea: „La început

a fost cuvântul...“ – ceea ce spunem va deveni, în cele din urmă, experiența noastră.

O schimbare interioară a polilor

Înțelegerea mai profundă a acestui concept ne deschide drumul spre capacitatea de claraudiență. Este capacitatea puterii voastre psihice, sau a cunoașterii non-locale mai ample, care le permit lucrurilor să vorbească prin intermediul dialogului intern. Problema cu această abilitate clarauditivă este că se amestecă adesea cu gândurile de zi cu zi – iar acestea pot fi atât de îmbibate de confuzie și de sentimente negative, încât nu vă puteți da seama care e cunoașterea lăuntrică și care e pălăvrăgeala ieftină.

La început, pentru o vreme, trebuie să vă liniștiți mintea prin meditație și introspecție, iar apoi să vă schimbați polaritatea dialogului intern. Este un schimb de poli în energia voastră. Veți vedea singuri. Dialogul intern normal al unei persoane constă în pulsuri negative de gândire și cugetare, plus o grămadă de confuzie, presupuneri și speculație. Dialogul negativ și nesiguranța, amestecate cu imaginea negativă de sine și sentimentele de lipsă de valoare, încețoșează versiunea auditivă a cunoașterii voastre lăuntrice. Nu vă puteți da seama care sunt informațiile corecte și care este mintea voastră – cea care își bagă nasul unde nu trebuie, ca de obicei.

Se întâmplă foarte rar ca o persoană să aibă, în mod natural, o voce lăuntrică pozitivă. Mulți oameni au reușit – prin exercițiu sau, pur și simplu, pe cale naturală – să se exprime complet pozitiv în exterior, însemnând că nu dau expresie sentimentelor negative, atunci când vorbesc cu ceilalți. E un lucru bun. Este prima etapă a procesului, întrucât dialogul exterior vesel, lipsit de nesiguranțe și sentimente negative, vă ajută foarte mult și în interior. A doua etapă constă în mutarea vocii interne de la polul negativ, al nesiguranței, la polul pozitiv. Este nevoie de un efort susținut. Pentru o vreme, vocea interioară negativă trebuie împiedicată să se exprime, până când vă stăpâniți dialogul intern atât de bine încât energia pozitivă din voi depășește masa critică – și, astfel, formează mai mult de jumătate din energia memoriei/psihologică. În cele din urmă, după

ce se întâmplă acest lucru, în voi se va produce brusc un schimb de polaritate – vocea lăuntrică trece la celălalt pol, trecând de la parțial sau complet negativ, la 100% pozitiv. Gata cu îndoielile și sentimentele de lipsă de valoare.

După ce schimbarea de poli din interior a avut loc, se va modifica și polaritatea electromagnetică a etericului vostru. Apoi, veți descoperi că vocea interioară contracarează poziția pe care o are intelectul asupra lucrurilor. Este o priveliște plăcută. Intelectul poate avea îndoieli asupra unui lucru, dar vocea interioară știe despre ce este vorba și îi spune: „Va fi bine, mergi înainte“. Sau atunci când vrea să vă anunțe că este posibil să aveți de-a face cu un lucru dificil sau nesigur, nu o face printr-un dialog negativ sau avertizări înfricoșătoare. În schimb, se exprimă corect, într-un mod pozitiv, spunând ceva de genul: „Îl vezi pe tipul acesta? Cel cu care vorbești chiar acum, aici, pe străduța asta din spatele alimentarei? Această persoană are un nivel energetic mai mic de unu. Te rog să iei în considerare și să accepți această informație utilă și să fii rațional. Ar fi bine să-ți iei la revedere de la el. Mersi.“

Nu pot spune că știu când va avea loc această schimbare de poli, la voi. Poate a avut loc deja. Dar dacă nu s-a produs, ideea este să începeți procesul, astfel încât să-l dezvoltați și să depășiți masa critică, îndreptându-vă într-o nouă direcție – o dimensiune a iubirii și a obiceiurilor pozitive. Dacă, deocamdată, puteți să parcurgeți măcar o parte din călătorie, va conta foarte mult. Căci, odată cu apropierea schimbării polarității mentale, apare și o nouă energie – una puternică. Iar odată cu ea, vine și mai multă percepție și un al șaselea simț mai acut, în toate domeniile – mai ales în domeniul auzului.

Deoarece, grijile negative din viață încețoșează etericul și creează în câmpul vostru unde, care explodează din interior – unde care se întorc împotriva voastră. Emoțiile negative creează unde energetice în mișcare, care se propagă prin eteric – deplasându-se în jos, în general, spre podea. Acele unde fură energie din chakra coroanei și din forța sa de atotcunoaștere și de la inimă. De aceea, atunci când aveți emoții negative, vă pierdeți sensibilitatea, intuiția, compasiunea și sentimentul de iubire. Undele distructive ard și iro-

sesc energia, prin implozie și răsfrângere – de aceea, grija și emoțiile negative vă epuizează. Undele ce se rostogolesc în jos, spre pământ, sunt dăunătoare. Ele extrag energie din lăcașul percepției și al puterii: din cel de-al treilea ochi și din chakra coroanei. Este greu să vă faceți ordine prin gânduri atunci când sunteți devastați la nivel emoțional deoarece energia etericului curge într-un mod haotic, în direcția greșită, spre picioarele voastre. Chiar în clipa în care vă supărați și vreți ca toate armele voastre să explodeze la nivel energetic, realizați exact contrariul. Coborâți la o oscilație mai lentă, întrucât etericul începe să curgă în jos, spre chakrele inferioare și spre pământ.

Dacă sunteți o femeie care aveți o relație intimă cu un bărbat, poate că ați observat că partenerul vostru vrea să facă „sex rapid”, atunci când e obosit sau a avut o zi agitată, stresantă. V-ați întrebat vreodată de ce? Pare contradictoriu. V-ați gândit, probabil, că dacă partenerul vostru este foarte obosit, ar fi perioada cea mai puțin nimerită pentru el să se simtă senzual și să vrea să fie aproape de cineva. În emoțiile și luptele apărute de-a lungul zilei, partenerul vostru permite trecerea a nenumărate valuri de energie în jos, spre, prin și dincolo de chakra rădăcină, astfel că chakra se activează și se încarcă cu energie în exces. De aceea, mulți bărbați sunt dependenți de muncă; este, în parte, o chestiune de natură sexuală, de putere, iar munca în exces poate fi și o modalitate prin care oamenii își distrag atenția de la efectele create de sentimentul de frică.

După ce partenerul vostru pleacă de la lucru, vine acasă și, fiindcă nu mai are nicio altă activitate, va remarca în mod subliminal energia kundalini de la chakra rădăcină. Dar este prea obosit pentru a interacționa cum trebuie, sau pentru a exprima prea multă energie „grijulie”. Și, în general, nu prea ține cont de starea voastră – el nu vrea decât să-și rearanjeze în mod rapid energia. Prin actul sexual, disipează o parte din efectul de rulare a etericului și vă cere o parte din energie, care să-l asiste în trimiterea etericului înapoi la chakra coroanei.

Energia bărbatului se ridică, în parte, pentru că femeia o va împinge în sus – și sexual și emoțional – dar, în mare, se va ridica deoarece un bărbat nu poate ejacula ușor, fără a avea o imagine men-

tală care să-l stimuleze până la orgasm. Partea inițială a actului sexual încălzește puterea, începând să o miște. Dar numai prin ejaculare se disipează o parte din energia în exces din chakra rădăcină, iar o parte din ea este trimisă în sus, refăcând cât de cât etericul. Apoi, bărbatul se odihnește și recuperează – se relaxează sau doarme – iar toată energia revine la normal. La femei nu pare să fie la fel. De obicei, când sunt obosite, ele vor să se odihnească și să se îngrijească singure, iar sexul este ultimul lucru la care se gândesc. Bănuiesc că e vorba de yin și yang...

Conversație tăcută

Să recapitulăm: pentru a face ca energia să lucreze în favoarea voastră, trebuie să ajungeți la vocea interioară complet pozitivă și, în același timp, să vă folosiți sensibilitatea pentru a face viața să devină mai simplă. De exemplu, dacă încercați să convingeți pe cineva în legătură cu o chestiune, puteți să-i arătați care este rațiunea voastră și să-i explicați care sunt avantajele, însă cea mai simplă cale prin care puteți câștiga pe cineva de partea voastră este de a lucra mai întâi în interior. Este o formă de conversație tăcută.

Cu ochiul minții, atrageți persoana spre voi și proiectați-i ideea pe care vreți să o ia în considerare. Să spunem că vreți ca prietenul vostru, Harry, să vă împrumute mașina ca să puteți merge la pescuit. Proiectați ideea în identitatea sa eterică, pe care ați atras-o cu ochiul minții și se află acum în fața voastră. Deci, până ajungeți să-l rugați în realitate, el va ști deja, la nivel interior, ce-i veți cere, iar ideea nu i se va părea ciudată sau nouă. Atunci când el se află eteric în fața voastră, vă poate răspunde imediat la cerere, din subconștientul său non-local. Ar putea spune: „Nu, nu poți să-mi iei mașina. Sunt supărat”. Așadar, întrebați-l în gând: „De ce?” Ascultați-i răspunsul. Poate fi: „Sunt supărat pentru că nu mi-ai returnat mașina de tuns iarba”. Acum știți cum să-l abordați. Dați-i înapoi mașina de tuns, cumpărați un bax de bere și arătați-i cât sunteți de recunoscător. Lăsați ca lucrurile să se liniștească – sau, mai bine, așteptați să treacă o zi – apoi cereți-i mașina.

Atunci când vă aflați într-o întâlnire de afaceri, puteți să le trimiteți idei și gânduri, în tăcere, asociaților și clienților voștri, oferin-

du-le concepte pe care vreți să le aprecieze și să le accepte. E ca și cum ați vorbi în realitate cu ei, doar că vă aflați în lumea tăcută a etericului, cu mintea centrată. Pur și simplu, priviți persoana. De obicei, eu mă uit la tâmpla stângă a persoanei, chiar lângă ochi. Împingeți încet un gând în mintea sa, proiectându-l spre ea, cât timp vă aplecați un pic asupra sa. Dacă vreți, puteți trimite gândul prin chakra sa rădăcină, în sus, spre chakra coroanei. Vizualizați că gândul se află într-o bulă de energie, pe care o trimiteți pe o expirație scurtă, puternică. Eu aplic o tehnică pe care o numesc „gând turbo” și pe care o prezint în detaliu în cartea mea, *Imboldul*, și nu o voi mai descrie aici.

De exemplu, gândul vostru special poate fi: „Acesta este un produs eficient... Este sigur... Este benefic... etc.” Se știe că între oameni există o comunicare continuă, tăcută, la nivel subconștient și eteric. Unica diferență este că, în loc ca acest dialog să fie aleatoriu, voi să fiți cei care îl *dirijați*. Dacă oamenii implicați nu sunt deloc interesați de ideile voastre, oricum nu veți putea să-i convingeți. Deci, oferirea dialogului intern este un mod de a „unge roțile”, însă nu poate convinge pe nimeni să facă ceva care să fie în contradicție cu natura sau convingerile sale.

O parte din al șaselea simț este să știm cum să ne folosim sentimentele. Nu este un lucru complex. Este doar proiectarea din inimă a unui sentiment de siguranță și seninătate. În timpul unei întâlniri de afaceri, puteți să le oferiți oamenilor, prin gând, un motiv logic pentru care ar trebui să vă cumpere produsul, dar poate că, adânc în interior, sentimentele voastre sunt de neliniște și dezechilibru. Să zicem că nu sunteți siguri dacă fabrica va avea succes, sau nu simțiți că meritați să primiți comisionul care vine odată cu o asemenea comandă mare. Sau poate, în străfundul vostru îl urâți pe client. Toate aceste sentimente sunt transmise, iar ceilalți oameni vă pot capta energia subtilă, fie la nivel intelectual, fie subliminal.

Fiți conștienți de sentimentele subtile pe care le proiectați. Continuați să emiteți căldură și siguranță. Rețineți că atunci când oamenii se despart de banii lor, renunță în acest fel la ceea ce percep ca o parte din siguranța lor – pentru a cumpăra lucruri, ei trebuie

să se simtă în siguranță. Oamenii fac achiziții doar atunci când lucrul pe care îl cumpără este mult mai valoros pentru ei decât sentimentul de siguranță oferit de banii din buzunar.

Deci, pe măsură ce vă ridicați energia, trebuie să vă analizați sentimentele și gândurile, pentru a vă asigura că nu intrați în contradicție cu situația în care vă aflați. Dacă proiectați sentimente de frică și de lipsă, ceilalți vor deveni agitați, iar afacerea va eșua. Prin urmare, este bine să aveți un dialog pozitiv, însă adevăratele căi spre succes sunt gândurile pozitive și sentimentele afectuoase.

A avea încredere în sentimentele noastre

Nu m-a interesat niciodată prea mult bursa de acțiuni – „șocuri și vânzări”, așa cum o numesc eu. Însă piața în urcare din ultima vreme m-a atras. Așa că am încercat și eu, chiar dacă știam foarte puține despre bursa de valori. Am început cu 120.000 de dolari și cam în șase luni am câștigat 75.000 de dolari. În prezent, contul meu valorează cam 200.000 de dolari. Un prieten în care am multă încredere mi-a spus despre o piață tehnologică în care merita să se investească, astfel că am riscat și am investit în el trei sferturi din banii mei: 150.000 de dolari.

Totul a fost bine pentru câteva luni, iar apoi, dintr-o dată, lucrurile s-au dat peste cap. Niște tipi necinstiți au furat șase milioane de dolari de la o companie. A fost chemată poliția pentru fraude economice. S-a creat un consiliu, băieții buni au pierdut lupta, iar piața și-a pierdut valoarea peste noapte. Brokerul m-a sunat să mă compătimească. I-am vorbit despre Tao etern și i-am spus: „Sus și jos sunt precum lumina și întunericul – doar două variante ale aceleiași energii”. S-a întrebat, probabil, de ce nu mă aruncam de pe acoperiș. Brokerul meu nu înțelege subtilitățile metafizicii.

Dar iată și partea bună. Mi-am cercetat sentimentele și eram convins și sigur că amicul care mi-a sugerat piața de tehnologie era un tip de treabă și avea dreptate. Așa că am rămas pe loc. După câteva săptămâni, într-o meditație, am avut o viziune. Am văzut un lac foarte frumos, liniștit, acoperit de ceața dimineții; era atât de senin și de plăcut. Imediat după aceasta, am auzit un zgomot puter-

nic și am văzut ceva mișcându-se în apele lacului; dintr-o dată, din mijlocul lacului a ieșit un castel uriaș, cu turnurile acoperite de vegetație, de pe acoperișul căruia se revărsau milioane de litri de apă. Castelul a ieșit din apă atât de repede, încât am fost uluit de rapiditatea momentului.

Înainte de a investi pe piața de mărfuri, îmi venise ideea de a obține ușor niște bani. Voiam să cumpăr un castel în Europa și să restabilesc energia legendei Camelot, cu păgânismul și misterul său ezoteric. Am înțeles ce spunea viziunea de pe lac – „Rămâi pe poziție, Stewie. Atunci când va veni, va veni foarte repede.”

Astfel că am simțit că viziunea îmi confirmă faptul că amicul meu a avut dreptate și că toată povestea cu piața tehnologică nu era decât un pic de ghinion, care mai apare uneori. Am decis să mă relaxez și să văd ce se întâmplă. După câteva săptămâni, mă sună prietenul meu pentru a-mi recomanda o piață minieră ciudată și obscură, din Australia. Am acceptat-o, datorită viziunii și fiindcă așa mi-a dictat conștiința. Tranzacțiile se făceau la doar doi cenți australieni, astfel că am ajuns să dețin trei milioane de acțiuni.

Pentru o vreme, nu s-a întâmplat nimic. Amicul meu mi-a spus să am răbdare, iar eu l-am crezut, datorită viziunii cu castelul. În orice caz, după un timp, m-a sunat din nou să-mi spună că afacerea australiană avea o companie soră – mi-a zis să o cumpăr și pe aceea. Așa că m-am împrumutat de la brokerul meu, care e un tip de treabă, și am cumpărat 200.000 de acțiuni din compania soră, la 36 de cenți australieni. Eram falit. Un operator pe piața de mărfuri care n-are bani, o grămadă de împrumuturi, mult optimism, o viziune și mari bucăți din deșertul australian cumpărate la un preț de nimic. Ca să nu-l mai menționez și pe amicul meu, care pentru mine era ca un ghid spiritual. Însă știam că va fi bine – mai mult decât bine.

Prima companie a început să dea semne de viață. La scurt timp după aceea, compania soră a început să miște și ea, producând 20-30 de cenți pe zi. Apoi, compania mamă a mișcat și mai mult, iar într-un timp foarte scurt, mă refer, în doar două-trei săptămâni, totul a luat niște proporții uriașe. Portofoliul meu a fost lansat cu mare viteză, aproape pe verticală! Am trecut de la eforturi și împrumu-

turi, la 553.000 de dolari. Am făcut o jumătate de milion în 14 săptămâni de tranzacție! Fericire, omule, fericire! Mă gândeam că a fi operator pe piață era cel mai tare hobby din lume.

Ce amic bun e și al șaselea simț ăsta!

Ei bine, nu poți cumpăra un castel cu jumătate de milion, dar poți cumpăra un pod, un șanț și câteva turnulețe – și asta era mai mult decât aveam înainte de a începe.

Ideea e că, dacă visurile nu vi se împlinesc imediat și dacă aveți ceva probleme la început din cauza lipsei de experiență, nu trebuie să vă faceți griji. Sus și jos sunt doar două laturi ale aceleși monede, și, uneori, viața vă testează pentru a vedea din ce sunteți făcuți. Chiar credeți în viziunile voastre? Sunteți un luptător, sau o persoană care vă faceți griji (așa cum întreabă Martin Wetherill în cărțile sale)? Sunteți un tigru, sau un șoricel?

Rețineți că pentru a putea fi verticali și a vă dezvolta abilitățile de făcut bani și potențialul creator, trebuie să aveți curajul de a vă accepta pe voi înșiși și pe cine sunteți. Voi sunteți propria definiție, propria carte de vizită. Voi, sunteți. Și trebuie să credeți, chiar dacă această carte de vizită este un pic mototolită acum; chiar și în cazul în care castelul vostru se află încă la mare distanță. Dacă energia este bună, lucrurile se pot întâmpla peste noapte.

Iată încă un lucru care să vă ajute. Cel mai adesea, noi ne limităm potențialul creativ, deoarece credem că trebuie să-i facem pe ceilalți să fie de acord cu noi. Simțim nevoia de a ne justifica, de a ne integra. Simțim nevoia de a fi acceptați. Da, s-ar putea să fie nevoie să vă adaptați în funcție de cererile pieței, dar n-ar trebui să vă luați din propria putere, doar pentru că sunteți timizi sau retrași, și nu ar trebui să-i lăsați pe ceilalți să vă limiteze visul. Voi sunteți ceea ce sunteți. Priviți-i pe oameni direct în ochi și spuneți-le: „Acesta sunt eu”. Apoi fiți flexibili, mai ales când e vorba de bani!

Eu cred că cei care vă țin cel mai mult pe loc sunt, cel mai adesea, membrii de familie. Din cauza apropierii dintre voi, vă pot afecta modul în care vă simțiți și pot avea o mare influență asupra voastră. Adesea, membrii de familie au propriile planuri. Vor să te țină acolo unde te afli, sau nu vor să le arăți că sunt imperfecti. Sau nu vor

să-ți iei zborul și să-l lași în urmă, la țară, cu privirea ațintită în posteriorul a mii de oi! Dar, la urma urmei, viața voastră este valoroasă și nu aveți cum să-i mulțumiți pe toți. Trebuie să vă vedeți de treabă.

O parte din arta formării unui sine spiritual – a unei cunoașteri lăuntrice – este de a avea curajul de a ști ce anume credeți. Nu trebuie să vă vedeți calea în fața ochilor, de acum până la 50 de ani. Trebuie doar să știți că aveți puterea de a merge înainte și de a persevera. Însă, bineînțeles că după ce porniți în călătorie, de cele mai multe ori, nu mai aveți cale de întoarcere. Pe măsură ce conștiința voastră evoluează, sunteți binecuvântați cu prezența în viață a Forței Dumnezeu. Odată cu fiecare explozie de energie nouă, apar noi percepții și creații originale, și nu aveți cum să vă întoarceți la vechile obiceiuri. Problema este că oamenii au tendința de a vă urma pentru o vreme, după care se lovesc de o limită – limita propriei cunoașteri sau limita impusă de sentimentele lor ca ființă socială. Sau poate că nu simt că merită mai mult. Se pot simți nepotrivii, pentru că provin dintr-un mediu social modest. Poate că nu vorbesc limba succesului și se simt inferiori.

Să nu lăsați ca toate acestea să vă oprească. Treceți peste limite și lărgiți-vă zona de confort. Este destul de simplu. Nu trebuie decât să inventați o serie de activități sau de exerciții care să vă forțeze să vă testați zona de confort. Fixați-vă un standard: dacă vă este frică să vorbiți în public, acceptați ca într-o zi să țineți o prelegere. Dacă vă este frică de înălțimi, mergeți să faceți alpinism.

Zona voastră de confort este o iluzie. Se află acolo pentru că și ego-ul se află acolo, iar ego-ul este cel care vă definește poziția. Dar voi nu sunteți o ființă definită – sunteți o ființă infinită – iar influența și percepția vă sunt, potențial, infinite. Nu sunteți limitați la obiceiurile de familie, sau la influența tribală, sau la sufletul-grup al vieții cotidiene. Câtă forță credeți că puteți avea? Foarte multă!

Majoritatea oamenilor pe care îi întâlnim sunt destul de rigizi. De obicei, ori sunt foarte resemnați, ori nu se exprimă într-un mod clar. Sau cred în ei înșiși, dar rămân blocați din cauza argumentelor oferite de propriul ego. Nu se vâd ca pe o ființă flexibilă, atentă, deschisă, rapidă; se lasă limitați de lipsă și de politica de zi cu zi a vieții.

O parte a funcției călătoriei spirituale – căutarea Sfântului Graal din interior – este stabilirea unui echilibru, ajungând într-un punct de compasiune din inima voastră. Este capacitatea de a vă reconcilia nevoile, fricile și nesiguranțele, astfel încât să creșteți și să aveți energie de dat și celorlalți. Măreția presupune generozitate și ocrotire. Este o formă de donație energetică. „Sunt măreț, într-un mod subtil, astfel că am energie de dat” – aceasta este afirmația.

În societatea noastră modernă, oamenii sunt mici, rigizi și nesiguri pe ei, și au puțin timp pentru ceilalți. De câte ori ați avut o conversație cu prietenii voștri, în care i-ați auzit vorbind numai despre viață, achizițiile, slujba, sentimentele și relațiile lor? Puteți vedea limpede că sunt obsedați de propria persoană.

Deci, ca să vă dezvoltați al șaselea simț în interior, la nivel spiritual, trebuie să vă dezvoltați o mărinimie care să-i sprijine pe ceilalți, cu blândețe și compasiune. Dacă sunteți buni, înțelegători și iubitori, veți ajunge la Forța Dumnezeu absolută din interiorul vostru. Forța Dumnezeu este cel mai senzațional instrument pe care la-ți văzut vreodată. Cu câteva picături din această forță, deveniți adevărați magicieni. Imediat!

Atunci când vă aflați în prezența prietenilor, ca parte a exercițiilor de dezvoltare a percepției și sensibilității, în loc să vorbiți, deveniți un ascultător. Puneți întrebările la care vreți să primiți un răspuns. Nu întrebați doar din politețe. Cineva ar putea să vă întrebe: „Cum merge cu pescuitul?”, însă nu vrea să afle cu adevărat. Întreabă doar ca fapt divers. Dar atunci când sunteți alături de oameni, propuneți-vă să empatizați cu ei; să vă pese în mod autentic și să creați o relație cu ei, la nivelul subtil al caracterului vostru uman.

Când le puneți o întrebare, priviți-i în ochi, fiți alături de ei și așezați-vă ușor mâna eterică pe chakra inimii lor. Se creează ceva subtil. Nu le priviți doar forma fizică și nu interacționați din prisma idealurilor împărtășite de ego. Pătrundeți în natura lor de om, în interiorul sinelui lor eteric infinit, privind cum își mișcă ochii și buzele, urmărindu-le cea mai vagă expresie, în timp ce vorbesc despre cum a fost la pescuit. Chiar dacă povestea lor poate fi lungă și plictisitoare, face parte din disciplina voastră de a asculta.

Pentru a deveni mai perceptivi, trebuie să urmăriți lumea în tăcere, fără să faceți comentarii, forțându-vă concentrarea să se axeze asupra unei acțiuni sau a persoanei care vorbește, fără ca mintea să se amestece. Este iarăși actul de oprire a minții.

Face parte din disciplina voastră să fiți plini de iubire și de compasiune – și să fiți alături de ceilalți. E logic; vreți să aveți mai multă energie, deci trebuie să le oferiți celorlalți mai multă energie. Prin actul de a vă pune în serviciul altora sunteți puternici și îi încurajați pe ceilalți; pătrundeți în mod natural într-un simț deosebit al identității – un simț care se găsește în toate lucrurile. Este o afirmație care spune că sunteți magicianul tăcut. Nimeni nu va ști ce anume știți voi, dar în asta constă puterea – în tăcere.

Eu mă ascund după imaginea mea de „tip nebun”; e o mască cu care am putut progresa în tăcere. Nu este ceva contradictoriu sau duplicitar. Le oferiți oamenilor o imagine pe care să o poată înțelege, iar voi vă ascundeți în partea tăcută a voastră, pe care ceilalți o pot considera ciudată sau periculoasă. Dacă le oferiți oamenilor o perspectivă și trăiți în spatele alteia, puteți avea parte de o libertate nelimitată. Bineînțeles că oamenii vă vor vorbi de rău și vor spune că sunteți un ticălos, dar vor face asta oricum, întrucât prezența voastră le strică echilibrul fragil al imaginii de sine, care se bazează pe ego. Adânc în interior, ei știu că îi puteți dărâma și expune – dar, tocmai pentru că puteți asta, nu o veți face niciodată. Trebuie să aveți compasiune pentru naivitatea lor, pentru că nu diferă prea mult de a voastră.

În orice caz, acela care scoate sabia, a pierdut deja.

Victoriosul este cel care se întoarce și pleacă – la nivel energetic, cel puțin.

Țineți minte că nu vă lipsesc energia, banii, ideile, generozitatea sau alte lucruri. Aveți la îndemână o sursă nelimitată de lucruri, chiar dacă, pe moment, nu vi se pare așa. Oricare ar fi realitatea curentă, adevărul este că toate lucrurile se găsesc în cantități uimitoare, iar voi faceți parte din acest adevăr. Stați la coadă, așteptând să ajungeți la destinație și să colectați lucrurile de care aveți nevoie atât pentru a vă bucura personal, cât și pentru a le împărți cu ceilalți.

Acum puteți să deschideți ușa și să vă îngăduiți să fiți mai vulnerabili la nivel spiritual. Mulți se deconectează de putere, pentru că sunt prea înrădăcinați în ego, luptându-se cu propriile frici și dureri. Deseori, sunt prea răi, prea mici și prea bolnavi pentru a deveni infiniți.

În prezent, este foarte în vogă ca oamenii să aibă vreun fel de durere din copilărie, sau o traumă dintr-o viață trecută. Au fost abuzați și folosiți și, cum te așezi lângă ei, trebuie să-ți înșire tot. Bineînțeles că le face bine să-și elibereze suferința, dar în societatea noastră nu există suficiente persoane care să asculte. Se pare că sunt mult mai mulți oameni aflați în suferință, decât ascultători fericiți.

Scăpați imediat de durere. Emoțiile vă distrug etericul, descentrându-l, lucru care vă strică șansele și percepția. Vă forțează să săriți în gaura neagră din interiorul vostru – una spre care vă duce autoindulgența. Nu puteți vedea cum trebuie, fiind într-o gaură.

Cea mai simplă și mai ușoară cale de a vă depăși durerea este de a vă dezvolta puterile și de a vă concentra asupra lor. Știu că psihologii vă vor spune că trebuie să vă duceți cu rănilor, traumele copilului lăuntric și diversele fragmente psihologice din interiorul vostru la un psihiatru, care vă va ajuta să le identificați. Apoi trebuie să le vindecați cu gândul și să le dați drumul, eliberându-le.

Nu e nimic greșit la acest sistem, dar are un singur defect. Prin aducerea lucrurilor la suprafață și exprimarea lor, își face apariția ego-ul, pentru că este remarcat și începe să-și concentreze atenția asupra părții nedrepte a lucrurilor. Bătrânul ego se urcă pe podium, lovindu-se cu pumnii în piept, cerând atenție și simpatizanți: „Uitați-vă la mine, ce viață îngrozitoare am avut! Am nevoie de ajutor, de îngrijire și de tratament special. Am nevoie de atenție, iar oamenii ar trebui să mă compătimească și să mă înțeleagă...” bla, bla, bla ...

Este greu să vă debarasați de experiențele din trecut, atunci când trebuie să le aduceți la suprafață de două ori pe săptămână, pentru terapeut. E nevoie de ani de zile, lucru care vă împiedică să mergeți înainte. Pe măsură ce regresați în dimensiunea și perioada copilăriei, la timpul când vi s-au întâmplat unele lucruri, stagnați, blocați fiind într-o buclă de timp a memoriei, atât cât este nevoie.

Această regresie în timp vă poate crea multe probleme, atunci când vine vorba de chestiuni exterioare, de adulți, cum ar fi să vă puneți viața pe picioare sau să vă câștigați existența.

Timpul trece, iar tot ceea ce faceți voi este să rămâneți într-o stare de *dis-confort*. Puteți îmbătrâni în acest talmeș-balmeș al suferinței. Relațiile de dragoste, experiențele fascinante și marile șanse se duc în altă parte, spunând: „Asta zace în propriul suc; revenim mai încolo – mult mai încolo – poate în încarnarea următoare, sau poate în cea de după următoarea. Poate că atunci o să fie pregătit pentru noi oportunități. Deocamdată este mult prea ocupat cu vechile lui probleme; mai bine îl lăsăm în pace.”

Există și o cale de mijloc. Da, mergeți la un terapeut, regresați în perioada copilăriei, redescoperiți și înțelegeți ce s-a întâmplat, vindecați-vă traumele, porniți pe calea ce duce spre sănătate, iar apoi renunțați la procesul acesta. Dacă durează prea mult, vă veți pierde din energie. Dacă nu puteți rezolva cu un terapeut bun, în șase luni de vizite normale, atunci ceva nu este în regulă și poate că folosiți terapia pe post de cârjă. Sau poate că terapeutul se folosește de voi, pentru a câștiga un bănuț. Ca oameni, face parte din karma noastră să suferim înfrângeri; părem a fi niște victime inocente ale vieții, dar nu putem ști, în infinitatea lucrurilor, de ce au avut loc unele întâmplări. Poate că există o oarecare dreptate pe care noi nu o înțelegem încă.

Oricare ar fi răspunsul, trebuie să vă dați timp pentru a înțelege ce vi s-a întâmplat în copilărie, iar apoi să treceți peste. Așa cum am mai spus, la vârsta de zece ani am fost trimis de acasă într-o țară îndepărtată, pe vremea când nu existau avioane cu reacție. A trebuit să mă maturizez și să mă apăr singur, înainte de a mă fi împăcat cu situația. Mi-am creat un simț al inutilității și abandonului – asta a fost partea nefericită. Cealaltă parte m-a făcut să fiu puternic. Eram copilășul care își crea visuri mărețe, pentru a nu-i mai fi atât de teamă. Partea bună a karmei mele de a fi abandonat a fost că m-a făcut să fiu inventiv și perseverent, deoarece nu aveam niciun sprijin care să mă ajute dacă dădeam greș. La început, acest aspect m-a făcut să intru în bucluc, pentru că eram întotdeauna prea îndrăzneț.

Dar, în cele din urmă, am ajuns să înțeleg și am văzut cum totul m-a ajutat să visez un vis măreț.

Puterea vine din slăbiciune. Karma voastră se poate să vă fi adus în locul în care viața capătă o nouă semnificație, ajutându-i și pe ceilalți să se vindece datorită experiențelor prin care ați trecut. Înțelegeți-vă karma și suferința, apoi puneți-le la dosar. Liniștiți-vă, detașați-vă și lucrați asupra punctelor voastre forte. Încetul cu încetul, durerea din viața voastră dispare. Nu am venit aici să avem o viață perfectă. Mi-aș dori să fie așa, dar nu este. Am venit pentru a învăța. Fiecăruia dintre noi i s-a dat ceva de depășit. Aceasta este natura călătoriei – a lucra cu sine însuși, a depăși slăbiciunea, pentru a ajunge la Sfântul Graal launtric. Veți ajunge acolo.

Pe măsură ce deveniți mai corecți cu voi înșivă, mai plini de compasiune și mai deschiși, vă conectați la delicatețea yin din viață, acolo unde veți descoperi impulsul creator – fie că sunteți preocupați de cinematografie, actorie, computere, sport, vindecare etc., inventivitatea pe care o puteți imprima în acele activități provine din delicatețea sinelui subconștient creativ și din mintea echilibrată și disciplinată. Prin acea seninătate, atingem din nou Forța Dumnezeu și subconștientul colectiv. Acolo se află atotcunoașterea. Pătrundeți în interior și înțelegeți și credeți că totul este posibil.

Pe măsură ce începeți să funcționați din sinele creator mărinos, începeți și să gândiți în termenii subtili ai identității voastre. Nu este doar o chestiune ce ține de cum vă veți descurca sau cum veți vibra cu puterea, din punct de vedere extrasenzorial – veți începe să vă gândiți la cum veți sluji omenirea.

Ca parte din călătoria sacră, fiecare dintre noi trebuie să-și dedice un timp acestui serviciu. Nu putem trăi doar într-o lume în care ne îmbogățim, facem bani și ne preocupăm doar de noi înșine. Pentru a ne cunoaște și a ne maturiza în această evoluție umană, trebuie să servim. Face parte din definirea scopului pe care îl avem în această viață – revendicându-ne puterea și având curajul de a crea planuri nelimitate.

Este trist că mulți oameni suferă fiindcă nu au o menire în viață. Dar puteți vedea de ce există această problemă. Prin experi-

mentarea vieții, personalitatea-ego se arde complet; nu-i mai rămâne nimic de făcut. Unii se mulțumesc cu asta și merg mai departe, acumulând tot felul de lucruri. Nimic nu-i mai face cu adevărat fericiți, după care pleacă spre o altă evoluție. Unii pășesc pentru o vreme pe calea spirituală, dar chiar și asta se stinge după un timp, întrucât epuizează toate cărțile, întâlnirile și templele care ar fi trebuit să-i ajute să depășească totul.

În cele din urmă, trebuie să deveniți propriul mentor și trebuie să găsiți ceva care să aibă o semnificație autentică. Face parte din înțelegerea și exprimarea Forței Dumnezeu ce curge prin voi. Descoperirea semnificației nu este un drept divin; cu toții trebuie să muncim pentru a o descoperi. Creând energie, câștigați premiul special, „semnificația vieții”. Lipsa semnificației este adesea semnul unei minți arse, care are nevoie de o nouă sursă de inspirație. Uneori, oamenii încearcă să scape de nepăsare plecând într-o călătorie în jurul lumii cu barca, dar acest lucru nu durează mult, deoarece nepăsarea călătorește cu tine.

Trebuie să ajungeți adânc în interior și să vă decideți ce vreți în această viață. Care sunt obiectivele voastre? Dacă nu știți ce vreți, cred că ar fi bine să începeți să vă rugați la Forța Dumnezeu, la Iisus sau la oricine, cerându-i să vă arate calea.

A rătăci fără a ști ce vreți este ca și cum v-ați afla într-o corabie fără cârmă. Marele univers nu vă poate răspunde și nu vă poate ajuta. Nu aveți nevoie de ceva grandios. Poate aveți nevoie doar de seninătate, de a nu vă mai face griji pentru bani, de un corp sănătos și de suficient timp liber pentru a vă bucura de munți. Voi trebuie să hotărâți, pentru că este viața voastră și voi sunteți cei care creați și mișcați puterea din interiorul vostru. Cu toate acestea, cred că acea menire din viață care nu include serviciul în folosul celorlalți, nu merită. Prin serviciu, descoperiți semnificația vieții. Voi trebuie să decideți cum veți servi. Dacă ați servit deja, ați făcut-o bine? Ați servit Forța Dumnezeu și omenirea, sau v-ați servit ego-ul?

După ce vă decideți ce veți face, puneți pe picioare un mecanism care spune: „Deși nu cunosc toate răspunsurile și nu pot vedea totul, am convingerea că această viață pe care o duc este

cum trebuie să fie, e călăuzită prin putere divină, e condusă prin putere divină! Dacă îmi țin respirația și ating liniștea sacră, pot ajunge, oricând, la energiile subtile, la Tao, la Conștiința Christică, la subconștientul colectiv.” Astfel, treceți în starea voastră eternă, extinzându-vă cu o viteză infinită. În această viteză se găsește toată abundența de care veți avea nevoie vreodată. Vă călăuzește, vorbind cu voi pe tot parcursul drumului. Testul este de a crede și de a urma puterea – ea *cunoaște*. Trebuie doar să vă obișnuiți să ascultați cu adevărat îndemnul inimii și să aveți curajul de a-l urma întocmai.

Jocurile de noroc și cel de-al șaselea simț

Viața e ca o zi petrecută la cursele de cai. Formularul de concurs spune că nr. 1, Acer Racer, va câștiga negreșit. Dar dacă vă uitați la cai, știți că nu va câștiga; și, de fapt, ar trebui să pariați pe nr. 2, Johnny Rocket. De unde știți asta? Logica vă spune să-l susțineți pe Acer Racer, dar la nivel subliminal ați prins că bătrânul Acer nu e prea iute. Și tot la nivel subliminal l-ați auzit pe antrenor, care se afla la 25 de metri distanță, că-i spunea băiatului care-l îngrijea că Acer nu se simte prea bine și că și-a julit piciorul de ușa grajdului; totodată, puteți citi asta și de pe chipul jocheului care îl va călări pe Acer. Acesta părea plictisit și părea că se gândește la alte lucruri, cum ar fi îngrijirea drăguță care îl plimbă pe bătrânul Johnny Rocket prin padoc.

Și, dintr-o dată, intuiția vă spune că Johnny Rocket va câștiga. Dar, la nivel intelectual nu știți de unde știți, întrucât mintea conștientă nu se află în mod normal într-o comunicare directă cu subconștientul, acolo unde sunt înmagazinate informațiile subliminale. Deci, cel mai adesea, intuiția este doar subconștientul care vă arată unele lucruri, într-un moment de liniște, când intelectul a încetat să mai pălăvrăgească. Acest gen de percepție intuitivă apare pe măsură ce vă liniștiți emoțiile și vă arată unde puteți găsi bani, unde se află ocaziile favorabile.

Marele univers vă vorbește – mai ales atunci când este foarte necesar – într-un moment de sincronicitate. Adică, puneți o întrebare, iar, la momentul exact, se întâmplă ceva care să vă răspundă la întrebare. Sau vă răspunde cineva care nu are nicio legătură cu si-

tuația ori cu întrebarea, fără ca acea persoană să conștientizeze faptul că vă răspunde la o întrebare.

Să vă dau un exemplu: într-o zi, mă aflu la cursele Newton Abbot. Este un traseu de dimensiuni mici, în vestul Angliei. Băusem câteva beri și nu mă concentram la ce se petrecea. Se ajunsese deja la ultima cursă, iar eu mai aveam încă în buzunar o mie de lire sterline. Am conștientizat dintr-o dată că nu fusesem pe fază, că aveam să plec fără să câștig bani, iar acest lucru contravine religiei mele. Eu sunt foarte evlavios când vine vorba de făcut bani din pariuri.

În orice caz, era o zi cu zloată și, pe deasupra, caii trebuiau să sară peste obstacole. Traseul era jilav și imprevizibil. Mă aflu într-o boxă privată, la un pahar, alături de câțiva amici. Încep să meditez asupra ultimei curse, când în boxă intră antrenorul campion al Angliei. Lângă el se afla jocheul cu cele mai multe victorii din Anglia. Numele lui este Scudamore și, din câte îmi puteam aminti, câștigase în fiecare an. Îl întreb pe antrenor, care se numea Martin: „Cine va câștiga ultima cursă?“, la care el răspunde: „Numărul 1“. Nu-mi amintesc care era numele calului, dar haideți să-i spunem tot Acer Racer. Jocheul campion îmi spune că, în pofida accidentărilor, Acer va câștiga cu siguranță. Așa că alerg să pariez o mie de lire pe Acer, cu miză egală – adică, dacă aveam să câștig, primeam 1000 de lire sterline, plus miza înapoi.

Stau în fața unui tip gras – agentul de pariuri – gata să pariez, când ceva începe să mă neliniștească. Nu am încredere în Acer Racer. Eu urmez întotdeauna vechea axiomă: „Dacă nu știi, nu acționa“. Așa că am făcut o pauză, am meditat, cu mâna pe banii mei.

Întreb marele univers: „Cine va câștiga această cursă?“ și, în timp ce întreb, mă uit în sus și îl văd pe tipul gras, vorbind cu un client, arătând cu degetul la nr. 2 de pe tabloul concurenților – spre bătrânul Johnny Rocket! Consider că e un semn; aflându-mă încă în starea de meditație, aud cum un tip trece pe lângă mine și îmi spune unui prieten: „Eu pariez pe Johnny Rocket, nu-mi place de Acer Racer, îmi dă o stare de neliniște“. *Ai dreptate, amice, și mie Acer Racer îmi inspiră același lucru*, mă gândesc eu. Așa că trec în față și pariez 500 de lire pe Johnny Racer, la patru la unu.

Cursa este în plină desfășurare, iar Acer Racer și Johnny Rocket aleargă unul lângă altul, la mare distanță de ceilalți; competiția e foarte strânsă. Când încă mai aveau de parcurs trei sute de metri, am știut în mod categoric, fără îndoială, că Acer nu va câștiga. La o sută de metri, Johnny Rocket trece în față și câștigă.

Am câștigat 2000 de lire plus miza înapoi, minus cele 1000 de lire pe care le-am pierdut când am băut bere și nu m-am concentrat. Am plecat mulțumit, după o zi de muncă. Mă întorc în boxa mea, iar antrenorul își cere scuze că m-a indus în eroare cu Acer Racer, dar că se va strădui mai mult data viitoare. I-am mulțumit frumos și i-am spus că i-am ascultat sfatul, dar că în ultima clipă mi-am schimbat părerea și am pariat pe Johnny Rocket. M-a întrebat de unde am știut că va câștiga, iar eu i-am spus că am intuit.

Nu am menționat faptul că marele univers știe bine cine va câștiga și că, în anumite situații, vă va vorbi, dacă vă liniștiți și ascultați. Trebuie să vă aflați în locul potrivit, la momentul potrivit, să nu vă fie teamă, să citiți semnele și să acționați conform părerilor pe care vi le faceți. Nu i-am spus toate acestea antrenorului.

Dacă știți unele lucruri, mai bine le ții pentru tine, până când oamenii chiar insistă să le știe sau vă arată că sunt interesați cu adevărat de ceea ce ai de spus. Îmi primul rând, nu vrei să faci impresie; e suficient că marele univers ți-a dat ditamai salariul. Iar în al doilea rând, nu ar trebui să treceți peste ceea ce vor ceilalți, oferindu-le informații ezoterice chiar dacă nu le-au cerut.

Fiecare își urmează propriul drum în viață și este greșit să vrei să intervii și să schimbi asta, sau să te dai drept mare zeu, spunându-le oamenilor în ce direcție să se îndrepte. Ar trebui să provocați cât mai puțin deranj și să-i lăsați pe toți să se îndrepte în direcția aleasă de ei, chiar dacă știți că aleg o cale grea. Poate că au nevoie de asta. Nu trebuie să alegem noi în locul lor, nu-i așa?

✿ Capitolul 11 ✿

A-i citi pe oameni, pentru a-i putea ajuta

Arhetipuri și al șaselea simț

Să continuăm cu alte discuții intuitive, metafizice, care vă vor ajuta să aflați mai multe despre oameni. Dacă îi cunoașteți și îi înțelegeți, îi puteți ajuta. Dacă îi înțelegeți pe oameni, viața devine mai ușoară și veți primi și experimenta și mai multă percepție. Pentru a-i cunoaște pe oameni, trebuie să-i urmăriți și să fiți preocupați de ceea ce fac, dar trebuie să-i urmăriți în tăcere, cu o minte liniștită, astfel încât să captați și lucrurile subtile, pe lângă cele mai evidente.

Când vine vorba de oameni, există doar vreo douăsprezece povești de viață în întreaga lume, iar fiecare arhetip își are propriile caracteristici evidente. Firește că fiecare are trăsături individuale și o poveste personală, însă caracteristicile generale sunt valabile pentru toți, întrucât toți ne încadrăm într-o singură minte globală – o minte care este împărțită în segmente clare.

Ca parte a dezvoltării percepției, puteți începe să-i încadrați pe oamenii pe care îi vedeți – pe stradă sau în altă parte – în categoriile pe care vi le voi descrie. Asta vă va ajuta să le înțelegeți atât problemele, cât și natura emoțiilor. Deci, captați mici părți din mintea lor; este foarte distractiv și, totodată, o bună modalitate de a vă exersa capacitatea de a urmări și de a observa.

Privindu-i, veți vedea cât de curând ce aspecte ar trebui să evitați și veți ști cum să-i ajutați, dacă vă cer ajutorul. Veți avea un nou tip de compasiune pentru toate necazurile inutile prin care trec

oamenii. Veți vedea că majoritatea problemelor pot fi rezolvate cu ușurință și că nu sunt obligatorii. Înțelegeți la ce mă refer?

Iată lista personajelor principale, într-o ordine aleatorie. Nu am inclus fiecare arhetip, ci doar personajele care au probleme. Le veți recunoaște printre rudele și prietenii voștri. Odată ce înțelegeți categoriile, totul capătă o nouă semnificație. Bingo! Oamenii devin ușor de citit.

Tânărul tulburat. Tinerii tulburați au, de obicei, sub 30 ani, sau sunt persoane peste 30 de ani care nu s-au maturizat încă. Acest aspect se numește sindromul Peter Pan, când adultul se comportă ca un copil; sau se agață încă de părinții săi și nu înfruntă niciodată viața reală. Versiunea mai tânără a acestui arhetip are nevoie de acceptare și de direcție. Acești tineri sunt anti-tot, deoarece nu se pot accepta pe ei înșiși și situațiile în care se află. Nu au o identitate puternică. Asta, deoarece, fie au fost sufocați în copilărie de părinții lor cu atenția, fie au fost abuzați, ori sunt, pur și simplu, confuzi. Tulburați cum sunt, ei joacă o versiune a jocului „ești laș” și își testează curajul sărind în fața trenurilor. Ei spun: „Hei, lume, dacă nu te oprești să mă remarci și să mă ajuți, voi crea probleme și/sau mă voi autodistrage. Va fi vina ta – și o să-ți pară rău.”

Așa cum am spus, în fizica cuantică, particulele există într-o stare de undă nedefinită, fără formă sau soliditate. Atunci când un observator se concentrează pe o particulă, aceasta se schimbă, trecând din starea sa de undă nedefinită, răspândindu-se în mod probabil peste tot, pentru a deveni, brusc, solidă. Acum are forță și o locație clară. S-a terminat cu caracterul nedeterminat. Toate acestea se întâmplă pentru că cineva observă particula, remarcând-o. Ciudat, dar adevărat din punct de vedere științific.

Și oamenii sunt la fel. Dacă vreți să-l percepeți, înțelegeți și probabil să-l vindecați pe tânărul tulburat, remarcați-l. Transformați-l din undă nedefinită, în particulă. Faceți-l solid. La urma urmei, are nevoie de o identitate. Și, chiar dacă și-a vopsit părul în verde și și-a băgat o chestie prin nas și mai multe inele în buric, el vă spune ceva. Vrea să-l remarcați, așa că faceți-i pe plac. Dar, faceți-o cu tact. Nu-l

judecări pentru că e un tolmăc; va fugi. Nu poate suporta durerea de a nu avea o identitate; critica e inutilă – nu va da rezultate.

Remarcați-l. Și încercați să nu râdeți de bețigașul pe care și l-a băgat în nas. Vindecați-l. De îndată ce îl remarcați, se va simți mai sigur pe el. Și-a pierdut controlul, doar pentru că are nevoie de soliditatea stării de particulă. „Clădiți-l.” Sprijiniți-l. Ajutați-l să treacă de la undă nedefinită, la particulă solidă. Apoi va avea sentimentul valorii de sine; în cele din urmă, își va găsi direcția și sensul și nu se va autodistrage. Eu cred că majoritatea copiilor sunt derutați din cauza faptului că părinții lor sunt atât de ocupați cu rezolvarea propriilor probleme și cu urmărirea ritmului frenetic al vieții. Copiii sunt ignorați la nivel emoțional și intelectual. Suferă de o formă subtilă de abandon. De ce credeți că atât de mulți tineri se îndreaptă după ce-și găsesc un partener romantic? Fiindcă dacă acest partener este solid și nu sare pe pereți ca ei, tinerii tulburați și-au găsit pe cineva care să-și concentreze atenția asupra lor. Tânărul se vindecă.

Bine. Următorul personaj.

Iepurele. Iepurii sunt speriați. Sunt mulți iepuri în lume. Nu pot face față vieții, cam ca personajul Peter Pan. Iepurele este paralizat de frică și trăiește într-o carapace. Iepurii pot fi foarte deștepți, astfel că se ascund după intelectualismul lor și își pierd vremea pe Internet etc. Însă iepurelui nu-i place să iasă din vizuină, să-și trăiască viața. Adânc în interior, iepurele este supărat. Viața trece pe lângă el. Psihologia iepurelui este plină de nedreptăți.

Iepurele are nevoie de încurajare și de sprijin, pentru a se simți suficient de sigur și a ieși din vizuină. Deci, spuneți-le iepurilor lucrurile pe care trebuie să le audă. Spuneți-le că afară este sigur și oferiți-vă să-i scoateți la o mică plimbare și să-i ajutați pe parcurs. Sunt ușor de remarcat din punct de vedere eteric, întrucât energia lor este lipită de corp. Ei nu se exprimă eteric în exterior, ca să creeze o legătură cu viața, iar energia lor se epuizează și pare slăbită.

Cu toții avem în interior un mic iepure, deci avem capacitatea de a ne raporta la frica celorlalți. Iepurele e copleșit și are nevoie de ajutor pentru a prinde curaj. Folosiți-vă de propriul curaj, pentru a-i ajuta și pe ei.

Floarea ofilită este o altă versiune a iepurelui. Am vorbit despre ea în cartea mea, *Viața nu trebuia să fie o luptă*. Acești oameni se folosesc de slăbiciunea lor, pentru a atrage. Au nevoie de alți oameni care să-i salveze și îl caută pe cavalerul ce vine pe un cal alb. Nu îi credeți – decât dacă vreți cu tot dinadinsul să cărați o povară în viață – căci, mai devreme sau mai târziu, o să vă pară rău. În schimb, ajutați-i să-și depășească timiditatea. Ajutați-i să treacă peste sfială și învățați-i să nu-și mai folosească slăbiciunea, meschin și pe ascuns.

Tiranul. Tiranii sunt mânioși, de cele mai multe ori pentru că sunt speriați. Cel mai adesea, sunt tirani pentru că au fost abuzați în copilărie. Uneori, sunt mânioși pentru că au impresia că nu au primit în viață șansele pe care ar fi trebuit să le aibă. Dacă imaginea lor este învăluită în lucruri materiale, sau dacă sunt implicați într-un joc al puterii, se vor simți amenințați de orice ocazie care le amintește vag de natura lucrurilor din lumea reală. Tiranul lovește cu putere, atunci când este încolțit de adevăr. Faptul că le cauzează durere altora îi face să se simtă mai puțin incapabili, mai puțin îngroziți de monștrii și de amintirile lor întunecate.

Au nevoie disperată de iubire, dar trăiesc într-un deșert emoțional, pentru că nimeni nu-i place; majoritatea oamenilor se tem de ei. Acest lucru îi întărește tiranului convingerea înrădăcinată că lumea este împotriva lui și că a îngreuna viața altora este o modalitate de a experimenta puterea. Uneori, dacă tiranul are cu adevărat putere, atrage în jurul lui tirani mai mici, în devenire, iar așa se naște o organizație de gangsteri sau o grupare fascistă.

Copilul rănit devine tiranul militar sau politic, sau tatăl autoritar care își trăiește viața prin realizările pe care le au copiii săi, pentru a-și compensa propriile eșecuri. Sau tiranul poate fi mama care terorizează emoțional, sau alte femei care și-au pierdut controlul și încep să domine și să terorizeze prin teatru și emoții artificiale.

De cele mai multe ori, tiranul este un nimeni. Adesea este un ratat și un laș, care are nevoie ca alții să mășăluiască în fața lui, pentru a-i umple golul de nesiguranță. Are pretenții exagerate de la oameni, pe de-o parte pentru a-i domina și controla și, pe de altă parte, pentru a scăpa de fricile și nesiguranțele proprii. Între timp,

creează probleme, dominându-i, manipulându-i și controlându-i pe cei din jurul lui, prin emoții negative, violență și amenințări. Tiranii se tem teribil de moarte.

Dacă nu aveți doctorat în psihologie și mult timp de pierdut, nu vă apropiați de tirani. Dacă aveți de-a face cu tirani, rețineți următorul lucru: chiar dacă sunt extrem de nefericiți, prin exercitarea tiraniei ei devin aroganți și dogmatici. Rareori îl veți face pe tiran să gândească logic. El trăiește în propriul imperiu turbat. Tiranilor le place abuzul și se așteaptă să-l întâlnească. „Bătă în cap”, este unicul limbaj pe care îl înțeleg. Nu negociați, nu dezbateți cu ei și nu încercați să-i mulțumiți. Cu cât încercați să faceți mai multe pentru ei, cu atât le confirmați mai mult puterea de manipulare. Este trist, însă nu ar trebui să fiți toleranți cu fraierii. Vi se va întoarce înapoi.

Copil fiind, tiranul e teroristul de la școală, care nu se lasă până nu primește un pumn în nas. Deci modul în care îl puteți ajuta pe tiran este să fiți fermi și să nu-i permiteți să scape nepedepsit. Nu se va schimba, până nu va experimenta un mare eșec. Puterea exercitată de ei este prea acaparatoare, întrucât îi ajută să scape de frică. Deci nu încercați să-i schimbați și nu vă obosiți să încercați să-i faceți fericiți. Nu ajuta la nimic. Pur și simplu, dați-le una în cap cu cea mai mare bătă psihologică, contractuală, emoțională sau financiară pe care o aveți. Iar când, sau dacă, se ridică de pe jos, mai dați-le una, de siguranță. Se așteaptă să primească o lovitură și vă vor respecta pentru asta, provocând mai puține probleme. De-a lungul anilor, am încercat să-i tratez pe acești oameni cu iubire, blândețe și logică, dar dacă nu s-a întâmplat ca un eveniment să-i mai înmoaie și să-i deschidă față de schimbare, nu a funcționat. Dacă nu puteți să le întoarceți spatele pur și simplu – care este lucrul cel mai indicat – interacționați cu ei cât mai puțin posibil și aplicați metoda „bătă în cap”, până se dau bătăți.

Tiranii nu sunt prea ușor de identificați, deoarece își ascund adesea tirania sub o mască de om rezonabil. Dar îi puteți recunoaște după expresia feței, întrucât le este greu să-și ascundă mânia și violența pe care le proiectează. De cele mai multe ori, tiranul își ia cu el întunericul în mormânt. Însă, uneori, Marea Zeiță care ne iubește

și ne oferă tuturor o a doua șansă. Își face apariția. Se creează o împrejurare specială, adeseori dureroasă, prin care tiranul vede, dintr-o dată, cât de mult a greșit – și se schimbă. Câteodată, după ce a trecut printr-o convertire spirituală sau religioasă, își folosește puterea pentru a promova iubirea și bunătatea – ceea ce este minunat!

Văduva (sau Văduvul). Văduva este un personaj comun în toată lumea. Poate să nu fi fost căsătorită niciodată, dar s-a căsătorit cu ideea – iar ideea, din păcate, a murit. De aceea eu îi numesc văduve pe acești oameni. Au suferit pierderea unei „idei” dragi.

Văduva are un chip inexpressiv; nu se simte bine și îi lipsește direcția, deoarece ideea ei dragă era totul pentru ea. Uneori este vorba de o situație ori de un ritm care a murit, s-a schimbat sau a dispărut cumva. Văduvele se încadrează, în general, între 35 și 55 de ani. Visurile li s-au destrămat, nu au avut o perspectivă realistă asupra lor, au suferit de frică sau nu au avut niciodată energia necesară pentru a le materializa. Uneori, pur și simplu au avut ghinion și au devenit deprimare; nu au săpat suficient de adânc, iar acum alunecă, purtate de curent.

Văduva are întotdeauna nevoie de o șansă imposibil de mare. Ajunge mereu în situația de a nu avea bani, pentru că se concentrează pe ceea ce *nu are*, în loc să se îndrepte spre ceva nou. Mai mult, îi scade energia, pentru că se simte învinsă sau pierdută – și ajunge să se rătăcească. Nu că n-ar avea ce să ofere; doar că a rămas blocată, iar pierderea a făcut-o să se simtă slabă și nesigură pe ea.

Soluție: spuneți-le văduvelor că sunt minunate și că au multe motive pentru care să trăiască. Treziți-le interesul pentru o activitate anume, oricât de neînsemnată. Puneți-le să renunțe la vechiul vis și să se împace cu pierderea. Încurajați-le să iasă în lume ca să întâlnească oameni noi, să găsească idei noi, să se îndrăgostească, să facă un pic pe nebunii și să danseze toată noaptea. Să iasă din vechea mentalitate și din mijlocul ideilor prăfuite și să le schimbe cu ceva nou – orice altceva!

Văduvele au rămas blocate în trecut, deci trucul este să le faceți să vorbească despre viitor. Obişnuiam să le spun oamenilor de vârstă mijlocie, care veneau la cursurile mele, să înceapă să se răs-

fețe pe ei înșiși, să-și cumpere lucruri, să călătorească în lume, pentru a se întâlni cu străini arătoși! Erau uluiți. Dar ochii începeau să le strălucească, după care le spuneam că nu era obligatoriu să fie atât de radicali, dar ar trebui ca cel puțin să-și etaleze toaletele la petreceri, să iasă sâmbătă seara în oraș, gata de acțiune și arătând bine.

Spuneți-le văduvelor să-și petreacă timpul cu tinerii și să caute oameni creativi și inovatori. Spuneți-le să adune toate acele fire atașate de ideile creative care le-au ieșit în cale și să le urmeze. Firele sunt ca un taxi al universului, care le iau de lângă cimitirul pierderii lor și le aduce în lumea reală. Spuneți-le să citească mai mult, să meargă la munte, să-și găsească preocupări și să petreacă! Viața are multe de oferit. Este deschisă, mare și generoasă – și au mult timp în față.

Tipul văduvei, fie că e bărbat, fie că e femeie, este deprimat, trist și obosit; are nevoie doar de permisiunea cuiva ca să sară în tren și să-și înceapă noua viață. Deci, dați-i permisiunea. Transformați-o în Văduva Veselă – duceți-o să danseze, să facă scufundări, să bea peste măsură, să doarmă pe plajă, orice.

Există și o variație a văduvei – tipul Rip Van Winkle. Acest personaj a stat adormit timp de 30 de ani, sau mai mult, și nu s-a distrat nici în trecut. De data asta, a venit pe Pământ ca să tragă un pui de somn. Lăsați-l în pace. Cel mult, mai oferiți-i o pernă. Nu aveți cum să-l ajutați, până când nu se decide să se dea jos din pat.

Preotul este o altă categorie. Acest tip nu trebuie să facă parte neapărat dintr-un ordin religios, dar el (sau ea – preoteasa) așa crede. Preoții sunt foarte virtuoși și cucernici. De obicei, suferă de un complex de inferioritate, pe care îl depășesc prin a decide că au fost aleși de Dumnezeu în persoană, ca să-i transporte pe toți oamenii pe Pământul Făgăduinței.

Ei bine, trebuie să vă păziți de acești oameni, căci cel mai adesea au să vă dea o revistă de citit, vor să vă alăturați unui grup, vor să cumpărați o trăsnăie „sacră” de care nu aveți nevoie, sau vor încerca să vă treacă pe o dieta pe bază de soia. Sau, mai rău, vor încerca să vă facă să citiți cartea de o mie de pagini scrisă de vreun indian obscur din religia hindusă, care își câștigă existența de pe urma adormirii oamenilor.

Însă preoții nu prezintă un pericol real; pur și simplu, simt nevoia de a se simți superiori, aleși și speciali, pentru că nu se plac pe ei înșiși. Au nevoie de acceptare. Deci, acceptați-i. Faceți-i să se simtă bine. Spuneți-le că-i iubiți, dar să nu se supere dacă nu vreți brânza de tofu cu 90 de dolari bucata. Preoții sunt un pic ciudați, dar, într-o zi, vor ajunge să se iubească și să se accepte pe ei înșiși și își vor arunca robele, pentru a reveni în lumea reală. Sau nu!

Mai sunt câteva personaje care așteaptă să fie discutate, așa că haideți să mergem mai departe.

Teroristul. De obicei, acest personaj a fost dezavantajat în viață și nu se adaptează, oricare ar fi. Ori de câte ori se apropie de succes, se va autodistruge și va face o scenă. Sau va deveni membrul unei organizații, dar, în realitate, nu va fi un susținător al cauzei. Ceea ce-și dorește de fapt este să distrugă acel loc. Ori de câte ori se apropie de marea șansă care îi cere să se încadreze și să se alătore unui grup de oameni, se impacientează. S-ar simți judecat și discreditat – și, oricum, contravine filozofiei sale teroriste. Nu vrea să fie evaluat și să se descopere că-i lipsesc calități, astfel că găsește o modalitate de a se împușca singur în picior. Sau o va lua la fugă, în loc să facă mici compromisuri, pentru a izbuti în viață.

Teroristul trebuie să știe că este în regulă și că nu contează dacă nu corespunde social. Poate deveni „acceptabil”, doar dacă se acceptă pe el însuși. Odată ce vede cum își sabotează propria cauză, își va schimba comportamentul. Căci, adânc în interior, el chiar își dorește bani, succes și bunăstare; are nevoie de toate acestea, pentru a se simți bine. În interiorul său, teroristul chiar vrea să fie acceptat și să aibă un statut. Statutul este foarte important pentru tipul terorist; este disperat să-l primească.

De îndată ce dorința sa de a avea succes devine mai puternică decât conflictul din interior, se va domoli. Va fi mai rațional și va persevera suficient de mult, pentru a avea rezultate. Deci, spuneți-i că este în regulă și ajutați-l să se simtă bine cu el însuși. Arătați-i că este mult mai rațional să-și lase ego-ul și problemele personale la o parte, decât să se tot lupte. Trebuie să renunțe la ele – dacă vrea să-și primească premiul!

Victima profesionistă. Victima profesionistă este, în realitate, floarea ofilită, sub o altă acoperire. A fost victimizată, sau crede că a fost victimizată. Chiar dacă nu a fost victimizată – în orice caz, nu mai mult decât alții – tot îi place să-și transforme viața într-un cântec trist, o melodramă de proporții epice. Cel mai adesea, va angaja pe cineva care să o ajute să-și facă ordine în povestea ei, care este înfrumusețată și repetată în mod regulat, ca un ceasornic.

Victimele nu sunt puternice; au nevoie de atenție și de dramă. Au o energie de câine plouat, care poate fi văzută cu ușurință în eteric – se întoarce împotriva lor, curbată ca o unghie încarnată. Problemele îi caută și le găsesc. Victimele devin predispuse la accidente, întrucât, la nivel eteric, aspiră energie din afară, extrăgând de la cine pot – de la oricine poate ajuta o cauză pierdută. Acest lucru le deschide spre multe lucruri necurate.

Adesea, victimele sunt leneșe. Ca mulți alții, vor să fie ridicate în brațe, să fie întreținute și salvate. Nu vor decât să-și spună povestea și să plângă, să se smiorcăie și să dea vina pe lume. Ca și pe iepure, trebuie să le faceți să-și depășească ideile preconcepționale, să se deschidă și să încerce lucruri noi. Nu sunt ușor de convinși, întrucât victimele au investit în povestea lor. Este un bun de preț. Povestea este valoroasă pentru ele, pentru că le ajută să atragă atenția și le face să se simtă speciale. E greu să le faceți să vadă că, de fapt, este doar o poveste. Este o povestire despre o experiență de om, văzută prin ochii unei singure persoane. Adeseori, este un ochi destul de cețos, care nu vede celelalte direcții – nici măcar calea de ieșire!

Victimele pot fi nemiloase, întrucât sunt ca niște aspiratoare. Le cunoașteți – vă întâlniți cu ele pentru câteva minute la magazin și v-au și epuizat energetic. Vă sug energia. Au nevoie de forța voastră vitală, deoarece etericul lor este întors înspre interior; nu se exprimă în exterior, ca să le protejeze. Etericul lor este neputincios și instabil, și, din acest motiv, se simt nevoiaș. În general, nu vă vor da drumul, până nu vă iau și ultima picătură de vitalitate și până când nu cădeți în genunchi, epuizați. După aceea se simt puțin mai vesele și gonesc spre altă sursă, de unde să-și facă plinul.

Trebuie să vă protejați, la nivel fizic, de victimele profesioniste. Evitați contactul fizic apropiat, deoarece energia eterică sare. Când vă vorbesc, stați la distanță – la cel puțin 50 de centimetri distanță. Dacă puteți sta la 50 de kilometri, e și mai bine!

Modul cel mai bun de abordare este de a le oferi mereu soluții; nu contează dacă înțeleg sau nu soluția pe care le-o oferiți. Este metoda voastră de apărare. Nu vor pune în acțiune nimic din ce le spuneți, dar continuați să le oferiți soluții. Inventati unele foarte bizare, dacă e nevoie. Nu le vor asculta, dar continuați să le oferiți. Nu le credeți când se plâng și niciodată să nu vă fie milă de ele. Dacă o faceți... e fatal! Vor sări în chakra inimii voastre și se vor instala acolo. Nu va trece mult până să doarmă pe canapeaua voastră, împrumutând bani de la voi și vă veți trezi cu un orfan emoțional în cârcă – beneficiar de ajutor social eteric.

Bineînțeles că-l puteți ajuta pe un prieten care se află într-o perioadă mai rea, dar nu e același lucru cu a deveni un infirmier pentru cazuri pierdute, nu-i așa? Trebuie să le arătați victimelor că acea mișcare ce trage în interior, din etericul lor, este periculoasă. Dacă văd asta, se pot schimba. În cele din urmă, se va întâmpla unul din două lucruri. Fie vă urmează sfatul și își pun viața pe roate (asta nu se întâmplă de prea multe ori), fie nu se vor bucura prea mult să audă că le oferiți o soluție rațională – întrucât asta ar presupune să renunțe la poveste și să-și vadă de viață – astfel că, într-un final o să-și vadă de drum, găsindu-și pe altcineva care să le creadă. Au nevoie de simpatizanți și de ascultători. Îi agreează pe aceia care împărtășesc ideea că viața este o strachină cu noroi, dens și vâscos – cam ca psihologia lor, de altfel.

Victima este o buclă energetică emoțională des întâlnită, în care intrăm cu toții, uneori. Obosim, sau se întâmplă ceva, iar energia noastră scade. Dintr-o dată, ne simțim amenințați; am trecut de la siguranță și vitalitate, la nesiguranță și pericol. Începem să ne preocupăm de lucruri neînsemnate. Ni se pare o mare nedreptate și simțim că trebuie să ne sprijinim de cineva. Uneori, stărnim o ceartă sau ne luăm la bătaie cu cineva, pentru a ne simți mai bine. Începem să pompăm adrenalină și ne simțim energizați și în sigu-

ranță. Cuplurile căsătorite se ceartă mereu fără motiv. Este un război energetic; îi dă relației câte o doză de energie. Cearta este, adeseori, un înlocuitor pentru sex.

Și acum alt personaj, direct și în centrul atenției. Este Persoana Supremă de Succes, Salvatorul. Într-un fel, aceste personaje sunt interesante, cu o prezență plăcută, deoarece au multe de povestit. Au avut realizări în viață și sunt, de regulă, lideri înnașcuți, astfel că poartă întregul trib pe umeri și își asumă responsabilitatea pentru toate lucrurile. Vor ieși în plină noapte, prin ploaie, să închidă ușa magaziei care se trăneste din cauza vântului – sunt buni la casa omului, salvatorii ăștia!

Fac toate aceste lucruri, pentru că le place să se sacrifice. Le place să iasă în raza gloanțelor, pentru ca toată lumea să le admire curajul. Adeseori, vor să fie admirați pentru serviciul pe care îl aduc omenirii. Și speră să primească un premiu. Dar chiar dacă sunteți pregătiți să-i onorați, nu-i veți găsi nicăieri, deoarece nu așteaptă prea mult să primească o medalie. Acceptarea de laude și merite contravine energiei mielului de sacrificiu, care formează o parte din religia lor. În schimb, acest personaj preferă să salveze pe toată lumea și să dispară din oraș, pentru ca toți să exclame: „O, ce tip extraordinar! Cine este străinul acesta mascat?”

Salvatorii sunt, de regulă, copiii unor părinți slabi, care aveau multe așteptări de la ei. Copilul a trebuit să compenseze, să câștige totul, să fie foarte competitiv și să le arate lui Mami și lui Tati – și lumii întregi – că este copil bun. Trebuie să aveți grijă de așa ceva, căci vă poate veni de hac. Salvatorii sunt ușor de recunoscut. Au energii explozive, care nu sunt întotdeauna controlate și disciplinate. Își împrăstie energia în toate direcțiile, înconjurându-i pe ceilalți. Oamenilor le place să-l aibă prin preajmă, dar nu pentru mult timp. După ce și-a terminat treaba, le-a dat bani și s-a sacrificat pentru ei, aceștia se plictisesc repede de el. Vor să se dea la o parte, ca să aibă și ei șansa de a-și simți propria energie. Salvatorul îți taie respirația, ca un sărut excesiv de lung. Îți place la început, dar, după o vreme, începi să te gândești că ai să mori, pentru că, de foarte mult timp, nu ai mai tras o gură de oxigen!

Din cauza energiei sale eterice explozive, salvatorul se va simți întotdeauna jefuit. De ce? Ei bine, salvatorul trimite energie în exterior, pentru că are nevoie de adepți – de oameni care să-l accepte și să-i admire nenumăratele realizări. Așa că emite energie, zburând pe cer ca o stea căzătoare, luminând pe toată lumea cu prezența sa. Apoi se epuizează, nu mai are energie, fiindcă toți au luat ce au avut nevoie de la el. După aceea, primul lucru pe care îl fac este să se debaraseze de el, rapid. Vor spune că e un nemernic, îi vor găsi un cusur sau îl vor urî pentru faptul că le-a dat o doză de energie și a plecat mai departe. Oamenii vor spune că e necinstit, un escroc, un aventurier, și multe alte răutăți.

Bineînțeles că acest personaj și-o face cu mâna lui, întrucât nu poate accepta recunoștința oamenilor și nimic nu i se pare suficient – nicio sumă de bani, nici faima, nici realizările, nici bunurile, nici jucăriile. Nimic nu-i atrage atenția prea mult; întotdeauna trebuie să obțină mai mult. Și, chiar dacă îi ajută pe oameni cu mărinimie, o face și pentru a-și susține planurile, întrucât nu se prea gândește la el însuși. Deci nu a fost jefuit; pur și simplu, nu și-a dat seama în ce mod a fost plătit. Adică a primit ce a vrut – admiratori, adepți și fani. Adânc în interior, voia acceptare, deci, a fost plătit cu energie. Se consumă ușor și se stinge la o vârstă tânără, dar asta pentru că a vrut să le fie de folos altora. Viața lui hiperactivă l-a ținut departe de a-și înfrunța fricile. Acum e mai puțin activ – e sub pământ. Asta e! Nu-i așa că povestea fiecăruia este un pic stupidă? Ne dă tuturor câte o temă de făcut.

Următorul este Servitorul care suferă. A fost odată o fetiță care nu se simțea iubită. Părinții ei nu o iubeau, sau poate că erau nevoiași și își găseau sprijin emoțional, în ființa ei tânără. Întrucât nu se simțea iubită, credea că nu este o persoană bună. A crescut convinsă că îi datorează lumii ceva, astfel că a început să facă favoruri. Trist, dar numai așa se considera în siguranță. Simțea că dacă se prostituează în fața vieții, va fi acceptată și se va simți mai bine. Nu voia să-și asume responsabilități, să iasă în evidență sau să acumuleze lucruri. În schimb, se agăța de oamenii puternici, care să o tragă după ei. Îi servea, iar ei o foloseau; se ducea noaptea la culcare cu

tristețe în suflet, dar cu sentimentul că este de folos. „I-am servit pe toți; de fapt, am reușit să dau impresia – ei bine, să întruchiez un preș modest. Preșul e în siguranță. Dumnezeu iubește preșurile și le păstrează un loc special în Rai. Așa scrie pe undeva, nu?”

Adevărul este că Dumnezeu nu favorizează pe nimeni. Forța Dumnezeu reflectă înapoi ceea ce ești, într-un mod imparțial. Dacă sunteți un preș și ajungeți la porțile Raiului în starea de servitor care suferă, primele lucruri pe care le veți vedea vor fi literele TINEV IA ENIB. Și vă veți întreba, scărpinându-vă în creștetul capului: „Ce Dumnezeu înseamnă TINEV IA ENIB? Și de ce sunt literele acoperite, parțial, cu rahat de câine?”

Brusc, vă dați seama că vă uitați la imaginea în oglindă a unui preș pe care scrie *Bine ai venit*. „Aa”, o să ziceți voi, „TINEV IA ENIB înseamnă *bine ai venit*, scris invers; se citește invers. Interesant! Și uite, excrementele se află în cealaltă parte! Fantastic!” Nu vreți să fiți un preș TINEV IA ENIB – asta nu e TNASERETNI, adică interesant. TINEV IA ENIB emite o energie eterică, ce spune: „Folosește-mă. Calcă-mă în picioare, tratează-mă prost, fii rău și crud cu mine. Iar după ce ai terminat cu mine, dă-mă altcuiva care să mă trateze la fel – în felul acesta, o să-mi pot repara greșelile și o să mă simt dorit.”

Atunci când îi vindecați pe servitorii care suferă, trebuie să-i faceți să înțeleagă că a-i servi pe ceilalți este un lucru minunat, dar că nu te poți dăruia cu totul. Trebuie să te iubești și să te accepți pe tine însuși și nu poți face compromisuri, doar de dragul de a te simți în siguranță, de a fi acceptat și de a da un sens existenței tale. Căci a fi un preș de care își șterg toți viața, nu are niciun sens.

Un alt arhetip comun este Intelectualul – genul Doctorului Spock*. Gândește mult, după care termină de gândit la ce se gândea, o ia iar de la început și se mai gândește o dată la tot. După ce termină, se întreabă dacă nu cumva a pierdut ceva din vedere, așa că se întoarce și o ia de la capăt.

* personaj din serialul Star Trek, jumătate Vulcanian – deci, extrem de rațional și logic – și jumătate om, cu sentimente și trăiri puternice. n. tr.

Intelectualii fac un zeu din creierul lor și, în cele din urmă, se pot convinge de faptul că mintea este Dumnezeu – dar, în final, rămân în pană de lucruri la care să se gândească. Uneori duc existențe goale, gândind aceleași lucruri, rumegând, de un milion de ori, toate gândurile pe care le-au avut înainte. Își pierd legătura cu pământul, cu viața – în realitate, își taie singuri capul. Mintea li se separă de inimă. Își pierd compasiunea față de ei înșiși și față de ceilalți. Asta îi face să fie nefericiți. Devin critici și nemulțumiți. Vor ca ceilalți să fie de acord cu ideea că mintea este Dumnezeu și se supără foarte mult, dacă oamenii nu cooperează.

Problema cu gânditul în exces este că îți pierzi sensibilitatea – iar asta te face nevrotic. Capul și inima se separă, plutind în direcții opuse. Pierzi contactul cu viața. În cele din urmă, creierul va pica de pe pedestal și se va lovi de pământ. Cam ca la Revoluția Franceză. Elita franceză s-a izolat prea mult în lumea minții și era prea plină de ea, prea importantă și încrezută. Acești oameni pierduseră legătura cu inima și nu aveau compasiune. Iar poporul francez – spiritul suferințelor-grup francez – s-a gândit ce să facă. În final, oamenilor li s-a părut că cea mai simplă soluție era de a tăia capete, pentru a-i permite inimii să crească și emoțiilor să curgă.

Deci au încercat să facă asta într-o dimineață ploioasă de luni. Au picat nenumărate capete, sentimentele au curs peste tot, iar spiritul Franței s-a simțit un pic mai bine. Ca rezultat, inima Franței a crescut puțin, iar oamenii au devenit și mai exotici – ceea ce e agreabil. Singura problemă a fost că după ceva timp, capul a crescut înapoi. Dar măcar acum există o înțelegere între inimă și cap. De aceea francezii sunt, pe de-o parte, emotivi și pasionali, iar pe de altă parte intelectuali, nevrotici și mereu logici.

Din fericire, eu nu vorbesc prea bine franceza. Nu pot să zic mai mult de „două ouă și o cafea, vă rog”, și „ce mai faci? Mulțumesc”. Dar e un lucru bun. Pot să mă bucur de pasiunea, arta, mâncarea și emoția lor, fără să trec prin neplăcerea argumentării. Merci beacoup! Deci, dacă sunteți un intelectual, ar fi bine să vă disciplinați mintea și să faceți călătoria de câțiva centimetri, de la creier la inimă. Și ar fi bine să ieșiți în lume și să vă bucurați de viață – să vă

revendicați natura umană, să vă jucați cu copiii și să nu mai fiți atât de serioși. Ați putea exersa relaxarea și umorul, și ar fi bine să lăsați deoparte computerul, cărțile și toate lucrurile prăfuite. Ar mai trebui să alergați cu picioarele desculțe pe nisip, să iubiți lucrurile mici din viață, să fiți buni, să rămâneți cu picioarele pe pământ și să fiți om. Nu faceți un zeu din intelectul vostru; folosiți-l pentru a-i ajuta pe oameni și încercați să-i iubiți, fără să-i judecați. Încercați să iubiți forța Dumnezeu cât de mult puteți, chiar dacă nu credeți în ea.

Cu toții suferim de obiceiul gânditului în exces; unora, asta le provoacă multe probleme, durere, nesiguranță și confuzie. În cartea mea, *Puterea Tăcută*, am spus că această confuzie este creată de întrebări. Nu puteți fi derutați, dacă nu puneți întrebări. Toată confuzia începe cu o întrebare de genul: *Ar trebui, sau nu? Voi putea? Nu voi putea?* Nu-L puteți atinge pe Dumnezeu cu mintea; trebuie să atingeți Forța Dumnezeu, într-un milion de locuri: în natură, în ochii oamenilor, în frumusețea unui apus de soare... Nu-L puteți face pe Dumnezeu să fie de acord cu voi. Forța Dumnezeu este numai inimă; ea nu e făcută pentru concepte, cărți prăfuite și o nesfârșită diaree a creierului.

Gândirea în exces vă distruge percepția, pentru că vă acoperă sentimentele. Face imposibilă vizualizarea unei viziuni sau a unui vis – iar dacă nu poți vizualiza și visa, ești mort, frate, mort de tot! Deci, împingeți mintea înapoi, iar atunci când își face griji și cârcotește, spuneți-i: „Mă voi ocupa de asta mai târziu. Vorbim mai târziu.” Apoi, evitați în mod voit să mai menționați subiectul. Când cârcotește, spuneți-i că viața e în regulă, curge și merge înainte. Când e nervoasă, duceți-o la alergat și aruncați-o într-un lac rece de munte, la ora cinci dimineața. Sau, și mai bine, puneți-o să-i ajute pe alții, să facă lucruri utile. Când cere în permanență ceva, spuneți-i: „Îmi pare rău, rățușco, îmi pare rău, nu poți primi totul acum – relaxează-te, dragă, relaxează-te.”

Când vă enervează, vă creează probleme cu ceilalți și se luptă neîncetat, opriți-vă din mâncat. Încercați să țineți post trei zile și, dacă tot mormăie și vrea ceartă, atunci nu mai mâncați încă două

sau trei zile. Oricât e nevoie, pentru a o face să tacă. Mintea se liniștește dacă nu mâncați. Se atacă și se reurage, învinsă, într-un colț.

Gândirea distruge percepția, întrucât percepția este subtilă, iar atunci când gândiți mult, vă distrugeți etericul. Îl umpleți cu unde dezordonate, iar câmpul începe să se clatine ca jeleul; se agită, se întunecă și devine vâscos ca niște secreții nazale. Luați-vă batista, suflați-vă nasul eteric și nu mai gândiți, căci, în final, prea multă gândire vă bagă în mormânt. Rămâneți fără putere, iar mintea vă omoară cu grijile ei. Simțiți exuberanța vieții, alăturați-vă senzualității ei, dansați și jucați-vă. Percepeți ce este de perceput, fiți ușori și lipsiți de griji și nu fiți încrezuți și serioși. Lăsați ca viața să curgă, ca Sinele Infinit să vă învețe lucruri pe care nu le puteți găsi în cărți. Relaxați-vă, petreceți și fiți flexibili – cu cât vă împotriviți mai puțin, cu atât mai bine. Luați-vă angajamentul de a vizita munții, marea sau deșertul, cât de des puteți. Acolo se află viața; acolo se află inima. Acolo se găsește percepția.

Un alt personaj este Împăratul (sau Împărăteasa). Versiunile mai tinere ale împăratului și împărătesei sunt, desigur, prințul și prințesa. Oameniiăștia s-au născut în condiții somptuoase, sau și le-au creat pe parcurs, ca metodă de apărare împotriva terorii a ceea ce percep ei a fi mediocritate. Au nevoie disperată de iluzia distanței create de ego, pentru a se putea simți deosebiți și în siguranță. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de ei, pentru că, de cele mai multe ori, sunt niște snobi. Trăiesc în șarada propriului elitism, motiv pentru care sunt adeseori iraționali, critici, rasiști și de-a dreptul dezgustători.

Din fericire, vă vor cere foarte rar ajutorul, întrucât sunt mult prea distinși pentru a se coborî în lumea oamenilor obișnuiți. Și, oricum, se află într-o asemenea negare, încât nu văd niciodată iluzia drept ceea ce este. Trucul este să-i lingușiți un pic, să le alimentați iluzia că sunt speciali, pentru a-i face să se simtă în siguranță, și să vă ridicați cortul la porțile proprietății lor, până când sunt pregătiți să iasă afară. Forța Dumnezeu este umilă, iar împărații/împărătesele nu sunt așa – ei sunt deconectați de forța vieții. Le este mult prea frică să se coboare de pe tronurile lor, întrucât asta ar presupune că trebuie să-și înfrunte umbrele și fricile, și ar trebui să coboare în lumea

adevărată, să devină oameni. Cu toate acestea, aceste tipuri de regi și de regine sunt adesea foarte generoase, deoarece nimeni nu le place cu adevărat. Prin urmare, trebuie să-și cumpere admiratori. Deci, cât timp stați cu cortul în fața porților, cereți tot ce vă poartă inima. Dacă tot așteptați, măcar să vă simțiți bine!

Mai este un personaj pe care ar trebui să-l menționez pe scurt, pentru a completa pachetul. Este Munteanul Jack și Nevastă-sa, Jill. Ei bine, munteanul Jack și soarta lui și-au cumpărat două tricouri simple de la supermarket, după care și-au luat o camionetă, au urcat pe deal și au rămas acolo. Sunt foarte „pământești” și îi puteți recunoaște de la mare distanță; parcă ar avea morcovi în aură.

Mi-a plăcut întotdeauna tipul practic, de la munte, pentru că se poate comunica ușor cu el. Nu este plin de el și de ideile lui și cunoaște lucruri simple, cum ar fi când e perioada de împerechere la șobolani. Acest stil de viață natural îl face să fie modest, darnic și aproape de Dumnezeu. Și nevasta lui e drăguță – face oale din lut, țese, cultivă legume și e inimoasă. Sunt oameni simpli, cu care interacționezi ușor. Singura problemă este că, uneori, acești oameni sunt niște singuratici și se rup de alți oameni. De asemenea, uneori se supără din cauza faptului că oamenii distrug mediul înconjurător și deoarece, trăind așa, în inima munților, au adesea probleme financiare. Nu-l vei vedea aproape niciodată pe munteanul Jack făcând terapie, pentru că, atunci când se supără cu adevărat, iese din casă și își procesează sentimentele cu ajutorul naturii și prin muncă grea, cum ar fi tăiatul lemnului, căratul găleților de apă, sau ce mai face el ca să supraviețuiască – însă spiritualitatea lui se află în natură, nu în cap. Sentimentele sale trec prin natură și sunt absorbite. Este conectat la propriul sine-natură, așa cum ar trebui să fim cu toții. Are dreptate – iar noi, orașenii, în mare parte nu avem.

Mergeți să vă petreceți timpul cu tipul ăsta și cu prietena lui, așezați-vă în praf lângă un foc și ascultați-i cum vă povestesc despre cursul râurilor și ce le place coioților să adulmece. Stați și priviți la cerul înstelat și gândiți-vă la galaxiile din jurul vostru. Trimiteți-vă energia până la marginea universului și înapoi, beți un ceai și serviți din mâncarea de legume pe care v-a pregătit-o femeia, într-una din-

tre oalele ei de lut. Veți vedea că începeți să vă amintiți unele lucruri. Vă veți aminti ce este Dumnezeu și vă veți aminti care e cu adevărat menirea vieții. Veți percepe cum cel de-al șaselea simț lucrează prin sinele vostru non-local, lucru care vă va ajuta să vedeți infinitatea din interior.

Nu vă veți mai gândi la probleme; în schimb, vă veți uita la șobolan și veți spune: „Super, îmi place că șobolanul ăla zâmbeste atât de mult, în timp ce se împerechează. N-am știut niciodată că șobolanii zâmbesc.”

După ce ați identificat toate arhetipurile, mergeți la mall, de exemplu, și vedeți cine se încadrează în aceste categorii și cine se încadrează în mai multe dintre ele. Intelectualul se află și în categoria iepurelui, sau nu? Unii oameni se află în cuspidă, ca să folosesc limbajul astrologic – adică, am putea spune că luna le este în „luptă”, iar celelalte planetele în „naivitate”.

În orice caz, dacă observați, învățați; deci, pe măsură ce oamenii trec pe lângă voi, observați-i cu atenție. Identificați-i și vedeți ce vă oferă energia lor – care le sunt problemele? Apoi, exteriorizați-vă gândul, bateți-i ușor pe tâmplă – ca și cum i-ați atinge cu un deget eteric – și vedeți ce primiți. Poate este un cuvânt sau o impresie. De obicei, impresia primită va fi o emoție – emoția lor predominantă. Alteori, veți vedea cu ochiul minții un simbol.

Totodată, mintea se va întoarce brusc într-una dintre perioadele trecute din viața voastră, și vă va apărea amintirea unui băiat pe care nu l-ați mai văzut de 20 de ani. În imagine, el stă lângă râul unde obișnuiți să vă jucați amândoi și vă întrebați: *De ce mă gândesc la asta acum?*

Este modul în care subconștientul vă arată că personajul din fața voastră, de la mall, seamănă – sau are aceeași energie – cu băiatul cu care vă jucați la râu, cu mulți ani în urmă. De aceea îi visați pe prietenii de la școală, pe care nu i-ați mai văzut de ani de zile. Este limbajul subconștientului, care vă reamintește de o senzație ce a fost asociată cu oamenii sau întâmplările din trecut – ca atunci

când ați pătat rochia colegei voastre cu înghețată, iar ea v-a lovit peste cap cu ghiozdanul.

Uneori, asocierea se referă la un loc, și nu la o persoană. De obicei, este o locație pe care o cunoașteți din trecut, pe care o asociați cu un moment care v-a afectat emoțional: un restaurant în care v-ați băut, o discotecă în care ați întâlnit o persoană minunată, un birou în care ați încheiat o afacere bănoasă etc.

Când îi atingeți ușor cu gândul pe oameni, stabiliți o legătură – întâi cu ei, iar apoi cu aspectele din voi, care se aseamănă cu ale lor. Cu toții Una suntem; toți se află în interiorul nostru. Folosind această tehnică, vă obișnuți să captați unele lucruri din mintea oamenilor, din etericul și emoțiile lor. Așteptați-vă să se întâmple asta. Este natural și e ceea ce faceți ori de câte ori vă întâlniți cu cineva pentru prima dată. Investigați persoana la nivel interior – ca atunci când mergeți la computer să vă scoateți lista de date imprimare.

Țineți minte că, pentru a învăța, trebuie ca oamenii să vă pre-ocupe. În acest fel, reveniți la sentimentul de omenie.

Slăbiciunile lor vă reamintesc de slăbiciunile *voastre*.

Vă amintesc să lucrați în continuare cu voi înșivă.

Este un act de smerenie.

Capitolul 12

Polaritate, relații și ușurința de a fi

Trecând mai departe, de la ultimul capitol în care am discutat despre trăsăturile oarmenilor, ar trebui să discutăm acum despre polaritate și despre cunoașterea lăuntrică – și ce legătură au acestea cu relațiile, cu masculinul și femininul din interiorul vostru. Între cele două aspecte yin și yang din noi înșine, se deplasează foarte multă percepție extrasenzorială. În acel echilibru trecător, se află eternul Tao. Îl atingem și, în încercarea de a-l menține în aceeași stare, îl pierdem – doar pentru a-l găsi din nou, mai târziu. Este extrem de iritant, după părerea mea. Poate că i se spune eternul Tao, deoarece ai nevoie de o eternitate pentru a stăpâni această jonglăre yin-yang!

Tot ce înseamnă percepție a celui de-al șaselea simț este de natură yin, deoarece este maleabilă, delicată și se naște din echilibru. Însă noi suntem nevoiți să ne exersăm percepția în mijlocul ritmului haotic al vieții moderne, care, adeseori, ne face să ne îndreptăm în cealaltă direcție, îndepărtându-ne de echilibru.

Regulile și structurile status quo-ului, care, desigur, are calități yang (la urma urmei, a fost inventat, în mare parte, de către bărbați), ne forțează să facem activități inutile. Trebuie să ne comportăm într-un anumit fel, pentru a nu ieși în afara legii. Și trebuie să lucrăm în exces pentru a plăti un sistem care ne cere să arhivăm, să înregistrăm, să plătim taxe, să cerem permisiune și să urmăm un milion de reguli stupide – care, ca rezultat, ne forțează să ne aplecăm în fața unui joc de manipulare, a unei autorități îmbrăcate într-un costum de bonă: „Drepti în fața patului, legați-vă șireturile,

capu' sus, că de nu... !" Dacă stai să te gândești, funcția status quo-ului este de a-i exploata pe oamenii simpli, forțându-i să muncească. Status quo-ul este o expresie cristalizată a restricțiilor permanente care provin din dorința psihologică a ego-ului de a controla – care, desigur, se naște din frica ego-ului de moarte.

La un nivel mai profund, toate jocurile de manipulare sunt mecanisme de evitare a morții.

În cartea sa, *Ultimele ceasuri ale luminii soarelui*, Thom Hartmann argumentează că avem tendința de a considera că popoarele tribale sunt dezavantajate, ignorante și primitive, deși oamenii nu sunt izolați între ei, așa cum suntem noi, în lumea modernă. Ele au un sistem egalitar și o identitate unică, trăind natural de pe urma resurselor locale, regenerabile. Totodată, fiecare membru are sprijinul și alinarea tribului. Dar cel mai important lucru, spune Hartmann, este că triburile lucrează, în general, numai două sau trei ore pe zi. Restul timpului este dedicat odihnei, jocului, ritualului și interacțiunii sociale cu ceilalți membri ai tribului.

După mine, aceasta este o existență yin.

Comparați-o cu coșmarul yang și izolarea existenței moderne – fiecare încercând să ne întreținem, pe noi și familiile noastre – sub reguli aspre, create să ne jecmănească și să ne ia din putere. Bombardați cum suntem de nenumărate stresuri, fiecare luptându-se frenetic cu ceilalți pentru a-și câștiga existența, consumăm, poluăm și ne distrugem mediul înconjurător. Dacă jumătate din banii voștri nu s-ar duce pe taxe, impozite și costuri nejustificate, ați putea trăi la standardul actual, lucrând numai jumătate de săptămână. În rest, ați putea să vă jucați cu copiii voștri, să vă creșteți propriile legume, să reciclați, să mergeți cu bicicleta la cârciumă pentru o bere și, pur și simplu, să trăiți. Deci, de fapt, noi suntem subjugăți să consumăm, să poluăm și să producem.

Eu m-am luptat cu acest conflict timp de ani de zile. Cum putem cultiva delicatețea și ușurința de a fi – dezvoltându-ne spiritualitatea și compasiunea – și, în același timp, să ne susținem și financiar?

În timp ce călătoream în lume, ținând conferințe și seminarii, având și câte 200 de apariții pe an, sufeream de epuizare; ego-ul

meu începea să se simtă amenințat și răbufnea. Înrepeam să pierd din vedere sensul vieții. Cu toate acestea, am avut nevoie de mai mulți ani până să rup programarea care spunea: „Dă-i înainte, dă-i înainte, dă-i înainte”. În cele din urmă, am devenit foarte trist. Mă auzeam pe scenă vorbind despre delicatețe, compasiune, conștiință și sensibilitate – îmbrățișarea căii yin din viață – și totuși, calea mea era complet opusă. Am decis să renunț pentru câțiva ani, să văd dacă îmi pot recăpăta delicatețea. Veniturile mi-au scăzut cu 90%, lucru destul de înfricoșător, dar aterizasem înapoi în brațele eu-lui meu adevărat. Aveam timp să mă gândesc la Dumnezeu și la sinele-natură, la sensibilitate și compasiune și să nu simt că sunt îngropat până la gât în rahat.

Calea yin

Pe măsură ce pășiți pe calea yin, mai sacră, percepția vi se schimbă. Faceți mai puțin parte dintr-o lume solidă, yang, materială, și mai mult dintr-una delicată, opacă – o lume a dimensiunilor și a energiilor în mișcare. E o lume în care puteți vedea prin ziduri – o lume suprarealistă, în care trecutul, prezentul și elementele viitorului coexistă. Aceasta este o lume unde energiile subtile se amestecă, se mișcă și se modifică, deschizând unele uși și închizându-le pe altele – o lume unde totul este posibil, iar improbabilul devine posibil.

Noi ne înrădăcinăm ideea că acțiunea este bună și că nemișcarea este plictisitoare. Însă, după ce v-ați luat partea de acțiune și ați epuizat metodele prin care să-l mulțumiți pe ego, trebuie să treceți în nemișcare. Căci acolo vă găsiți mentorul. Este calea ce duce departe de nebunia lumii moderne, către seninătatea sinelui vindecat. A trebuit să renunț la multe lucruri materiale pentru a mă elibera, dar nu am avut de ales. Progresul meu era înăbușit de stupiditatea noțiunii moderne, care susține că materialismul îți aduce fericire și îți dă siguranță. În realitate, este chiar invers, întrucât activitatea consumă energie, lucru care te îndepărtează de siguranță.

Renunțând la majoritatea lucrurilor, m-am eliberat. Înainte de a renunța la slujbă, mi-am plătit toate datoriile, iar apoi am devenit un călător permanent. Deci, din punct de vedere legal, nu datoram

nicio taxă, pentru că nu locuiam nicăieri. Am renunțat la extravanșă și strălucirea pe care oricum le detestam și m-am retras în lumea mea. Eram făcut sandwich între lumea yang 3D a sistemului modern și bizara, întunecată, dar totodată frumoasă „cealaltă lume”, a dimensiunilor și aspectelor interioare – un domeniu secret unde energia, și nu statutul sau banii, reprezintă moneda de circulație.

Bineînțeles că, făcându-mi apariția acolo ca un novice, a trebuit să trec prin acel spațiu incomod în care am plâns după lumea pe care o pierdusem, nesigur de existența în care mă găseam. Dar am descoperit acolo – așa cum sunt convins că și voi veți descoperi – pasajele invizibile ce străbat realitatea. Apelând la al șaselea simț, mișcându-mă înainte și înapoi, în tăcere – oarecum spastic, inițial – am început să-mi găsesc calea. Am trecut de la o stare de a fi solidă, grea, apăsătoare, la una mai ușoară, mai delicată, cu o energie mai subtilă.

În acea transformare, am fost nevoit să prelucrez o mare tristețe. Ravenscroft spune, în cartea *Cupa destinului*, că, în călătoria de căutare a Graalului, trebuie să procesăm întreaga karmă a lumii. Nu cred că se referea la faptul că trebuie să o *reparăm*, ci doar să o reconciliem și să o transcendem. Înțeleg ce vrea să spună. M-a întristat karma oamenilor simpli, prinși și ținuți într-un concept stupid, inventat de cei obsedați de putere. Am simțit compasiune pentru ignoranța noastră colectivă. Am plâns din cauza durerii ce ne-o provocăm unii altora. Mi-a părut rău că nu mi-am vindecat umbra, cu ani în urmă. Și am suferit, gândindu-mă că urmașii noștri ar putea moșteni o lume cu mai multe probleme decât cea în care ne-am născut noi. Reconcilierea energiei yin cu energia yang și a tot ce a implicat acest lucru mi-a luat trei ani. Partea cea mai grea a fost să înțeleg că soluția pentru oamenii noștri este simplă, dar că nu pot face prea mult în legătură cu ea. Astfel că m-am rugat intens.

Întrucât am fost de mulți ani un taoist urban – unul care nu-și petrecuse timpul niciodată, izolat, într-o mănăstire sau în munți, ci unul care îmbrățișase conceptele taoismului și detașarea – eram familiarizat cu învățăturile înțelepților taoiști. Dar detașarea pe care o creasem era de natură intelectuală. Odată ce m-am aruncat în tristețea karmei noastre umane, a trebuit să să-mi perfecționez senti-

mentul de detașare, fiind nevoit să renunț la patimi și la dorința puternică de a vedea că lumea va deveni un loc mai bun. A renunța la acea idee a fost cea mai grea lecție.

Este greu de acceptat că lumea noastră este o expresie a gândurilor noastre colective. Deși voi vă aflați, poate, pe calea spirituală, în cealaltă direcție se îndreaptă cei care ne controlează lumea, care sunt bine fixați într-un sistem ce li se potrivește. Violarea drepturilor, amestecul, manipularea, controlul, jocurile psihologice de control al minții, șantajul emoțional, prevederile contractuale discriminatorii, controlul financiar și tacticile teroriste de a se menține puterea și controlul asupra banilor sunt, firește, expresiile unui ego scăpat de sub control. Totuși, planeta noastră trebuie să depășească aceste probleme, pentru a învăța că există și o altă cale. Prin urmare, a fi triști din cauza acestor lucruri, deși este ceva natural, nu arată decât lipsa noastră de îngăduință în ceea ce privește evoluția. Poate că-i va lua omenirii 5.000 de ani pentru a se schimba treptat – cu toate că, văzând nivelul actual de consum haotic și nebunie, cred că lucrurile se vor destrăma mai repede.

Lecția este de a lăsa ca lucrurile să se desfășoare și de a le permite eonilor să treacă, unul după altul. Trebuie să ne gândim că Dumnezeu nu se grăbește – deci trebuie să ne relaxăm, să nu mai fim atât de încordați. Din perspectiva energiei, este mai bine să-i lăsăm pe oameni în pace și să nu le încălcăm karma. Detașarea este o lecție extrem de greu de stăpânit. Dar dacă le încălcați alegerile, vă legați karmic de acei oameni. Vă lipiți de ei. Mai mult, deveniți responsabili din punct de vedere karmic față de ei. Nu aveți nevoie de așa ceva. Și în mod cert nu vreți să fiți responsabili de schimbarea inutilă a vieții oamenilor. Trebuie să-i lăsați să meargă pe calea lor, chiar dacă vă doare. Este calea corectă – calea spirituală.

Gândiți-vă că cineva merge spre nord, unde se află destinul său, iar voi, din cauza agendei voastre intelectuale ori emoționale, îl convingeți sau îl influențați să o ia către sud. Fiindcă a dat peste cine nu trebuie, o pornește spre Yucatan și întregul său destin se schimbă în rău. Poate că îi va lua o viață întreagă să se întoarcă în locul în care se afla, la nivel psihologic, spiritual și ca destin, în ziua în care

s-a decis să se îndrepte spre nord – înainte să vă amestecați voi și să-l trimiteți în sud.

Lecțiile spirituale ale acestui plan pământesc sunt complexe. Suntem aici pentru a învăța să dăm drumul și pentru a avea încredere în percepția noastră, astfel încât să ne simțim în siguranță, fără toate capcanele lumii materiale ale ego-ului: sisteme de alarmă, pistoale, asigurări, avocați imorali, sentimente de răzbunare și așa mai departe. Dar a trece de la frică la iubire și a avea încredere în puterea lăuntrică nu este ceva ușor, într-o lume în care manipularea, escrocheria, ura și violența sunt lucruri obișnuite. Trebuie să avem curaj în acele situații în care se află atât de multă frică și nesiguranță. Trebuie să ne detașăm, atunci când toți ceilalți încearcă să ne acapareze cât mai mult și trebuie să credem în noi înșine, când întregul sistem încearcă să ne modeleze într-o formă rigidă care ne trage în jos. Trebuie să credem în abundență, atunci când oamenii vorbesc despre lipsă. Este un joc amuzant.

Dar lecția esențială este că ne aflăm aici pentru a învăța să devenim mai toleranți, mai complecși și să ne depășim fricile. Cel de-al șaselea simț vă ajută în această privință, întrucât vă dă o anumită siguranță. Simțiți că vă puteți croi drumul prin mlaștinile vieții, rămânând sănătoși și în siguranță. Cealaltă lecție este că trebuie să aflăm cine suntem și cum să interacționăm cu ceilalți, dar, în același timp, să creăm o relație cu tot ceea ce înseamnă creație, prin intermediul sinelui-natură. Și, firește că ne aflăm aici ca să învățăm să ne folosim forța creatoare din interior, care reprezintă o parte extrem de importantă din experiența umană.

De aceea sunt atât de importante relațiile. Ele reprezintă școala pe care o frecvențați, unde ceea ce sunteți este reflectat înapoi. Acționează ca niște oglinzi. De aceea oamenii au parte de atâtea dezechilibre, emoții și probleme în relațiile lor. Se uită la ei înșiși și la umbra lor, iar asta îi face să se simtă incomod, speriați și mânioși.

Prin interacționarea cu alți oameni și prin relațiile intime vă evaluați pe voi înșivă și vă puneți ideile spirituale în acțiune. Dacă sunteți duplicitari și răutăcioși, dacă vă sprijiniți în mod incorect de ceilalți (consumându-le energia), dacă vă însușiți pe nedrept bunu-

rile altora și vă pierdeți vremea prin sistem, veți vedea cum toate acestea se întorc la voi, prin felul în care vă tratează oamenii. Dacă sunteți violenți, veți fi tratați cu agresivitate. Oamenii nu vă vor mai sprijini și nu vor coopera cu voi. Nu e treaba mea să vă atrag atenția, dar după ce am văzut umbra și cerurile, vă reamintesc încă o dată cât e de necesar să vă vindecați umbra, să deveniți autentici și sinceri cu voi înșivă și cu ceilalți. Karma noastră planetară se poate schimba, numai dacă fiecare acceptăm să ne schimbăm pe noi înșine. Dar chiar și dacă nu se va schimba niciodată, iar această lume va deveni un adevărat iad, tot trebuie să vă luați partea și să vă îndreptați spre lumină.

Purtați-vă drept și corect cu toată lumea, pe cât puteți, și fixați limitele adecvate, astfel încât ceilalți să nu se folosească de voi. Dar încercați mereu să fiți generoși. Fiți blânzi cu frații și surorile voastre și vedeți-i în același context în care v-ați vedea și pe voi înșivă – și anume, într-un context infinit. Oferiți-le compasiune, chiar dacă, uneori, nu vă va fi ușor. Înțelegeți că, adeseori, sunt slabi, dar învățați, ca noi toți, să deveniți infiniti și asemenea îngerilor. Poate va dura un timp, dar, în final, cu toții ne aflăm pe o cale șerpuită ce duce înapoi la Dumnezeu – nu ne-am părăsit niciodată starea infinită și ne aflăm încă în acea dimensiune infinită a bunătății, chiar dacă trupurile noastre fizice se află aici, pe Pământ.

Este greu să gândiți astfel, mai ales despre cei care vă fac probleme – dar încercați. Poate că șeful vostru e cel mai mare manipulator din lume, dar este tot o ființă spirituală infinită.

Așadar, fiți blânzi și oferiți câte o vorbă bună tuturor, oricât de dificili ar fi. Este un test. Undeva, dincolo de noi, se află îngeri care sunt blânzi cu *noi* – chiar dacă, prin comparație, le suntem inferiori din punct de vedere spiritual.

Dacă vă extindeți percepția subtilă și în relațiile voastre, le faceți să meargă mai bine, însă nu este o garanție a succesului, întrucât presiunile vieții pot sufoca blândețea și compasiunea, transformând o viață fericită într-un adevărat dezastru. Trucul este să vă organizați bine energia. Căci atunci când consumați prea multă energie, prea repede – prin emoții negative, activitate sau probleme –

alunecați pe o spirală descendentă, iar ego-ul răbufnește, deconectându-vă de lumină.

Numai *voi* știți de cât „efort” yang aveți nevoie. Fiecare dintre noi trebuie să reconcilieze activitatea cu tristețea de a fi izolat și deconectat. Dar, dacă vă retrageți prea mult în interiorul liniștii, puteți da peste o mare singurătate, căci nu veți avea prea multe de făcut acolo. Dar să revenim la blestematul ăla de echilibru yin-yang!

Partea subtilă, nevăzută a echilibrului yin-yang

Întrucât întreaga noastră existență se găsește în tensiunea dintre polarități, este firesc ca stabilirea unui echilibru să fie un lucru greu. Vedem cum polaritatea extravertită yang presează asupra polarității yin – polaritatea negativă, delicată, introspectivă. Bineînțeles că atunci când vorbesc despre pozitiv și negativ, nu mă refer la bine și rău – putem folosi ca analogie magnetul, spunând că yang e nordul și yin e sudul. Viața noastră este susținută prin interacțiunea dintre polii opuși. Sistemul nostru nervos, care transmite senzațiile la creier, operează într-un mod binar: conectat-deconectat. Întregul univers funcționează în același mod.

Masculinitatea din interiorul femeii creează o sinapsă energetică în feminitatea sa generală, iar feminitatea din bărbat interacționează cu natura sa masculină, pentru a-i echilibra puterea. În termeni eterici, polaritatea yang împinge în afară, iar cea yin tinde să tragă înspre interior. Nu știu care e părerea *voastră*, dar majoritatea lucrurilor pe care le-am citit din cărți despre yin și yang mă plictisesc. Sunt prea trase de păr. Am avut întotdeauna de pus întrebări iritante, cum ar fi unde se află yang-ul din femeie și, de fapt, ce înseamnă el? Am presupus că trebuia să existe o explicație tehnică, o explicație care să lege cumva interacțiunea yin-yang, cu cel de-al șaselea simț și cu etericul. Dacă nu, sunt numai abureli. Desigur, putem înțelege yin-ul din yang-ul masculin, dar ce înseamnă asta, de fapt? Cum funcționează practic, zi de zi?

Am găsit o explicație bună, cu ajutorul unui învățător taoist care mi-a arătat partea opacă din povestea yin-yang. Poate părea ușor diferită de ceea ce știți deja, dar vedeți despre ce este vorba

și dați-vă cu părerea. Femeia are o identitate spirituală lăuntrică. Gândiți-vă la ea ca făcând parte din corpul subtil – un rezervor de lumină, banca ei de memorie eternă. Acea identitate spirituală lăuntrică are o polaritate pozitivă; este locul unde există yang-ul ei. Spiritualitatea femeii este hrănitoare – se exprimă în exterior sub formă de iubire, îngrijire, maternitate, compasiune, blândețe, iubire față de Pământ și micile sale creaturi. Este energia extravertită a feminității. Însă corpul fizic al femeii este de polaritate opusă – yin. Atrage energie spre sine. Ea absoarbe emoții, își aduce copilul la piept, atrage atenția celorlalți când trece pe stradă și îl aduce pe bărbat la corpul ei.

Deci, femininul, în expresia sa fizică, este o energie de atracție înspre interior – astfel, vom considera că este de polaritate negativă. Tensiunea sau sinapsele dintre spiritualitatea sa yang și corpul yin creează electricitatea încarnării sale feminine.

De cealaltă parte a ecuației, cea a bărbatului, putem vedea că trupul lui și, adesea, o bună parte din gândirea sa au o polaritate pozitivă, yang – o tendință de a se exterioriza. Bărbatul ejaculează în exterior, se mișcă înspre exterior, încercând să se descopere pe sine și, totodată, să-și creeze poziția în viață. El simte că are nevoie de competiție pentru a-și demonstra forțele și pentru a-și găsi observatori. Sau are nevoie să fie observat că este deștept, cum își exersează intelectul și rezolvă probleme. Yang-ul din el îi cere să încerce să cucerească lumea, uneori pe cale sexuală, alteori prin forță fizică. El are nevoie de energia din exterior – cel puțin, la început – pentru a descoperi cine este. În cea mai simplă definiție, bărbatul este ceea ce *face*. Femeia este ceea ce *simte*.

De cealaltă parte a energiei masculine extravertite a gândirii și sinelui său fizic, sexual, se află spiritualitatea bărbatului – care este, de fapt, yin. Este foarte introvertită – atrage în interior. Bărbații sunt foarte secretoși în ceea ce privește sinele lor lăuntric și își ascund, de regulă, sentimentele. În general, am putea crede că se rezumă numai la gândire și intelect și că nu au niciun fel de sentimente. Nu este considerat un lucru interesant ca bărbații din societățile occidentale să discute despre emoțiile lor. Li se cere să adopte atitudinea

de macho, gata să mășăluiască spre arme, imediat ce primesc ordin să o facă. Astfel că bărbatul lăuntric este enigmatic și secretos.

Acea traiectorie introvertită are o polaritate yin, negativă, care adună înăuntru, iar sinele său social extravertit are o polaritate yang, pozitivă, care împinge în afară. Se creează o distanță – o energie iese afară, separându-se de energia spirituală din interiorul bărbatului, care atrage în interior. La bărbat, cel de-a șaselea simț și sensibilitatea constau în echilibrarea acestei distanțe – la fel cum toți trebuie să micșorăm distanța închipuită dintre noi înșine și realitatea din exterior. Majoritatea bărbaților împing în exterior, încercând să producă, demonstrând acte de rezistență și forță. În realitate, vor să se înconjoare de observatori, sperând că în acest fel vor deveni mai stăpâni pe ei. Însă prea multă activitate îi face să fie vulnerabili și irascibili. Se îndepărtează atât de mult de sinele lor lăuntric încât devin deconectați, și astfel le vine greu să se autodescopere. Ați întâlnit vreodată un bărbat de mare succes în lumea materială, un multimilionar plin de bani, dar care arată ca un băiețel? Poate v-ați întrebat cum de a reușit să dea lovitură în lumea financiară.

Probabil că atunci când iese în lume să facă bani, conducându-și imperiul, se află în starea sa yang, de producător, de adult, însă acea activitate îl distanțează tot mai mult de spiritualitatea lui. În acel orizont, trăiește o mare confuzie și nesiguranță. Pentru a compensa, o parte din el regresează în vremea copilăriei și își caută o mamă surogat care să-i ofere blândețe, alinare și siguranță.

Majoritatea bărbaților, simțind distanța uriașă din interior, încep să se întrebe: „Cine sunt eu?” Prin toată acea activitate yang, își pierd adesea sinele adevărat. Deci, bărbatul descoperă cine este, dacă se îndepărtează treptat de yang și dacă se disciplinează. Bărbatul echilibrat trebuie să facă un compromis, renunțând la nevoia de a avea observatori și statut, și să se întoarcă spre interior – fără a se dezechilibra atât de mult încât să nu-și poată câștiga existența și devenind o povară pentru ceilalți, sau recurgând la infracțiuni pentru a face bani. Întreaga percepție extrasenzorială este yin; provine din delicatețe și tăcere. Bărbatul care se exteriorizează, produce, ejaculează, cucerește și riscă să-și piardă și puțină delicatețe pe care

o mai are. Va câștiga medalii într-o lume exterioară, în timp ce în lumea lăuntrică eterică își taie singur capul și își pierde vederea.

Are nevoie de puțină disciplină pentru a-și recâștiga sinele spiritual. Poate fi vorba de disciplină nutrițională sau o perioadă de celibat, ori de disciplina de a-și pune viața în ordine. Poate trebuie să-și facă un pic de curățenie prin acte, să-și plătească datoriile, să profite de locul în care se află și să se elibereze de orice piedici inutile din viață. Odată ce bărbatul a experimentat lumea și și-a obținut partea, este foarte important să lase totul deoparte și să se întoarcă în interior; altfel, nu-și va redescoperi niciodată delicatețea și compasiunea. Fără acestea, nu va evolua niciodată la nivel spiritual. Schimbarea se face cel mai ușor prin meditație, rugăciune și contemplare. Cu toții putem intra în comuniune cu Dumnezeu, stând pe un scaun, gândindu-ne obiectiv la viețile noastre, hotărând ce are logică și ce este simplă iluzie. Dacă vă analizați punctele forte și cele slabe, veți vedea ce anume dă rezultate și ce nu. Calea spirituală este evidentă.

Ca bărbați, creați-vă disciplina de a exprima spiritualitatea și blândețea față de cineva, cel puțin o dată pe zi. Poate fi un gest de grijă, o remarcă blândă sau un faptă de generozitate. Poate fi actul de luare în brațe a unui copil, sau de a îmbrățișa un bătrân și de a vă plimba împreună pe stradă, fiind preocupați de ce are de spus, stând puțin pe loc pentru a descoperi cine este și ce a descoperit în viață. Pentru un bărbat, este o disciplină spirituală să-și accepte vulnerabilitatea de care are nevoie pentru a-și revendica Forța Dumnezeu din interior.

Pentru femeie, viața ar fi floare la ureche dacă și-ar putea exprima spiritualitatea și feminitatea, ca în simplitatea relativă a obiceiurilor tribale. Însă viața modernă îi cere să iasă în lume și să facă bani pentru a se întreține – pe ea și pe copiii ei, dacă are copii. Astfel încât este trimisă în mod forțat în lumea yang a productivității, competiției și efortului. Desigur că nu este nimic greșit în a-ți câștiga existența, întrucât îți oferă libertate. Nu ar fi mult mai bine dacă nu ar presupune tot stresul și efortul care însoțesc actul de a avea o slujbă?

Deci, și femeia trebuie să-și echilibreze dorința naturală de a se exterioriza (yang) – de a experimenta lumea, de a interacționa

cu ceilalți, de a face bani, de a-și exercita puterea și partea yang a vieții – în timp ce își păzește spiritualitatea naturală. Este o delicatete la care nu ar trebui să renunțe – asta dacă nu pică în lumea searbădă a bărbatului lipsit de spiritualitate. Din păcate, lumea afacerilor este masculină, în mare parte, iar pentru a avea succes, o femeie trebuie să se lupte cu discriminarea care definește atât de bine status quo-ul. Este nevoită să se acopere cu veșmintele unei prezențe yang, astfel încât să nu fie dezavantajată în jocul comercial în care bărbații fac regulile. Dar, la urma urmei, cu toții trebuie să înfruntăm câte o absurditate sau două.

Pentru toți, trucul este să nu ne lăsăm atât de iluzionați de *maya* (iluzia) lumii exterioare încât să picăm de pe marginea vieții, direct într-un ocean de probleme. Puțină activitate exterioară ne ajută să câștigăm bani, să ne trăim viața, să ne distrăm și să realizăm lucruri. Dar dacă avem prea multă activitate, energia ni se fisurează. Suferim căderi psihice sau emoționale, și, adesea, corpurile noastre reacționează advers la pierderea de viteză și de lumină.

Lumea femeii rămâne adunată pentru că, eteric, polaritatea sa spirituală se exprimă în exterior. În primul rând, creează o vibrație pozitivă la care ceilalți reacționează în mod pozitiv; în al doilea rând, asta o ferește de pericole, deoarece împinge energia eterică din exterior înapoi. În al treilea rând, dacă acea energie spirituală, înspre exterior, este susținută într-un mod plin de iubire și de atenție, va devia vibrațiile negative ce vin din lumea exterioară.

Acest echilibru subtil explică de ce, atunci când femeia este obosită și epuizată, se poate simți amenințată și neputincioasă. Asta deoarece, ceea ce o ține laolaltă este polaritatea spirituală din interiorul său – care împinge în afară, pe post de protecție. Dacă are prea multă activitate în lumea exterioară – și dacă se înfurie și își pierde din vedere sinele lăuntric – spiritualitatea pozitivă din interior își pierde din viteză și devine dezordonată. Capacitatea sa de a curge înspre exterior este blocată. Ea este aruncată pe o undă de emoție, având mult mai puțină protecție naturală; astfel lucrurile devin înspăimântătoare. Etericul nu o mai însuflețește; de fapt, lovit cum este, începe să piardă energie, în timp ce lumina se deconec-

tează de celulele ei. Temporar, devine mai întunecată, deconectată de adevărata sa putere și de Forța Dumnezeu.

Între timp, sinele și corpul ei feminin absorb energia eterică din toate direcțiile, fără a avea o spiritualitate care să trimită totul în afară, înapoi. O mare parte din ceea ce atrage spre ea nu-i este util – sau este de-a dreptul epuizant. Astfel că energia atrasă o tulbură și mai mult și, din punct de vedere metafizic, zidul eteric din jurul său începe să se fisureze, iar realitatea va părea că se dezintegrează. Bineînțeles că nu se dezintegrează. Numai că pulsul eteric din jurul ei, acolo unde se află toată simțirea omenească, este fracturat – iar acest lucru îi poate da impresia că nu-și mai poate controla viața.

Fie că suntem bărbați sau femei, cu toții pierdem energie astfel: alunecând înspre o stare mai instabilă, care aduce cu ea potențialul problemelor și al pericolului. Viața ne poate copleși și se poate să ne confruntăm cu un val de energie întunecată ce vine spre noi, fără a avea cum să ne protejăm.

Femeia spirituală care înțelege puterea și a acceptat să pășească în lumea opacă a percepției și a celui de-al șaselea simț, nu va fi păcălită de *maya* lumii fizice – oricât de strălucitoare și de atrăgătoare ar fi. Ea vede că poate traversa tunelurile eterice care străbat viața. Poate ieși ori de câte ori dorește din mentalitatea fizico-emoțională a lumii normale, pentru a pătrunde într-o altă lume, într-o altă dimensiune. În interiorul aceluia loc straniu și frumos, ea își poate exercita puterea șamanică, mișcând energia fără efort, dirijându-și destinul în tăcere și cu putere. Va atrage spre ea, în mod automat, tot ce-și dorește și ce are nevoie. Energiile nedorite la care o supune viața vor trece pe lângă ea. Este invizibilă pentru ele, deviindu-le cu ajutorul scutului său eteric natural de putere.

În lumea femeii înțelepte, ea are opțiuni. Nu poate fi inundată de fleacurile vieții, pentru că se află în afara realității normale, în cadrul unei alte evoluții – trăind în lumea fizică, dar trecând prin golurile de tăcere, prin coridoarele luminii. Atunci când se află între cele două lumi, stă în spatele unui perete invizibil, o cortină eterică, învâluită în lumină și vitalitate. Acolo, ea se află mereu în siguranță. Nu poate fi atinsă, deoarece, din punct de vedere metafizic, ea nu

există aici, în plan fizic. Se află mult dincolo de partea restrictivă a minții globale, adânc în interiorul echilibrului dintre spiritualitatea sa yang și corpul său yin. A ajuns în sfârșit acasă, înapoi în tărâmul inimii, înapoi în locul special unde locuiește și observă Dumnezeu.

Acolo, se poate autoîncorona regină peste o lume a tăcerii, exercitându-și puterea și exprimându-se pe sine. Și nu-și va face griji pentru viața sa din exterior, din lumea solidă – deoarece, prin această putere, poate atrage spre ea tot ce va avea nevoie vreodată.

Dar uitați-vă la societatea noastră care ne învață pe copii să iasă în lume și să intre în competiție, să se străduiască, să împingă, să tragă, să cumpere una, să achiziționeze alta și să-și amane viața pentru câteva cărămizi din suburbie. Nu-i învățăm ce înseamnă puterea și echilibrul; îi învățăm, în schimb, că fuga după un vis material este tot ceea ce există. Se așteaptă de la fete să fie yang, de treabă și să bea alături de băieți, să se lupte și să fie competitive – nu doar pe terenul de joc, dar și din punct de vedere sexual, financiar, în carieră, și așa mai departe. Acolo se află fericirea, ni se spune. Dar toate acestea îl transformă pe om într-un înveliș gol. Iar acel gol trebuie umplut cu ceva: droguri, alcool, toane și tot felul de dependențe.

Deci, fiecare dintre noi încercăm să echilibrăm cerințele vieții cu tensiunile polarităților. Iar relațiile noastre, atunci când sunt echilibrate, ne ajută mult, întrucât energia este împărtășită, iar fiecare îl poate susține pe celălalt. Într-o relație dintre un bărbat și o femeie, femeia îl poate ajuta pe bărbat să se dezvolte spiritual, iar el, în schimb, îi poate arăta puterea energiei yang, oferind forță emoțională și fizică, în acele momente în care energia femeii scade. Pe deasupra, ea poate deveni mai încrezătoare în lumea yang, ricoșându-și energia de bărbatul din viața ei. Dacă este puternică, îl va ajuta, împingându-i etericul înapoi la chakra coroanei și îl va duce (asta, dacă se lasă dus) înapoi la blândețe și compasiune.

Dacă femeia devine prea yang, va exterioriza acel eteric yang așa cum o face și bărbatul, și, de cele mai multe ori, va atrage în viața ei un bărbat moale. Bărbații slabi vor fi atrași de femeile cu yang predominant. Câte femei din acestea cunoașteți? Eu am întâlnit multe femei foarte puternice – în sensul că au mult yang – însoțite

de un personaj timid, pe care îl târâie după ele, pe post de prieten. Tipul slab va fi atras din punct de vedere sexual de o femeie puternică, yang, deoarece ea nu va cere prea mult de la el. Nu va trebui să joace rolul unui personaj protector, gen John Wayne. Este atras de masculinitatea ei, întrucât îi oferă o călătorie pe gratis, fără efort.

Dacă femeia este mai feminină și are încredere în spiritualitatea ei, exprimă o spiritualitate exterioară foarte frumoasă și va atrage un gen de partener mai puternic. Numai un bărbat puternic va fi atras de sine delicat, feminin, pe care femeia poate dori să și-l arate. Din partea bărbatului este și o nevoie de echilibru, deoarece, dacă bărbatul este prea yang, se va plictisi de moarte vorbind despre el însuși. Dacă impresia unui tip egocentric, gata oricând să-și ejaculeze masculinitatea pe alții. Desigur, dacă bărbatul este puternic, dar și sensibil – și dacă se poate raporta la feminitatea sa lăuntrică – nu se va teme de emoții. Va putea să-și exprime spiritualitatea și să-și comunice sentimentele într-un mod adecvat.

Femeia are nevoie de un bărbat sensibil, cu care să poată vorbi – unul care nu va rezolva toate problemele în locul ei, dar care va fi alături de ea să o asculte și să o înțeleagă, atunci când are nevoie să discute despre aspectele emoționale ale călătoriei ei – un bărbat care poate face față părții subtile a sentimentelor. Dar, repet, nu este ușor să găsești o femeie care nu a fost poluată de maya strălucirii și a lumii materiale, o femeie care și-a dezvoltat cu adevărat înțelepciunea, sinele șamanic. Deci, dacă vă aflați pe calea spirituală, este foarte important să vă înălțați alături de cineva care gândește la fel; altfel, după scurt timp, vă veți îndrepta în direcții opuse.

Întotdeauna am considerat că mai întâi trebuie să ne căsătorim cu noi înșine. După ce ți-ai luat angajamentul față de tine însuși și față de călătoria interioară, ești mai rezistent. Apoi, dacă apare partenerul visurilor, toate bune și frumoase, și dacă nu apare, nicio problemă, pentru că ești într-o relație reușită cu Forța Dumnezeu și cu sinele lăuntric. Astfel, deveniți o opțiune și mai bună pentru un potențial partener – deci este o idee bună să vă căsătoriți cu voi înșivă, mai întâi. Poate vreți să faceți o ceremonie în fața oglinzii de la baie, cu verighetă și tot ce trebuie, pronunțând numele tău.

– lei în căsătorie pe... , să-ți fie partener/ă?

– Da.

În realitate, este căsătoria dintre partea yin din voi și perechea sa yang. Este jurământul vostru că veți fi credincioși idealurilor voastre spirituale și luminii din interiorul vostru.

În esența ființei voastre, sunteți un spirit. Dacă relațiile sau tensiunile din viață vă copleșesc, deveniți mai întunecați, mai grei și pierdeți din vedere ușurința de a fi. Trucul este să rămâneți între lumi și să îmbrățișați delicatețea; dacă nu, relațiile și/sau lumea materială yang vă vor devora.

Eu nu am competența de a le spune oamenilor cum să-și conducă relațiile. Ale mele au fost toate caruseluri exotice, în care am ametit așa de tare, încât a trebuit să mă dau jos. Însă, unele dintre cărțile care vorbesc despre interacțiunea dintre bărbat și femeie – „Eu sunt marțian și tu ești venită pe de Venus” – genul acesta de vibrație, mi se par un pic comerciale. Prezintă un concept drăguț, dar în clipa în care te izbești de primul colț, la 230 de kilometri pe oră, manualul devine practic, inutil. Nu are legătură cu experiența reală, cum ar fi: „Frânează! Pentru numele lui Dumnezeu, frânează!”

Un alt lucru pe care l-am remarcat este că, pe măsură ce îmbrățișăm calea spirituală și ne deschidem către lumina din interior, ne încadrăm tot mai puțin în stereotipul de bărbat și femeie. Prin căsătoria spirituală dintre yin și yang, devenim mai difuzi și androgini. Nu mi s-a explicat niciodată cum se potrivește asta cu contractul de căsătorie pe stil vechi, patriarhal. Unicul mod în care poate funcționa este ca amândoi să fiți suficient de siguri pe voi, pentru a-i oferi partenerului foarte mult spațiu, ca fiecare să aibă loc să se miște și să crească. Dar, să fii căsătorit cu cineva care își vizitează cu regularitate guru-ul poate fi o experiență plictisitoare. Brusc, băia-tul care livrează pizza poate să vi se pară o variantă mai bună.

Frica distruge relațiile. Perspectivile egocentrice și nesigure ale ego-ului – și jocul său de manipulare – se așează în calea iubirii, iar lucrurile se pot strica. Iubire înseamnă să le dai oamenilor spațiu, să-i lași să fie cum vor, să ai compasiune față de ei și să te simți în siguranță, fără să fie nevoie să-i întemnițezi la nivel emoțional. Dar

atunci când intervine ego-ul, vă veți speria și veți deveni nesiguri. Veți vrea să controlați; acest lucru îl poate sufoca pe partener, și va reacționa. Se poate ca inițial să fi fost atrași de o persoană, pentru că era diferită. Părea neobișnuită, interesantă, minunată și puternică. Apoi, după ce începeți o relație romantică, fiecare dintre voi intră în pânza energiei celuilalt și amândoi veți încerca să creați mai multă putere, mai mult control. Acest lucru funcționează la început, iar lucrurile se mișcă mai repede, la nivel metafizic. Creați o accelerare.

Toate acestea sunt în regulă, dacă amândoi acționați din iubire și cooperare – când încă vă comportați frumos. Dar dacă unul dintre voi sau amândoi vă speriați de viteza pe care au prins-o lucrurile, sau reacționați la responsabilitatea de a avea pe altcineva în viața voastră, ego-ul poate interveni în forță, iar lucrurile se vor întoarce în cealaltă direcție.

Dintr-o dată, una dintre persoane se teme și dă înapoi și, probabil, vrea să-l tragă înapoi și pe celălalt. Partenerul puternic reacționează la faptul că i se ia din energie; vrea ca celălalt să țină ritmul și nu-i place ce se întâmplă. Se creează un război energetic. „E rândul tău să speli. Eu sunt obosit. Lucrez și plătesc pentru astea, iar tu nu faci decât să stai în fund și să te uiți la televizor. E rândul tău să...” Astfel că întreaga relație se afundă într-o mlaștină, unul dintre parteneri încercând să aplice legea suindu-se în capul celuilalt, iar cel slab încercând să țină lucrurile pe loc prin control, manipulare, lingușire, țipete și urlete, pentru a face ca lucrurile să se desfășoare în ritmul dorit de el. Apoi situația se poate schimba: Belicosul are gripă, vrea să dea înapoi, iar cel domol e fericit. Preia controlul și se urcă la volan, ca să zic așa, dar mai devreme sau mai târziu, belicosul reacționează, iar războiul începe din nou. Este o poveste cu dus-întors, înainte și înapoi.

Alt lucru care se întâmplă este că ambii parteneri datorează o anumită cantitate din noua putere dobândită celeilalte persoane, însă ego-ului nu-i place să recunoască acest lucru. Deci urmează războiul psihologic, în care unul pretinde că întreaga forță e a sa, iar celălalt știe că nu e așa. Este o chestiune politică, care se dezvoltă atunci când relația intră într-o stare-ego rigidă, în loc de a intra în-

tr-o stare-iubire deschisă. Se produce o schimbare. Schimbarea ar trebui rezolvată rapid prin iubire, compasiune și o bună comunicare – conversații utile – prin care ambii parteneri își exprimă griile și discută despre supărările care s-au acumulat. Fiecare ar trebui să-l asculte pe celălalt fără a-l învinovăți, astfel încât amândoi să vadă clar ce trebuie făcut și cum să pună lucrurile pe roate.

Deci, aduceți percepția și al șaselea simț pe scena relațiilor, prin urmărirea felului în care curge energia – reacționând prin acțiuni pozitive atunci când este nevoie, sau dându-vă înapoi atunci când partenerul are nevoie de spațiu. Totul este energie în mișcare. Dacă îi urmăriți ritmurile, veți elimina toate problemele, înainte ca acestea să se instaleze – și înainte ca resentimentele să apară. Fiecare dintre voi trebuie să devină custodele energiei din relație și fiecare trebuie să facă modificări pentru ca aceasta să se clădească în armonie. Trucul constă în a vă aminti că persoana de lângă voi nu este bărbat, broker sau muncitor – este un spirit infinit care, pe moment, joacă rolul de bărbat. Iar ea nu e o tehnocrată, o mamă, o profesoară cu jumătate de normă, este, la fel, infinită, în interiorul identității sale spirituale. Sună ca un lucru firesc, dar de câte ori v-ați gândit că celălalt este o ființă infinită? Este atât de ușor să-i vedeți pe oameni în stereotipul de bărbat, african, omul de la telefoane, profesorul etc., în loc să vă gândiți că sunt *energie*.

Citirea gândurilor: dezvăluirea mesajelor ascunse

Modul prin care faceți ca în energia relației să se instaleze o sensibilitate profundă este de a vă pune mai întâi întrebarea standard cu privire la acțiunile oamenilor – și anume, ce semnificație au acțiunile lor? Iar apoi trebuie să cercetați mai profund, pentru a vedea care este mesajul subtil sau energia care le sponsorizează acțiunile. Acțiunile reprezintă expresia externă a gândurilor și ideilor lor, iar impulsul pentru acele gânduri este îngropat întotdeauna undeva în interiorul subconștientului. Deci, acțiunea este expresia externă a impulsului născut dintr-o dorință sau nevoie. Atunci când oamenii se comportă într-un anumit fel, există și o explicație. Poate la început nu este evidentă, dar e ușor de văzut cu ajutorul percep-

ției subtile. Eu sunt de părere că femeile se descurcă mai bine la citirea schimbărilor de energie decât bărbații. Majoritatea bărbaților tropăie prin viață, fără a fi deloc conștienți de ceea ce gândește sau simte partenera. Da, este asemenea dezvăluirii unui vis, așa cum am discutat mai devreme. La început, simbolurile și mesajele par a fi absurde – până când aplicăm tehnologia corectă de evaluare. Apoi, vedem visul în lumina potrivită și totul devine limpede.

Bun... cum descoperiți care sunt mesajele interne, transmise de oameni? În orice moment, fiecare persoană funcționează sub un număr de impulsuri. Ca și cum persoana ar fi călăuzită de un semnal din interiorul său. Atunci când oamenii vorbesc, în discursul lor se găsește un mesaj ascuns. Chiar și atunci când nu vorbesc, în tăcerea lor se află, adesea, un mesaj subtil. Întotdeauna există mai mult.

Oamenii pot enunța doar un mic procent din realitatea lor generală. Asta deoarece nu există suficient de multe cuvinte prin care să descrie tot ce simt sau vor să comunice. Se pot ascunde, dar cel mai adesea se ascund doar pentru că, pur și simplu, nu sunt conștienți de impulsurile lor subliminale, subconștiente. Deci nu știu ce-i motivează. Poate fi un sentiment din străfundul subconștientului sau de care nu sunt deloc conștienți.

Puteți descoperi foarte ușor mesajul ascuns. Începeți astfel: eliberați-vă mintea, creați distanța de tăcere despre care am vorbit și, în momentul în care vă vorbește cineva, atrageți persoana în câmpul vostru de concentrare. Mai întâi, imaginați-vă că brațul vostru eteric se întinde. Luați persoana de după gât și trageți-o încet, tot mai mult, spre voi, apropiind-o, la nivel energetic. Făcând asta, se poate să o vedeți cum se înclină ușor spre voi.

Mai există o modalitate de a o cuprinde. Este mai complicat, dar destul de ușor de făcut: imaginați-vă că o rază de lumină, sau un fir subțire de oțel, trece din ochiul vostru stâng direct spre cealaltă persoană și ajunge în spatele ochiului său stâng. Imaginați-vă că sunteți legați prin acel fir sau prin acea rază de lumină. Este o modalitate de a rămâne concentrați pe acea persoană, creând, pentru o clipă, o legătură eterică strânsă. Acest act nu are nimic negativ sau ciudat, întrucât concentrarea este o formă de iubire.

Când iubiți pe cineva, vă concentrați pe acea persoană într-un mod pozitiv. Sunteți alături de ea – și nu închisiți în mintea voastră, cu gândurile și sentimentele ei. Asta e iubire, nu?

După ce v-ați concentrat asupra ei – trăgând-o cu gândul mai aproape, prin legătura de la ochi la ochi, de exemplu – concentrați-vă, limpeziți-vă mintea și cereți-i celui de-al șaselea simț să încheie frazele neterminate pe care le rostește persoana. Asta vă va indica ceea ce gândește cu adevărat. De fapt, vă racordați la subconștientul său, conectându-vă la acea parte nerostită din realitatea ei. Deci, prietena voastră poate spune ceva de genul: „Mi-ar face plăcere să merg cu tine la film, joia viitoare, dar nu sunt sigură că...“ Vă eliberați mintea și îi cereți să completeze partea lipsă – răspunsul vă va veni în minte sub formă de cuvinte. Primele cuvinte sunt întotdeauna cele corecte.

Atâta vreme cât mintea vă rămâne goală – într-o tăcere mentală – veți primi restul de frază. Puterea voastră știe. Cu toții împărtășim aceeași super-mintea colectivă. Vă răspunde pentru că i-ați cerut să o facă. Să zicem că în acest caz, povestea poate continua astfel: „Nu vreau să merg la film cu tine, pentru că vreau să vin însoțită de prietenul meu și am remarcat, la nivel subconștient, că te uiți la prietenul meu într-un mod care mi se pare nepotrivit. Mă tem de faptul că vrei să-l cucerești. Nu am așa de multă încredere în mine și cred că ești mai drăguță, mai bună și mai atrăgătoare decât mine. Mă tem că o să vă îndrăgostiți unul de altul și că o să-l pierd.“

Restul poveștii ascunse, care se derulează în mintea voastră, nu este de obicei așa de întortocheat ca în exemplul de mai sus, dar l-am expus aici ca să-l analizați. Acum, după ce ați ascultat răspunsul interior al prietenei voastre, faceți unele modificări pentru a-i calma neliniștea. Începeți să vorbiți despre ce prietenă minunată e, cât de fidelă îi sunteți și cum nu v-ați gândi niciodată să furați iubitul alteia – și cum, la urma urmei, oamenii nu ar trebui să se rănească. Apoi adăugați cât de minunat e că sunt împreună, cât de înduioșător este și ce cuplu fantastic sunt. Spuneți tot ce trebuie pentru a o asigura că nu ați pus ochii pe prietenul ei. Apoi, întrebați-o din nou: „Ești sigură că nu vrei să vii la film?“ Prietena voastră vă iubește

mult, și acum nu mai lasă frica să stea în fața prieteniei și iubirii pe care o simte. Deci, poate spune fără grijă: „Da, vin la film“.

Viața este simplă, atunci când știți ce gândesc și simt ceilalți cu adevărat. Uneori, în timp ce sunteți în această stare de concentrare, punând întrebări, nu auziți neapărat o frază neterminată, ci primiți un gând adițional, tăcut, care explică cele spuse. În acest exemplu, prietena ar putea spune: „Nu știu dacă vreau cu adevărat să merg la film. Nu e frumos afară.“ Puteți să-i cereți să vă spună mai mult. Primiți înapoi un transfer telepatic care vă comunică: „Chiar vreau să merg, dar vreau să vii cu mașina să mă iei de acasă și, apropo, vreau să faci cinste cu un bilet, pentru că nu prea sunt în bani acum“. Astfel, după ce ascultați informațiile tăcute, vă puteți decide dacă vreți sau nu să fiți șoferul și finanțatorul călătoriei la film. Ajungeți direct la esență.

La fel și în afaceri. De cele mai multe ori, planurile sunt nerostite. De regulă, se axează pe orgoliu, putere, statut și imagine, sau pe poziție și control etc. Nu este în mod necesar o chestiune de bani. Uneori, în loc de bani, le poți oferi oamenilor statut și să le stimulezi orgoliul. Păstrezi bani, îți alegi poziția din umbră și îi lași pe ei cu statutul. Când vă aflați în ședința de la birou, întrebați-vă: „Ce vor oamenii ăștia?“ Fiecare vrea ceva. Nu cred că e ceva rău; toată lumea are nevoi. Rareori întâlnești oameni care nu vor nimic – foarte rar. Dacă îi veți cere celui de-al șaselea simț, vă va spune ce vor oamenii. Adeseori, dorințele lor sunt învăluite într-o emoție și sunt ușor de perceput.

Rețineți că majoritatea oamenilor nu au un liber arbitru real, deoarece încă nu își stăpânesc puterea. Ei au doar potențialul liberului arbitru. În mare parte, acționează dintr-un răspuns pavlovian la viață, îndepărtându-se de durere, frică, disconfort și efort, și îndreptându-se spre orice face viața mai confortabilă sau le stimulează ego-ul – cum ar fi importanța, imaginea sau statutul. Nu e un lucru rău sau bun; este doar ceea ce este. Din cauza nevoilor pe care le au oamenii, ei proiectează în exterior, întinzându-se eteric după lucruri – este o undă eterică exteriorizată, subtilă, dar reală – deci ne putem da seama cu ușurință ce vor. Întrebați lăuntric, așa cum v-am spus.

Uneori, simțurile subtile vă arată care este *sentimentul* implicat, și nu părerea exactă, gândul sau aspectele intelectuale ale dorințelor celorlalți. Cu alte cuvinte, poate că de această dată prietena voastră nu are un motiv anume pentru care nu merge la film, ci pur și simplu are ceva mult mai important de făcut. Sinele ei emoțional este în altă parte și nu se gândește la prietenul ei, la tine sau la film. Deci, dacă răspunsul la întrebare vă apare un pic dezordonat, încercați să descoperiți emoția predominantă. Întrebați: Care este natura sentimentului ei principal? În același timp, întindeți-vă mâna eterică și puneți-o pe inima ei. În acest fel vă conectați la nivel emoțional, iar cel de-al șaselea simț traduce ceea ce percepe și aflați că își face griji pentru mama ei, care nu s-a simțit bine în ultima vreme.

Acum, să spunem că vreți să cuceriți pe cineva, din motive romantice sau de afaceri, sau poate, pur și simplu, pentru că vă place de persoana respectivă și vreți să deveniți prieteni. În primul rând, faceți ceea ce trebuie, cum ar fi să veniți la timp la întâlnire, pregătiți pentru orice se poate întâmpla. Ca și în cazul unei întâlniri de afaceri, ați recapitulat totul în gând, v-ați trimis cu gândul înainte ca să nu întârziati, ați vizualizat că totul va decurge bine și sunteți pregătiți. Acum faceți lucrurile, pas cu pas. Dacă situația este de natură romantică, faceți-vă timp să vă aranjați, faceți o baie ca să arătați bine și să vă simțiți fantastic.

În momentul în care sunteți alături de acea persoană specială, începeți să o ascultați, lăsați-o să vă trezească interesul și fiți atenți atât la năzuințele sale lăuntrice, cât și la ceea ce vă spune. Puneți întrebări, în tăcere. În același timp, uniți-vă la nivel interior. Atingeți-o cu etericul; pătrundeți în interiorul ei și țineți-i inima în mână. Imaginați-vă că bate în palma voastră. Vedeți dacă, la nivel eteric, îi puteți simți ritmul, pulsul. Poate fi un moment foarte frumos și intens. În timp ce o apropiați de voi în acest mod, trimiteți-i iubire și ocrotire. Iubirea se transferă imediat. Va începe să se simtă bine, iar ochii îi vor străluci ușor – urmăriți-o cu atenție. Nu va ști de ce se simte dintr-o dată în siguranță și relaxată, dar, mai devreme sau mai târziu, în mintea și în subconștientul său, va asocia acea condiție de „mă simt bine”, cu prezența voastră.

Dacă vă aflați destul de aproape de persoană – să zicem că dansați într-un club – vedeți dacă o puteți lua de încheietura mâinii, sau dacă o puteți atinge cu degetul pe gât. Încercați să-i luați pulsul, fie simțindu-l la încheietură, fie la vena jugulară. Dacă nu-i puteți lua pulsul, intrați în starea de golire a minții și vizualizați că ieșiți din etericul vostru și intrați în al ei – că pătrundeți în energia sa. Cereți-i inimii să-și regleze pulsul după pulsul inimii ei – pe care îl ascultați. Uniți cele două inimi, astfel încât să bată în același timp – așa cum am descris în exercitiul călăritului cu ochii legați, în care persoana se alătură pulsului calului pe care se află. Nu contează dacă inima nu va bate chiar în același ritm; important este să pătrundeți în energia ei și să vă uniți. Este un fel de a spune – în orice caz, la nivel cosmic – „Eu și cu tine, una suntem”. Veți fi uimiți de rezultate; oamenii vă vor răspunde cu adevărat.

Puteți inventa tot felul de tehnici pe care să le încercați, dar căutați întotdeauna căile interioare, explicația lăuntrică a vieții – mai ales dacă există o explicație intelectuală clară, exterioară. Aveți la îndemână capacitățile normale și alte câteva în plus – cele extrasenzoriale. După scurt timp, veți ști încotro se îndreaptă toată lumea și când vor ajunge la destinație. Percepția se cristalizează; se instalează repede, după ce vă puneți în ordine viața – foarte repede.

Rețineți că vă exersați sinele lăuntric angelic prin relații. Așa vă descoperiți pe sine, așa vă exprimați „activitatea spirituală” și așa vă descoperiți natura lăuntrică. Vă ajută să scăpați de părțile negative ale sinelui și să le intensificați pe cele pozitive, bune.

La urma urmei, noi suntem îngerii de mâine, care se află în corpurile de astăzi. Data viitoare când veți merge la mall sau în parc, pentru a-i urmări pe oameni – exersând lucrurile despre care am vorbit – încercați să-i vedeți ca pe niște îngeri. Priviți dincolo de genul, corpul fizic și caracteristicile lor. În schimb, vedeți dacă puteți simți câmpul de forță angelic opac, oscilant, momentan captiv în interiorul și în jurul mecanismului minte-corp din viața lor. Dacă priviți în acest mod eteric, accesați o nouă percepție. Gata cu povestea yin-yang și cu bătălia dintre sexe. În schimb, vedeți că pe lângă voi trece un spirit etern, androgin, care nu este nici bărbat, nici femeie.

„Yinghi, yanghi, în sus și în jos din rădăcină la coroană, îți duci energia.”

Undeva, în acel echilibru yin-yang se află sinele-androgin. Este esența întregii cunoașteri. M-am împiedicat din când în când de el, dar m-aș autoiluziona, dacă aș spune că am descoperit esența. Uneori, am ținut cheia în mână, dar de cele mai multe ori am scăpat-o în noroiul propriei mele nerozii. Apoi, lumina lui Dumnezeu, ca o adiere plăcută de vară, a uscat noroiul. Dintr-o dată, am văzut iarăși cheia – doar ca la scurt timp să o pierd din nou, în mîciria personalității-ego.

Încercați următoarele: așezați-vă în fața unei oglinzi, într-o cameră întunecată; aprindeți o lumânare și puneți o muzică plăcută – cântecele gregoriene sunt bune. Uitați-vă în ochii voștri din oglindă. Întrebați de mai multe ori: „Cine sunt eu?” La început, mintea vă va oferi ceea ce este evident, comunicându-vă numele. Continuați să puneți întrebarea. De fapt, mintea nu știe răspunsul. Va începe să se simtă rău și va încerca să scape, distrăgându-vă atenția. Continuați să roștiți întrebarea, cu o intensitate care descrește până ajunge să fie o șoaptă. În cele din urmă, mintea va tăcea. Deoarece, numai sentimentele voastre spirituale profunde, lăuntrice – acelea care se găsesc în pulsul câmpului vostru eteric – știu cum să vă răspundă.

Dacă intrați într-o stare de meditație, în timp ce faceți exercițiul, veți vedea cum forma chipului începe să se schimbe, pe măsură ce vă priviți reflexia. Nu intrați în panică, observați doar. Veți vedea cum se suprapun alte chipuri peste al vostru. Se vor derula mai încet la început, iar apoi vor prinde viteză. Eu le-am văzut trecând câte una pe secundă, timp de șaizeci pe minut. Este extraordinar! Unii spun că sunt chipurile din alte încarnări. Nu-mi dau seama dacă au sau nu dreptate.

Acum câțiva ani, o persoană minunată, foarte spiritualizată, care lucra pentru mine ca asistent editorial, a încercat și ea procesul, la birou. Chipurile au început să apară și a văzut unul care era acoperit de sânge. Era convinsă că într-o viață trecută suferise o traumă groaznică. Poate că suferise. Din păcate, la vederea sângelui s-a oprit și nu a văzut răspunsul care o aștepta.

Chipurile sunt foarte misterioase. Unele sunt frumoase. Poate sunt viețile voastre anterioare, sau poate sunt chipurile oamenilor pe care i-ați cunoscut în vieți trecute. Dar, întrucât vin ca răspuns la întrebarea *Cine sunt eu?*, probabil că au legătură cu persoana noastră. După toate probabilitățile, este sinele lăuntric care ne arată că suntem conectați la mult mai mult decât ne dăm seama și că, de fapt, toți suntem conectați cu toți ceilalți.

Marea teorie a relațiilor

Oamenii de știință spun că universul a început cu un Big Bang. Teoria Big Bang-ului este foarte convingătoare și a existat de multă vreme. Problema cu această teorie este că unele date o contrazic. Atunci când George Smoot și echipa sa au lansat satelitul COBE, pentru a măsura radiația din cosmos, au descoperit că reziduul Big Bang-ului este o radiație care are o temperatură cu câteva grade peste zero Kelvin. Dar ceea ce au mai descoperit a fost că în acea radiație universală existau unde. Big Bang-ul care începe dintr-o singularitate s-ar extinde în mod egal în toate direcțiile, deci undele trebuie adaptate, dacă este ca teoria să devină credibilă. Astrofizicienii au venit cu Teoria Inflației cosmice. Vă rog să înțelegeți că nu încerc să le subestimez eforturile, întrucât și un fizician de mîna a treia are de o mie de ori mai mult creier și mai multă cunoaștere decât aș putea acumula eu vreodată, însă, după părerea mea, Teoria Inflației este o treabă cam cârpită.

Ea spune că în fracțiunea de secundă de după Big Bang, universul care se dilata s-a accelerat dintr-o dată (inflația), deplasându-se cu o viteză mai mare decât cea a luminii (Poftim? Scuzați-mă. Cu o viteză mai mare decât cea a luminii? Nu ne-ați spus voi că așa ceva nu este posibil?) Apoi, acești teoreticieni ne spun că totul a revenit la normal, după care a prins iar viteză – și tot așa; de câteva ori, foarte repede, în câteva fracțiuni de secundă. Așa, spun ei, se explică undele din atmosfera radiației. Poate au dreptate, întrucât, în acel moment al evoluției de după Big Bang, universul era mult mai mic decât o gămălie de ac.

Dar există și o altă explicație, care, de obicei, nu este menționată. O voi prezenta aici, deoarece are caracter spiritual și se potrivește de minune cu ceea ce am observat eu prin tunelul de după moarte – care mi-a dat impresia că totul este inter-conectat cu adevărat. Este firesc să căutăm informații care ne sprijină ideile, dar, repet, eu nu mă consider expert în Big Bang sau în Teoria Inflației; pur și simplu, îmi place să iau în considerare și alternativele – mai ales o alternativă care a fost exprimată, de mii de ani, de mistici și sfinții hinduși, una care spune că toate lucrurile se află în interiorul tuturor celelalte lucruri. Bănuiesc că este vorba de Marea Teorie a Relațiilor.

Există unii cosmologi care spun că universul este nemuritor și că nu a început printr-o explozie. Ei susțin că s-a născut sau a fost emis dintr-un univers anterior, așa cum un balon de săpun s-ar desprinde dintr-o grămăjoară de clăbuci. Teoria balonului de săpun spune că universul nostru a fost creat în acest fel și că alte universuri se creează sau vor fi create din acesta. Prin urmare, fiecare univers este produsul altui univers. Unul dintre misterele cosmologiei privește materia. Există, oare, suficientă materie în univers pentru a-l forța să se prăbușească în interiorul său, prin gravitație – Marea Zdrobire, cum este numită uneori – sau se va extinde la infinit?

CNI News (<http://www.cninews.com/>), un newsletter de pe Internet la care sunt înscris, l-a citat de curând pe cosmologul de vârf, Andre Linde, care spune că noțiunea de Big Bang este greșită. El susține că universul cunoscut nu reprezintă totul; că universul nostru „s-a desprins” dintr-un alt univers și că va da naștere și el, la rândul său, altor universuri, într-o secvență care durează, la propriu, la infinit. Profesorul Linde, un fizician rus, cu catedră la Universitatea Stanford din California, a explicat noua noțiune la o întâlnire care avut loc recent la Asociația Americană pentru Progresul Științei. Deși este considerat a fi cel mai mare arhitect al „teoriilor noi despre univers”, Linde spune că problema cu teoria Big Bang este că nu poate explica fenomenele observate.

„Printre cele mai mari probleme sunt: Universul nu se umflă în mod uniform, așa cum ar cere Big Bang-ul. Unele părți ale univer-

sului sunt mai noi decât altele, iar părțile mai noi se umflă și se extind exponențial. În cele din urmă, ele vor ajunge într-un stadiu similar, ori poate nu atât de similar, cu cel al părții observate de noi din univers”, spune Linde. Și după cum vede Linde, teoria Big Bang nu are cum să explice tot ce înseamnă materie vizibilă în universul nostru. După părerea sa, Big Bang-ul nu ar fi putut produce nici „cantitatea de particule de care este nevoie pentru a se crea un singur jurnalst”, ca să nu mai vorbim de miliarde de galaxii.

Nașterea unui univers din altul sună plăcut. Ne reflectă condiția umană, în care o celulă omenească se divide pentru a crea un alt om. Poate că întreaga funcție a existenței este de a da naștere unei alte existențe, astfel încât totul să poată progresa și să se deplaseze și mai mult în sus. A Doua Lege a Termodinamicii, care cere ca totul să se supună unei morți prin căldură, mi s-a părut întotdeauna puțin sinistru. Nașterea unei spirale noi, ascendente, dintr-o spirală care a murit, pare o variantă mai încurajatoare.

Și chiar dacă unele dintre relațiile voastre au părut a fi eșecuri la acea vreme, fiecare dintre ele a dat naștere unui univers personal cu mai multe experiențe, iar acest lucru v-a ajutat să vă îndreptați în direcția unei eventuale reconcilierii cu sinele. Într-un fel, relațiile urmează teoria Profesorului Linde, fiecare dintre ele desprinzându-se din cea anterioară. În eternitatea lucrurilor, nu există cu adevărat greșeli.

Intimitate, vulnerabilitate și sinele umbră

Desigur, la un nivel energetic subtil, relația este făcută să nu dureze. Deși funcția sa este de accentua iubirea și sinele spiritual lăuntric prin interacțiune, însuși actul de a scoate lumina la suprafață și de a o exprima sub formă de iubire necesită o vulnerabilitate care poate provoca probleme. Majoritatea oamenilor se tem teribil de intimitate, deci, dacă relația voastră supraviețuiește, puteți să vă bateți prietenește pe umăr – însă mai există posibilitatea ca relația să fi supraviețuit pentru că amândoi ați fost pregătiți să negați și să reprimăți umbra. Odată ce umbra iese la lumină, relația poate supraviețui – sau nu. Dacă nu supraviețuiește, nu ar trebui să credeți că

este vina voastră sau să o etichetați ca pe un eșec, deoarece v-a ajutat să vă descoperiți pe voi înșivă, chiar dacă procesul a presupus destul de multe probleme.

Cu toții suntem fragili. Avem temeri, conflicte, ură și tendințe distructive. În situațiile sociale, le îngropăm pentru a ne adapta regulilor politetii și ale bunelor maniere. Însă, în intimitatea relației noastre, o bună parte din acele sentimente reprimite este eliberată. De aceea, pentru mulți oameni intimitatea pare un lucru atât de vulnerabil. Desigur că majoritatea acestor conflicte și nesiguranțe sunt create de programarea primită din familie, în copilărie, dar provin și din propriul sentiment de nesiguranță, care reprezintă o parte naturală a călătoriei noastre omenești. Dacă ne gândim la câte dezastre trebuie să evităm într-o zi obișnuită, doar pentru a face față, nu mai pare surprinzător faptul că oamenii sunt puțin încordați.

Vă puteți păcăli atât de ușor, crezând că sinele social, pe care îl exprimați în lumea exterioară, reflectă totalitatea a cine sunteți. Este ușor să vă prefaceți că sunteți o persoană bună, numai dragă-lășenie și lumină, bla bla bla. Mai devreme sau mai târziu, relațiile intime ne verifică realitatea. Dar nu trebuie să fiți prea duri cu voi înșivă, deoarece mare parte din frică, resentimente și mânie v-a fost dată cu lingurița, în anii voștri de formare. Iar rețeta pentru acest amestec a fost dată, din mână în mână, de mii de ani.

Este un miracol că nu suntem cu toții complet nebuni. Copilul imită nesiguranțele părintelui. Apoi învață și mai multe lucruri necorespunzătoare la școală, unde este învățat să concureze. Întrucât i se cere să se autoevalueze în permanență, cât de curând ajunge să îi invidieze și să-i urască pe cei care au mai mult succes sau care sunt mai norocoși. Este o rețetă pentru eșec.

Apoi mai sunt și lucrurile insidioase, subtile, care au fost proiectate asupra voastră în copilărie. Se poate observa că, în familia în care sunt mai mulți copii, cel mai adesea, există un copil care acceptă în tăcere să găzduiască umbra pentru restul familiei. Deci, prin acest contract secret, toți își proiectează problemele asupra celui copil. Copilul A este numai lapte și miere, iar Copilul B este inteli-

gent și harnic. Fără explicație, Copilul C este un adevărat coșmar. Fugi, vine monstrul!

Copilul C este răsfățatul, copilul-problemă, cel nesianos, capricios, cel pe care membrii familiei pot da vina și asupra căruia pot să-și proiecteze umbrele. Fiecare ne creăm omul-negru, omul-umbră, în familia noastră, în relațiile interpersonale și în țările noastre. Fascismul și înălțarea partidului nazist au reprezentat proiecția umbrei unei națiuni, nașterea sinelui-umbră al Germaniei dinaintea de război. Dacă vă uitați la restricțiile, controlul și violența psihologică sau fizică care erau implicate în metodele germane de creștere a copiilor, înțelegeți de ce toate acestea au răbufnit mai târziu.

Și în Japonia de azi situația este similară. Copii sunt forțați să aibă performanțe, încă de la vârste fragede. Li se impun multe restricții, reguli și sarcini, și trebuie să-și domine tendințele de copil, pentru a concura și pentru a învăța multe ore – în loc să se joace, să fie neînhibați și să se descopere. Pentru ce? Pentru ca puștiul să se angajeze ca funcționar la Mitsubishi. Ce fericire poate avea el din asta? Japonia fie se schimbă, fie toate restricțiile a atâtor indivizi reprimati se vor revărsa și vor mușca națiunea de popou.

Atunci când țările rămân fără energie, reacționează la fel ca oamenii obișnuiți, căutând un țap ispășitor care să le accepte mânia și neliniștea. Observați cum se schimbă relațiile, de îndată ce rămâneți fără energie. Atunci veți încerca să dați vina pe partener. După ce vedeți ce se întâmplă, veți fi mult mai conștienți de modul în care se comportă fiecare dintre voi atunci când nu mai are energie. Puteți discuta apoi ce se întâmplă și puteți încerca să găsiți o metodă mai bună de a face față deficitelor energetice. Dacă aveți copii, le puteți arăta exemplul vostru și cum vă comportați în acele situații, astfel încât copiii să învețe să se retragă într-un loc liniștit unde să-și rezolve problemele și nu să-și pocnească frații și surorile.

Mânia exprimată este distructivă, însă mânia reprimată este doar o amânare a distrugerii. Va ieși la suprafață, dacă nu este rezolvată și discutată. Din când în când, organizați câte un foc de tabără, în jurul căruia să se așeze toți membrii familiei și să discute despre felul în care se simt – un loc unde nedreptățile sunt îndreptate.

Dacă nu, umbra colectivă a familiei se clădește sub forma mâinii reprimite, dându-i forță „neastâmpăratului colectiv” lăuntric – care, mai devreme sau mai târziu, va ieși să creeze probleme, până când e remarcat și îngrijit.

Una dintre tehnicile pe care le-am găsit utile este de a vă nota pe o foaie de hârtie unele dintre elementele sau întâmplările mai întunecate din viața voastră. Apoi, ardeți foaia de hârtie și eliberați-le, rugându-vă astfel: „Îi returnez Forței Dumnezeu aceste aspecte mai întunecate din mine însumi și încep să înțeleg și să vindec. Îmi îmbrățișez acum Sinele infinit, superior. Ajută-mă, te rog, să reconcilies lumina și întunericul din interiorul meu.”

La urma urmei, voi sunteți un amestec din ambele. Întunericul completează lumina și îi permite să devină specială. Dacă întunericul se exprimă într-un mod ordonat, mai ales într-o situație familială, veți vedea cât de creativi devin toți membrii familiei – căci, așa cum am menționat, creativitatea este partea pozitivă a umbrei.

După ce am terminat turneele și am intrat într-o stare de liniște, am descoperit muzică în umbra mea. Nu am voce deloc și nu cânt la niciun instrument, dar am descoperit că puteam auzi muzică, cu percepția mea extrasenzorială. O puteam recepta cu sentimentele mele, astfel că m-am folosit de acea subtilitate a percepției, pentru a compensa ceea ce-mi lipsea din cunoașterea muzicală sau lipsa mea de ureche muzicală.

Am scris multe cărți, deci am învățat câte ceva despre înșiruirea cuvintelor. Datorită acestui lucru, am descoperit că puteam pune cuvintele pe note, deși nu știam cum se numea nota sau unde ar fi trebuit să se afle. Am devenit textier și am făcut albume, cu ajutorul altor persoane care își cunoșteau meseria. Primul disc pe care l-am creat se numea *Vocea Spiritului Feminin*. O prezenta pe soprana norvegiană, Cecilia. El a fost creat pentru piața New Age și a fost un succes imediat, vânzându-se în peste 150.000 de exemplare – lucru aproape miraculos pe această piață.

Apoi, am scris librete pentru o operă New Age, alături de flautistul Tim Wheeler. Se numește *Tărâmul Inimii* și sună cam ca un Wagner New Age. După aceea am mai făcut patru alte albume, din-

tre care unele au ieșit deja pe piață. Muzica și crearea de înregistrări mi-au oferit un nou teren de joacă, prin intermediul căruia am întâlnit mulți oameni interesați, cu care m-am distrat de minune. Nu știți niciodată ce idei, talente și șanse încep să iasă din umbră, de îndată ce începeți să o priviți. Dați capacul la o parte și veți vedea impuritățile. Iar sub acele impurități poate se ascunde un Grammy sau un Oscar, sau o nouă formă de creativitate, care s-ar putea transforma într-o grămadă de bani. Să nu vă fie frică de umbră; este o ușurare să o vindecați și să o lăsați să vă arate și alte aspecte din voi înșivă.

Pășirea în cursul liber

Pentru a încheia această discuție despre energie și relații, aș vrea să vă reamintesc că adunați mai multă putere, dacă reușiți să stăpâniți puterea pe care o aveți. Majoritatea oamenilor nu au o nevoie specială de a dobândi putere lumească exterioară, pentru că nu au nevoie de a-i influența pe ceilalți. De fapt, cu cât influențezi mai mulți oameni, cu atât te împovărezi mai mult cu lucruri pe care le ai de făcut. Cel mai adesea, puterea asupra celorlalți este o mare nefericire – și nu un avantaj.

Cu cât trebuie să împingi și să tragi de oameni, să-i manevrezi pentru a termina un lucru, sau să faci uz de influență pentru a-i face să te asculte, cu atât te consumi mai mult. Începi să te forțezi, ceea ce e exact opusul cursului liber. Cursul liber este ideea că marele univers, sinele vostru natură și energia voastră, amestecate cu Forța Dumnezeu lăuntrică vă vor aduce tot ceea ce veți avea nevoie vreodată. Lucrurile ar trebui să curgă fără efort, în totalitatea timpului. Cu cât interacționați cu mai mulți oameni, cu atât aveți de-a face cu mai multe ego-uri și minți. Uneori, faptul că trebuie să interacționați cu mulți oameni poate fi un dezavantaj. Ar trebui să vă întrebați dacă sunteți prea acaparați de oameni și de activități. Și ar fi bine să vă întrebați dacă, nu cumva, prin această interacțiune încălcați drepturile oamenilor și dacă nu le schimbați perspectiva. Numai o persoană puternică poate trece prin viață, lăsând lucrurile așa cum sunt; chiar și atunci când vede că, lăsându-i pe oameni să fie așa cum sunt, situația se poate deteriora înainte să aibă o șansă să se îmbunătățească.

Înșă menirea vieții este de a trece prin ea fără efort, consumând cât mai puțin posibil, atingând cât mai puțin posibil și trecând ușor prin spațiile goale, fără a schimba prea multe. Excepție este atunci când oamenii cer ajutor – atunci faceți tot ce vă stă în putere.

Dacă trebuie să împingeți și să trageți, să vă luptați și să depuneți, trebuie să vă întrebați: *urmez, oare, parabolele energetice care sunt cele mai productive pentru mine, care au cea mai multă energie?* Trebuie să vă folosiți subtilitatea sentimentelor pentru a vedea dacă nu cumva încercați să băgați un cui pătrat într-o gaură rotundă. Privind la frumusețea și cursivitatea lucrurilor, veți vedea calea naturală. În orice situație dată, există calea minimei rezistențe, cea pe care nu trebuie să vă luptați pentru a obține ceea ce vreți – una unde nu trebuie să terorizați, să manipulați, să manevrați, să controlați sau să reglementați pentru a vă atinge scopurile.

Aveți nevoie doar de putere lăuntrică, de carismă personală, de identitate spirituală și de percepție extrasenzorială, care să vă facă „mai mari decât viața”, purtându-vă dincolo de lucrurile cotidiene. Acea energie se adună prin compasiune, blândețe, introspecție și tărie – și prin înțelegerea că sunteți o ființă spirituală – una care evoluează în tăcere și în mod discret, prin experiența umană. În acest fel, vă dezvoltați sentimentul de încredere, pe care îl veți proiecta apoi, în tăcere, în lume.

Lumea are un ritm, un destin și o karmă. Este un colectiv; cu toții ne aflăm într-o singură minte globală – fiecare dintre noi reprezintă o moleculă a acelei minți. Nu deținem toate răspunsurile, așadar suntem forțați să ne deplasăm, pas cu pas. Mintea globală și evoluțiile individuale ce o alcătuiesc au dreptul de a lua propriile decizii. Au dreptul de a lua deciziile greșite, întrucât nu există bine și rău; există doar iubirea infinită a Forței Dumnezeu și călătoria întortocheată pe care o facem cu toții, în încercarea de a ne întoarce la sursa noastră cerească.

Cu alte cuvinte, dispunem de suficient timp pentru a înțelege și avem dreptul de a ne îndrepta în direcția greșită, avem dreptul de a ne căsători cu cine nu trebuie, de a ne implica în afacerile greșite, de a mânca nesănătos etc. Oamenii au dreptul de a-și modela pro-

priul destin. Filozofia non-încălcării drepturilor susține că toată lumea se mișcă în funcție de ceea ce-i dictează personalitatea-ego, sau Sinele Infinit lăuntric, sau amestecul dintre cele două. Se îndreaptă în direcția în care trebuie să se îndrepte și nimeni nu ar trebui să schimbe acest lucru.

Încercați să faceți următoarele: data viitoare când prietena voastră se duce la magazin și alege o rochie care arată absolut înfiorător, nu spuneți nimic. Lăsați-o să-o cumpere. Dacă vă întreabă ce părere aveți, nu o contraziceți; cel mult, sugerați-i să mai probeze câteva rochii, înainte de a se decide. Încercați să o lăsați să decidă singură, fără să o influențați.

Problema din lumea noastră este că toți ne impunem prea des dorințele asupra celorlalți. Încă nu am învățat că acest control nu mai este la modă, că nivelul de conștiință s-a schimbat. Numai de-am lăsa-o cu toții mai moale... dacă am înțelege cu toții acest concept, am avea taxe mici, cartiere nepericuloase și ar exista spiritul iubirii și al cooperării în societatea și în familiile noastre. Va lua un timp, dar puteți începe procesul chiar acum. Concentrați-vă pe non-încălcări. Va deveni mentorul vostru pentru o vreme și vă va arăta lucrurile din interiorul altor lucruri. Vă va arăta aspecte ale compasiunii și infinității pe care, poate, nu le-ați văzut până acum.

Nevoia de a-i controla pe ceilalți este o expresie a nesiguranței de sine. De acolo se naște adesea încălcarea, iar apoi reacția. După care, frica vă face să vă încordați și nu mai puteți curge odată cu râul vieții. Uneori trebuie să dați drumul și să deveniți vulnerabili. Trebuie să curgeți și să aveți încredere. Pentru a vă găsi pe voi înșivă, trebuie să acceptați ca mai întâi să vă pierdeți pe sine. Ciudat, nu?

Dacă observați cursul energiei și dacă reacționați prin acțiune pozitivă, când este nevoie – sau dacă nu reacționați atunci când se exprimă energie negativă – detașându-vă și păzindu-vă rezervele de energie, vă înzestrați relațiile cu percepție și cu cel de-al șaselea simț.

Capitolul 13

Cele 26 de dimensiuni ale octaedrului rotativ și punctul zero

Recent am avut o viziune, în care un acrobat făcea salturi în jurul unui zid ce stătea în aer. În diagrama de mai jos, veți vedea că acrobatul se afla la vest de zid. În primul salt, a sărit de la vest la sud, apoi la est, nord și înapoi la vest. Ultimul salt l-a făcut pe întreaga lungime a zidului, de la vest la est. Cinci mișcări în total.

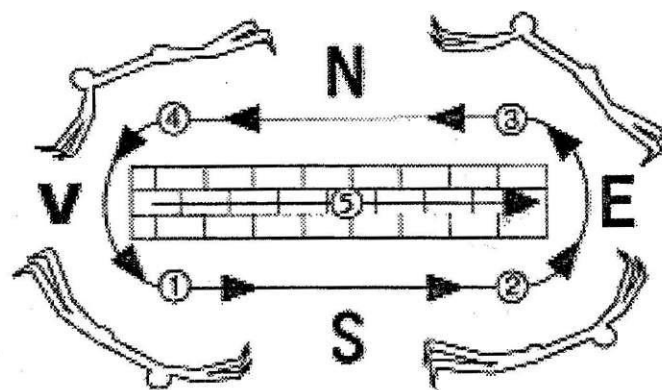

DIAGRAMA nr. 4: Salturile acrobatului în jurul și de-a lungul zidului.

Mi-am dat seama că un alt acrobat ar fi putut începe dinspre nord, îndreptându-se în cealaltă direcție, făcând un salt spre est, apoi spre sud, iar apoi peste zid, spre vest, și înapoi spre nord. Fie-

care acrobat ar putea face cinci manevre continue, fără a se întoarce la sine (înapoi în timp) și fără să imite salturile făcute de celălalt acrobat; întrucât cei doi acrobați se deplasează, desigur, în direcții diferite.

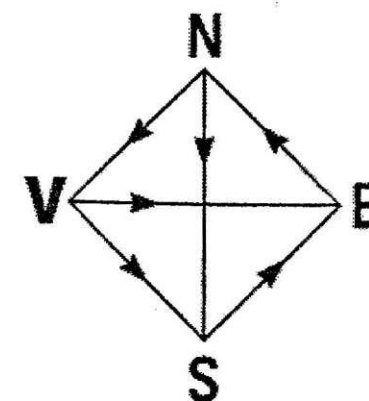

DIAGRAMA nr. 5:

Salturile acrobatului trasează un pătrat și diagonalele sale.

Am înțeles că salturile din jurul zidului descriu un pătrat și diagonalele sale. Am ajuns la concluzia că viziunea avea legătură cu cea pe care am avut-o mai demult, cu cele patru forțe ale naturii și misterioasa a cincea forță. Chiar dacă nu vă pricepeți la matematică, urmăriți-mă, deoarece calculele vă vor arăta o simetrie ce descrie o trăsătură interesantă a punctului zero – poarta spre alte lumi, despre care am vorbit mai devreme. La scurt timp după prima viziune, am avut alta. La colțurile pătratului se aflau niște numere. Colțul sudic a primit numărul 60, cel vestic 33, cel nordic 80, iar cel estic 170 și ceva. Totul s-a mișcat atât de repede, încât nu am reușit să văd și ultima cifră a numărului. M-am întrebat ce semnificație aveau și care era ultimul număr. Am început să mă joc cu numerele, adunând cele trei numere de care eram sigur; și am văzut că adunate, toate trei dădeau suma de 173 ($60+33+80=173$). Mi-am dat seama că 173 era valoarea pe care a primit-o în viziune pentru colțul estic al pătratului. Acum aveam și coordonate pentru acrobații mei.

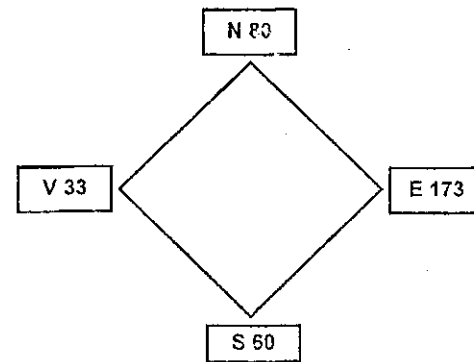

DIAGRAMA nr. 6: Coordonatele care mi-au fost date pentru pătrat.

M-am întrebat ce să fac cu numerele primite; le-am adunat și le-am scăzut, pentru a vedea ce ar putea să semnifice. Am făcut diverse permutări, și, în cele din urmă, am obținut una care părea promițătoare. Am scăzut est din nord ($80-173$) și am obținut -93 , iar apoi am adunat sud cu vest ($60+33$), care mi-a dat $+93$. Suma dintre nord (80) și vest (33) este 113 , iar dacă scădeam est din sud ($60-173$) obțineam -113 . Apoi am adunat nord (80) cu sud (60) și am obținut 140 , și am scăzut vest din est ($173-33$) și mi-a dat -140 . Puteți vedea din următoarea diagramă, nr. 7, că, spre surprinderea mea, există o simetrie perfectă plus-minus, în oglindă, între părțile opuse ale pătratului, odată ce diversele coordonate sunt scăzute sau adunate între ele. Iar cele două valori pentru diagonală sunt 140 .

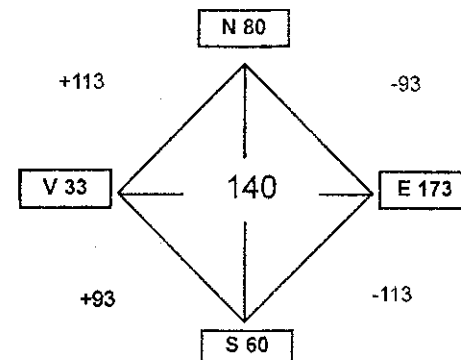

DIAGRAMA nr. 7: Bizara simetrie plus-minus, în oglindă, a pătratului.

Am fost bucuros să aflu că acele coordonate care mi-au fost date în viziune nu erau arbitrare; erau acolo pentru a-mi comunica ceva. În timp ce meditam la ele, am fost inspirat să transform pătratul 2D într-o piramidă 3D. am văzut că dacă ridici în minte mijlocul pătratului, acolo unde se intersectează diagonalele, la coordonata 140 , se formează o piramidă cu cinci colțuri. Am notat vârful piramidei cu „Apex A”.

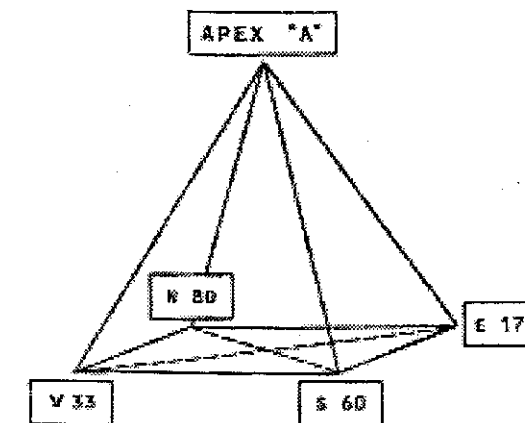

DIAGRAMA nr. 8: Pătratul 2D devine o piramidă 3D.

Amintiți-vă că unul dintre acrobați începe din vest și sare la început spre sud, apoi continuă să sară în sens opus acelor de ceasornic, ajungând înapoi în vest; după care, face ultimul salt de-a lungul zidului, de la vest la est. Iar celălalt acrobat începe de la nord, sare spre est și înconjoară zidul în sensul acelor de ceasornic, încheind cu un salt peste zid, de la nord la sud. Deci avem 10 (5×2) salturi sau rotații posibile. Bineînțeles că primul acrobat poate începe din est și nu din vest, sărind în sensul opus acelor de ceasornic, iar al doilea acrobat ar putea începe din sud și nu din nord. Dar asta nu ar crea alte rezultate; tot zece salturi vor fi în total. Mi-am dat seama că acrobații nu pot sări invers, cu spatele, întrucât asta ar însemna să meargă înapoi în timp. Deci, de exemplu, un acrobat nu poate sări de la est la sud, iar apoi brusc, înapoi la est.

Am citit cartea lui Mishio Kaku, *Hiperspațiu*, în care vorbește despre 10 dimensiuni ale realității, iar o rotație a acelor 10 dimensiuni în hiperspațiu, spune el, ar descrie 26 dimensiuni posibile. Deci, am început să mă gândesc la cele 16 rotații sau dimensiuni ce lipseau din viziunea pătratului care devenise acum o piramidă. Mi-am amintit că văzusem că lumile spirituale erau oglindite și am înțeles imediat că trebuia să mai existe o piramidă la baza primei – imaginea sa în oglindă. Deci, acum aveam un octaedru – o formă cu opt laturi, alcătuită din două piramide care au aceeași bază (vezi Diagrama nr. 9). Am notat vârful piramidei de jos cu „Apex B”.

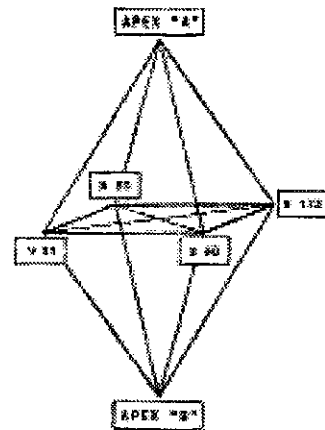

DIAGRAMA nr. 9: A doua piramidă în oglindă creează un octaedru.

Dacă acrobații pot face zece salturi în jurul zidului, care acum este, desigur, baza celor două piramide, iar acele zece salturi au loc în piramida de deasupra, atunci ar trebui să fie același număr de rotații (salturi) și în piramida de jos. Deci, aveam un total de 20 de rotații sau de dimensiuni. Aici intră în scenă uimitoarea frumusețe a acestei viziuni și a matematicii sale. Poate va fi greu de urmărit pentru unii, dar dacă rezistați până la capăt, veți ajunge la punctul zero, la poarta spre alte lumi.

Atunci când acrobatul sare de la vest la sud (60), la est (173), la nord (80) și înapoi la vest (33), iar apoi sare de-a lungul zidului (140), peste diagonală, care a devenit acum diagonala bazei pătrate, trece prin rotații ce însumează 486 ($60+173+80+33+140=486$).

Iar când celălalt acrobat sare de la nord la est, la sud, la vest și înapoi la nord, termină cu o a cincea săritură, de-a lungul diagonalei nord-sud. Și aceste mișcări însumează 486. amintiți-vă că cei doi acrobați pot face cinci mișcări, de două ori, în piramida de deasupra (zece rotații) și aceleași cinci mișcări, de două ori, în piramida oglindă de jos. Deci, avem un total de 20 de salturi sau de rotații. Dacă le adunăm, obținem $60+173+80+33+140 \times 4 = 1944$. pe scurt $486 \times 4 = 1944$. Acrobații fac 20 de salturi cu un total de 1944, deci, am putea spune că 20 dimensiuni/rotații = 1944.

Dar încă ne mai lipsesc 6 rotații din cele 26 de dimensiuni/rotații pe care le căutăm. Am meditat un timp și am înțeles că dacă se mută/inversează cele două piramide care alcătuiesc octaedrul, astfel încât să-și schimbe pozițiile – întorcându-se, de fapt, pe dos – se mai creează șase dimensiuni. Înainte de a vă da cu capul de pereți, întrebându-vă ce naiba vreau să spun cu asta, lăsați-mă să vă asigur că există o modalitate foarte simplă de a vizualiza totul.

Trebuie să vă imaginați că în Diagrama nr. 9, punctul marcat vest se mută de-a lungul diagonalei de la baza piramidelor, până ajunge la est, luându-și cu el toate liniile de legătură. Iar estul se mută până la vest, făcând la fel. Deci, vest și est își schimbă pozițiile – partea stângă și dreaptă a desenului își schimbă locurile.

La fel, punctul sud se mută pe diagonală până la nord, iar nordul se mută la sud. Își iau cu ele și liniile de legătură. Deci, acum avem încă patru mișcări sau rotații. Adunându-le la celelalte 20, ajungem deja la un total de 24. Dar încă le căutăm pe ultimele două, deoarece trebuie să avem 26.

Bineînțeles că și cele două apexuri pe care le-am notat „A” și „B”, își schimbă și ele pozițiile. Vârful A trece prin punctul zero din centrul bazei celor două piramide, până ajunge la B. Iar vârful B urcă prin punctul zero, acolo unde diagonalele se intersectează, până ajunge în poziția în care se afla vârful A. După aceea, toate punctele

octaedrului și-au schimbat poziția cu opușii lor. Asta presupune o mutare sau o inversare. Veți vedea că exteriorul piramidei de deasupra devine interiorul celei de jos, iar pereții interiori ai piramidei de jos se întorc, pentru a deveni pereții exteriori ai celei de deasupra (vezi Diagrama nr. 10).

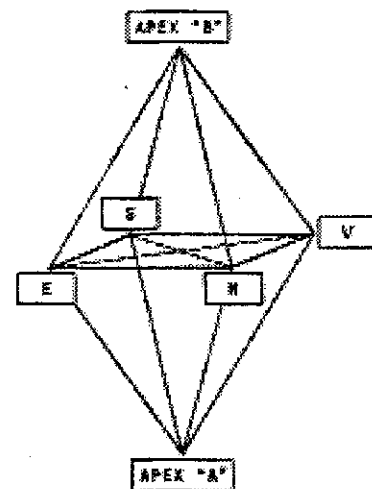

DIAGRAMA nr. 10: Ambele piramide își schimbă toate pozițiile.

Într-o astfel de rotație, cele două piramide sunt ca o oglindă una pentru cealaltă. Este un sistem binar – o imagine în oglindă. Atunci când octaedrul se află în poziția sa normală, cu vârful A în sus și vârful B în jos, îi putem da numărul unu. Iar când toate punctele celor două piramide se colapsează în centrul bazei (punctul zero), octaedrul dispare temporar într-o singularitate (0). Intră într-un vid – în starea zero. Deci, prima parte a mutării/inversării celor două piramide este descrisă prin raportul de 1:0.

Atunci când toate punctele ies din punctul zero din centrul bazei și își încheie a doua parte a călătoriei, până la pozițiile opuse, putem spune că octaedrul se află în starea sa negativă (-1). A doua parte a mutării/inversării începe cu fiecare punct aflat în centrul bazei, în singularitate – punctul zero (0); iar mișcarea se încheie cu vârful B sus și A jos. Firește că est s-a mutat la vest și sud la nord

etc. Deci, octaedrul a trecut din condiția zero (0), la starea oglindă (-1), care este opusul său binar, exprimat prin raportul 0:-1.

Vă amintiți că am spus că în tunelul de după moarte, sus, există o rotație, care, atunci când treci pe lângă ea, creează un efect de oglindă; astfel, la celălalt capăt al tunelului, v-ați găsi într-o lume oglindă, opusă. Tocmai asta au făcut cele două piramide din Diagrama nr. 10. Am mai spus și că, atunci când suntem pe punctul de a ieși din corp, într-o experiență extracorporală, ne pierdem cunoștința, așa cum mi s-a întâmplat când mă aflu în pădure. Cred că, în clipa în care ieșim din fizic – prin moarte, sau printr-o experiență extracorporală – trecem prin singularitatea punctului zero, care este un vid (0) din mijlocul bazei piramidelor. De aceea ne pierdem cunoștința.

Am ajuns să cred că cele două piramide ale octaedrului, care se mută și se inversează, ne descriu realitatea fizică și relația sa cu lumile spirituale oglindă. Octaedrul în rotație reprezintă o hartă a călătoriei prin tunelul de după moarte, care duce spre lumile de dincolo. Am descoperit și că, de fapt, un octaedru cu astfel de coordonate nu ar fi o piramidă unită la bază cu o altă piramidă, ca în diagramă. Forma octaedrului ar fi ușor alungită, cu o latură lungă în direcția punctului est (173). Dar, deocamdată, este mult mai ușor să-l privim ca fiind alcătuit din două piramide, iar, în ceea ce privește calculele, lucrurile nu se schimbă cu nimic, întrucât coordonatele nu indică distanța. Ele sunt poziții de pe hartă – la fel cum am folosi coordonate pentru a indica poziția orașului Chicago în relație cu orașele Huston, L.A. și New York.

Doream să văd care era totalul tuturor celor 26 de rotații, așa că m-am jucat încă o dată cu numerele și am descoperit ceva cu adevărat uluitor.

Pe lângă cele 20 de salturi sau rotații pe care le fac acrobații trebuie adăugate și rotațiile ce au loc când piramidele octaedrului se întorc. Deci, punctul vest se mută de-a lungul diagonalei, spre est (140) și, desigur, estul se mută la vest (140); între timp, nordul se mută la sud, de-a lungul bazei piramidei (140), iar sudul la nord (140). Cele patru mișcări, de câte 140 fiecare, dau un total de 560

($140 \times 4 = 560$). Deci, 560 trebuie adunat cu suma anterioară – 1944. Avem până acum un total de 2504, de la 24 de rotații.

Apoi, a trebuit să descopăr valoarea deplasării vârfului A până în vârful B, care apoi trebuia dublată, pentru că și B se muta în poziția lui A. Am aflat că valoarea mișcării lui A până în centrul bazei este 50. Apoi, trece prin bază, până în poziția opusă, cea a punctului B. Deci, întreaga mișcare de la A la B are valoarea 100. Punctul B, face aceeași călătorie spre punctul A. Prin urmare, adăugăm de două ori 100 ($100 \times 2 = 200$) la sumă și avem un total final de 2704 ($2504 + 200 = 2704$).

Așadar, numărul magic e 2704 care, în acest caz, descrie toate cele 26 de mișcări – cele pe care le pot face cei doi acrobați și rotația celor două piramide care își mută/inversează toate punctele. Rădăcina pătrată a lui 2704 este 52 ($52 \times 52 = 2704$). Dat fiind că sunt două piramide, rădăcina pătrată 52 trebuie împărțită la 2, ajungându-se la 26.

Deci, 2704 este numărul magic al octaedrului din diagramele nr. 9 și nr. 10. El descrie 26 de dimensiuni sau de rotații. După ce am văzut viziunea cu acrobatul care făcea salturi în jurul zidului, în a doua viziune mi-au fost date și coordonatele matematice. Am ajuns să înțeleg că octaedrul și diversele numere atribuite punctelor vest, est, sud și nord descriu cele 26 de dimensiuni potențiale din hiperspațiu, în care ne aflăm noi, oamenii, și lumile spirituale oglindă opuse nouă.

În capitolul 2 am menționat că subconștientul se găsește și în lumile oglindă. Deci, am putea spune că noi ne aflăm în primul octaedru (Apex a sus și Apex B jos – diagrama nr. 9), atunci când operăm din intelect, și că ne aflăm în cealaltă versiune (Apex A jos și Apex B sus – diagrama nr. 10), prin intermediul subconștientului nostru. Prin urmare, relația sau rotația dintre intelect și subconștient este tot un sistem binar 1:0 și opusul său 0:-1.

Am putea spune că universul și cele 26 dimensiuni rotative ale sale și conștiința noastră umană (intelectul plus mintea subconștientă) sunt unul și același lucru – însemnând că realitatea și gândirea sunt unul și același lucru. Paradoxul fizicii cuantice este că o par-

ticulă devine reală doar dacă e observată. Deci există o legătură evidentă între minte și realitate, la nivel cuantic.

Presupun că mintea și particula materială sunt în, sau fac parte din, același câmp-undă; probabil sunt două versiuni ale aceluiași lucru. Poate că în univers există numai conștiință, iar natura materială a părților din universul nostru reprezintă doar o consecință a faptului că energia trece în această dimensiune. Deci, pe măsură ce octaedrul intră și iese din cele două versiuni ale sale, trece printr-o versiune solidă și una non-solidă, înainte și înapoi.

Găsesc foarte interesant faptul că multe semnalări referitoare la OZN-uri semnalează faptul că navele sunt solide, materiale, iar radarele par să confirme acest lucru. Apoi, dintr-o dată, OZN-ul trece într-o altă frecvență și face lucruri imposibile, cum ar fi divizarea – ceea ce indică o stare non-locală. Este interesant și faptul că mulți martori relatează că au auzit un murmur deslușit, în clipa în care nava s-a deplasat pe lângă ei.

Pitagora a vorbit despre muzica sferelor. El a spus că Universul este format din numere – numere guvernate de modul în care orbitează planetele și că notele muzicale urmează și ele o secvență matematică. Poate de aceea muzica induce o stare modificată de conștiință.

Recunoaștem, astfel, la nivel emoțional, o formulă matematică intrinsecă din structura muzicii pe care o îndrăgim. Ea descrie o ordine cosmică, ce este imprimată subliminal în felul în care înțelegem lucrurile. Notele muzicale, ca numere, fac parte din simetria realității în care trăim, care se schimbă mereu. O notă este un număr. O mantră este un număr. O rugăciune este o serie de numere. Totul face parte dintr-o formulă simplă, minunată, atotcuprinzătoare. Rădăcina pătrată a numărului 2704 împărțită la 2 dă 26!

Prietenul meu, autorul Martin Wetherill, mergea cu mașina la nord de Sydney, de la Dee Why, spre Manly. Asculta o casetă cu coloana sonoră compusă de Phillip Glass, pentru filmul *Mishima*. Tocmai fusese la sala de gimnastică și era relaxat, dar ușor obosit. Muzica l-a transpus într-o stare euforică și, brusc, fără intenția sa, etericul i s-a detașat de corp și s-a ridicat, trecând prin acoperișul mași-

nii. A ajuns undeva în spatele acesteia, la o înălțime de circa șase metri, fiind târât după ea ca un zmeu.

Prima s-a reacție a fost: *Ce fantastic!*, dar după câteva clipe s-a uitat în jos și și-a dat seama că el era cel care conducea mașina. A trecut printr-un moment extraordinar de panică și de confuzie. Nu înțelegea cum putea să plutească deasupra mașinii și, în același timp, să o conducă. Iși amintește foarte clar că a gândit: *Dacă mă aflu aici, sus, cine conduce mașina acolo, jos?* A trebuit să se forțeze să reintră în corp, temându-se că ar putea face un accident.

În realitate, mintea/corpul avea control deplin asupra mașinii, în timp ce Martin se afla, temporar, în celălalt vehicul al său – cel extracorporeal. Martini, așa cum îi spun prietenii, spune că fără îndoială muzica a fost cea care l-a scos din corp. Piesa avea o frecvență rezonantă, la care a răspuns sinele lui lăuntric. Jim Morrison a cântat: „leși de cealaltă parte”. Poate că formația *The Doors* cunoștea codul secret.

Noțiunea de frecvență secretă ne aduce din nou, pe o cale lungă și ocolită, la una dintre dorințele pe care le-am avut în această viață, aceea de a descoperi murmurul sacru. Am menționat că sunt de părere că el se găsește în fa diez. Sunt convins că rezonanța sunetului ne transpune într-o stare non-solidă – starea eterică.

Între timp, avem formula și coordonatele care descriu mișcarea făcută prin punctul zero, spre lumile ogindă. Deci, poate că acum putem folosi aceste coordonate pentru a trece prin baza piramidelor, pentru a experimenta acele lumi. Acest lucru ar aduce o tehnologie și o nouă complexitate a celui de-al șaselea simț, fără precedent. Puteți înțelege acum de ce am încercat să mă întorc pe dos la nivel eteric. Am încercat asta doar o singură dată și nu am reușit, dar sunt convins că printr-o mică ajustare, va funcționa bine. Între timp, dacă vreți să exersați trecerea prin punctul zero, am inclus un exercițiu cu oglinzi în Anexă. Vă va ajuta să vizualizați punctul zero; este simplu și ar trebui să vă fie de mare folos.

Odată ce avem sunetul exact al murmurului și descoperim cum să-l folosim, vom adăuga coordonatele matematice ale octaedrului și vom putea să intrăm și să ieșim din această realitate, cu

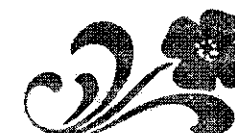
mulță ușurință. Poate este doar o chestiune de a ne gândi la numere, în timp ce intrăm într-o stare de transă. În orice caz, cu timpul, vom perfecționa metoda și vom descoperi tot mai multe despre alte lumi, care ne vor influența. Vom vedea Forța Dumnezeu cu regularitate, dar vom vedea și lumile iadului; și odată ce oamenii văd aceste lumi, se vor îndrepta imediat.

Așadar, soluția pentru problemele din lume ar putea fi doar acest sunet simplu al unui murmur de pe o casetă și un pic de matematică, care să ne transpună în starea spirituală, în ogindă. Dintr-o dată, violența, creșterea sentimentelor fasciste, amenințarea dezastrelor ecologice și alte prevestiri rele ale acestei ere vor dispărea. Oamenii vor vedea lucrurile într-o altă lumină și vom trăi să vedem triumful celui de-al șaselea simț, pe măsură ce va stabili o nouă ordine mondială – una sinceră și spirituală.

Mai departe și mai sus. Sau poate ar trebui să spun: către interior și către exterior. Și nu-i lăsați pe fraieri să vă asuprească.

Pe curând

Stuart.

ANEXĂ

Camera în formă de „L”

Aceasta este o învățătură peste care am dat în timp ce meditam asupra octaedrului rotativ. Cu toate acestea, dacă nu ați citit și nu ați înțeles bine conceptul de rotație care are loc când cele două piramide trec prin 26 de dimensiuni – așa cum am descris în ultimul capitol – procesul descris în continuare poate fi ușor derutant. Poate ar fi bine să vă întoarceți și să citiți capitolul 13, înainte de a încerca această tehnică.

Procurați-vă două oglinzi cu o înălțime de circa 75 centimetri și o lățime de 45 de centimetri și fixați-le într-un colț al camerei, astfel încât să se unească într-un unghi drept. Partea mai lungă ar trebui să fie pe verticală. Oglinzile vă arată baza pătratului celor două piramide și punctul zero. Veți vedea cum, în Diagrama nr. 12.

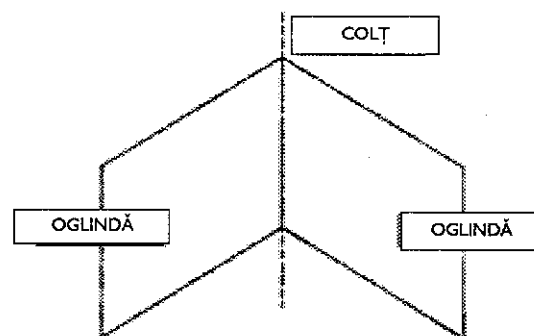

DIAGRAMA nr. 11: Oglinzile unite în unghiuri drepte.

Stați cam la un metru distanță, cu fața la colț. La început, imaginați-vă că vă aflați în punctul de vest (33). Motivul pentru care am ales vestul și nu un alt punct este pentru că bătrânul meu învățător spunea mereu că omul avea 33 de energii. Sustinea că aceasta era soluția la orice lucru. Era un tip foarte enervant, pentru că nu oferea decât părțicele de informație, și niciodată informația întreagă. Dar avea cunoaștere, binecuvântat să fie!

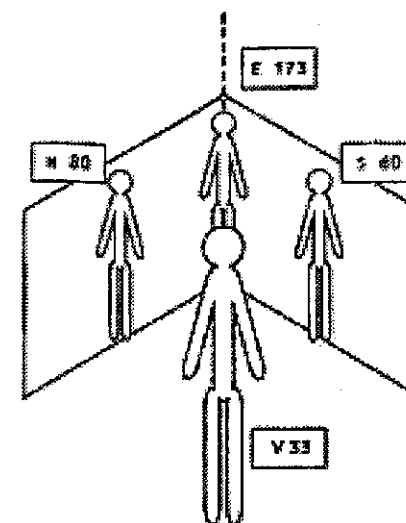

DIAGRAMA nr. 12:

A sta în fața oglinzilor, privind la cele trei reflexii ale voastre.

Nu știu sigur ce legătură au aceste 33 de energii ale omului cu octaedrul, dar poate ajută la ceva. În orice caz, trebuie să alegeți unul dintre puncte – nord, sud, est sau vest – deci puteți la fel de bine să începeți prin a vă închipui că sunteți în punctul de vest. N-are cum să vă strice.

Dacă stați la un metru în fața colțului creat de cele două oglinzi, se vor crea trei reflexii ale imaginii voastre. Cea din stânga voastră este la punctul nord (80). Puteți să scrieți 80 pe oglindă, cu un marker, lângă imagine. La dreapta aveți o altă imagine a voastră, la sud (60) – scrieți numărul pe oglindă. În fața voastră este a treia imagine – la est (173). Acolo unde oglinzile se unesc în unghi drept, în colț, se găsește punctul zero de la baza piramidelor. Voi vă aflați la vest. Deci sunteți patru versiuni – trei reflexii și versiunea adevărată. Ați alcătuit un pătrat.

La început, se poate să fiți ușor derutați, gândindu-vă că punctul zero este, de fapt, între voi și colț. Într-un fel, așa este. Asta deoarece reflexiile se creează pe două oglinzi plate, poziționate pe două

tangente la 45°, care se întâlnesc în centrul pătratului (vezi Diagrama nr. 12). Dar de îndată ce priviți în oglinzi și vă imaginați o profunzime a reflexiei din fața voastră, veți vedea cum adâncimea imaginată va plasa în mod corect punctele nord, est și sud, la distanța potrivită față de voi. Punctul zero devine linia verticală unde se întâlnesc cele două oglinzi.

Important este că atunci când priviți imaginea din fața voastră, priviți către est (173), care se află dincolo de punctul zero. Deci, într-un fel, priviți către un punct care se află dincolo de tunelul de după moarte. Stingeați luminile, aprindeți o lumânare și puneți-o jos, în fața voastră, ca să se reflecte în oglinzi. Da-ți drumul la metronom sau puneți o muzică sacră, relaxați-vă și intrați într-o transă profundă. Deschideți-vă chakrele prin metoda pe care am descris-o înainte.

Apoi, cu ochiul minții, treceți prin punctul zero. Faceți asta, vizualizând că vă ridicați de pe scaun, treceți prin punctul zero, către est (173), care este localizat, așa cum am menționat, acolo unde se află imaginea din fața voastră. Vizualizați o mișcare de rotație ca pirueta unui patinator pe gheață, doar că va trebui să faceți doar două rotații complete. Deci, vă imaginați că vă rotiți de două ori între locul unde vă stă corpul și imaginea din fața lui, din punctul est (173), dincolo de colțul (0) unde se întâlnesc cele două oglinzi. Nu pot spune că știu de ce trebuie să vă rotiți de două ori, dar asta trebuie să faceți. Există o lege în fizica particulelor care descrie modul în care se rotesc anumite particule, care urmează aceeași rotație dublă – deci, poate are de-a face cu acea lege.

În orice caz, imaginați-vă că faceți două rotații complete, în momentul în care treceți cu mintea prin punctul zero. Cu ochiul minții, vă îndreptați spre imaginea reflectată în fața voastră.

Alternativ, imaginați-vă că faceți un salt înainte, ca un gimnast care face o rostogolire. Dacă vă rostogoliți înainte, cu gândul, faceți și de această dată două rostogoliri complete. Pirueta de patinator este o rotație în jurul unei axe verticale, iar rostogolirea în față e o rotație în jurul unei axe orizontale – ambele sunt bune.

Trecerea prin punctul zero, către est (173) este foarte interesantă. După o vreme, puteți descoperi că, pe măsură ce pătrundeți

în celelalte lumi de dincolo de tunelul de după moarte, începeți să primiți viziuni sau impresii. Poate veți vedea cum vi se schimbă chipul, ca și cum peste el s-ar suprapune multe alte chipuri, așa cum am menționat mai devreme. Urmăriți și notați în minte tot ce vedeți.

După ce ați încercat să treceți de la vest la est prin punctul zero, faceți o modificare în minte și imaginați-vă că locul în care vă aflați acum nu mai este punctul vest 33, ci vârful piramidei – Apex A (vezi Diagrama nr. 9 din capitolul 13). Acum vă uitați în jos, de deasupra, la punctul zero, din locul unde se intersectează diagonalele, la baza piramelor. Faceți aceeași mișcare de rotație și încercați să ajungeți în Apexul B care, firește că se află în fața voastră, dincolo de colțul unde se întâlnesc cele două oglinzi – acolo unde se afla punctul est (173) în exercițiul anterior.

Atunci când priviți de la vest la est, priviți prin punctul zero, pe un plan orizontal, iar atunci când vă imaginați că priviți din punctul A, prin colțul (0), la punctul B, este un plan vertical.

Oglinzile vă vor ajuta foarte mult, întrucât vă arată calea ce duce spre alte lumi. Uneori, experiența este un pic ciudată, mai ales când nu sunteți încă obișnuiți cu ea, dar trebuie să perseverați și să observați. După ce v-ați imaginat că ați fost în punctul vest (33) și apoi în punctul A, încercați alte poziții.

Vedeți dacă sunteți îndemnați să faceți alte mișcări sau modificări. Rețineți că este natura luptătorului spiritual să meargă acolo unde nu a mai pășit nimeni înainte.

Cineva trebuie să găsească răspunsurile; de ce să nu le găsiți chiar voi? Domnul să vă binecuvânteze.

BIBLIOGRAFIE

Capitolul 1

About Time, Paul Davies. Penguin Books,
The Self-Aware Universe, M. Goswami, R. Reed și A. Goswami. J.P. Tarcher,
Shadows of the Mind, Roger Penrose. Random House,
Stephen Hawking's Universe, David Filkin. BBC Books,

Capitolul 2

Hunting Down the Universe, Michael Hawkins. Little, Brown and Company,
The Roots of Consciousness, Jeffrey Mishlove. Council Oak Books,
Who's Afraid of Schrödinger's Cat?, Ian Marshall și Danah Zohar. Bloomsbury Publishing,

Capitolul 3

The Alchemy of the Heavens, Ken Crosswell. Oxford University Press,
Companion to the Cosmos, John R. Gribbin. Orion Books,
The Fifth Miracle, Paul Davies. The Penguin Press,
The Presence of the Past, Rupert Sheldrake. Harper Collins,
The Teachings of Don Juan: A Yaqui Way of Knowledge, Carlos Castaneda. University of California Press,

Capitolul 4

Holographic Repatterning (pamflet), Chlöe Wordsworth. HR Association of US, P.O. Box 6504, Scottsdale,
The Secret Power of Music, David Tame. Destiny Books,
Skywatching, David H. Levy. Harper Collins,

Capitolul 5

Alien Base, Timothy Good. Random House,

The Biggest Secret, David Icke. Bridge of Love Publishing,
Man and His Symbols, Carl Jung. Laureleaf,
Messengers of Deception, Jacques Vallée. Ronin Publishing,
The Threat, David M. Jacobs. Simon & Schuster,

Capitolul 6

Black Holes and Baby Universes, Stephen Hawking. Bantam Books,
The Fourth Dimension, Rudy Rucker. Penguin Books,
Journeys Out of the Body, Robert A. Monroe. Main Street Books,

Capitolul 10

The Last Hours of Ancient Sunlight, Thom Hartmann. Mythical Books,
You Can Make a Difference, Martin J. Wetherill și Bo Nielson. Bussiness Artists Intl.,

Capitolul 12

The Cup of Destiny, Trevor Ravenscroft. Samuel Weiser, Inc.,

Capitolul 13

Stalking the Wild Pendulum, Itzhak Bentov. Inner Traditions,

Despre autor

Stuart Wilde este un „mistic urban”, un vizionar modern, care a scris cincisprezece cărți despre conștiință și conștiență, printre care FORȚA, MIRACOLE, CERTITUDINI, GLADIATORII DOMNULUI*. Perspectiva și modul său bizar de a scrie i-au câștigat, de-a lungul anilor, un public loial.

De mai bine de douăzeci de ani, el a făcut cercetări în domeniul conștiinței. Unii oameni îl consideră un expert în lumile transdimensionale și fenomenul supranaturalului. El are o manieră simplă de a explica lucruri care, până în prezent, au fost considerate mistere. Scrierile sale politice sunt satirice și, de cele mai multe ori, foarte amuzante. Totuși, el pare să aibă o înțelegere exactă asupra mișcărilor evenimentelor din lume, iar multe dintre viziunile și predicțiile sale pe termen lung s-au dovedit a fi cu adevărat profetice.

Dacă vreți, le puteți urmări pe website-ul:
www.stuartwilde.com.

* publicate de Editura FOR YOU

CUPRINS:

Capitolul 1: Știința și cel de-al șaselea simț.....	5
Capitolul 2: Puterile voastre paranormale, lumile spirituale și atotcunoașterea.....	22
Capitolul 3: Șamanismul și sinele-natură.....	41
Capitolul 4: Acuitate în tărâmul simțurilor	56
Capitolul 5: Umbra, visele, tărâmurile zânelor și Omuleții Gri ...	71
Capitolul 6: Poarta eterică.....	106
Capitolul 7: Revendicarea puterii personale.....	129
Capitolul 8: Imaginația, șansele, creativitatea și cel de-al șaselea simț.....	140
Capitolul 9: A pluti între două lumi.....	155
Capitolul 10: A depune cunoașterea lăuntrică la bancă	164
Capitolul 11: A-i citi pe oameni, pentru a-i putea ajuta	184
Capitolul 12: Polaritatea, relațiile și ușurința de a fi	203
Capitolul 13: Cele 26 de dimensiuni ale octaedrului rotativ și punctul zero	236
ANEXĂ: Camera în formă de „L”	248
Bibliografie	252
Despre autor	254

CĂRȚI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Monica Vișan

Metodă rapidă de învățare a gramaticii limbii engleze	6,50 LEI
Exerciții de gramatică engleză vol I	5,50 LEI
Exerciții de gramatică engleză vol. II	7,50 LEI

Neale Donald Walsch

Conversații cu Dumnezeu, volumul I	6,50 LEI
Conversații cu Dumnezeu, volumul II	6,50 LEI
Conversații cu Dumnezeu, volumul III	8,00 LEI
Prietenie cu Dumnezeu	8,00 LEI
Comuniune cu Dumnezeu	6,00 LEI
Momente de grație	6,00 LEI
Cei ce aduc lumina	3,00 LEI
Întrebări și răspunsuri	
Ia Conversații cu Dumnezeu;	9,00 LEI
Conversații cu Dumnezeu	
pentru adolescenți și părinți	8,00 LEI
Noile Revelații	13,00 LEI
Dumnezeul de mâine	20,00 LEI
Acasă cu Dumnezeu	15,00 LEI

Paul Ferrini

Iubire fără condiții,	
Reflecții ale Minții Christice	3,50 LEI
Liniștea inimii,	
Reflecții ale Minții Christice, partea a II-a	6,00 LEI
Miracolul iubirii,	
Reflecții ale Minții Christice, partea a III-a	5,00 LEI
Întoarcerea în grădină,	
Reflecții ale Minții Christice, partea a IV-a	5,00 LEI
Cuvinte de înțelepciune pentru fiecare zi	7,00 LEI
Amour sans conditions (lb. franceză)	10,00 LEI

Legile Dragostei	8,00 LEI
Puterea Dragostei	8,00 LEI
Iubirea este Evanghelia mea	8,00 LEI
Cum să creăm o relație spirituală	10,00 LEI
Christul cel viu	15,00 LEI

Debbie Ford

Partea întunecată a căutărilor de lumină	6,00 LEI
Întrebări potrivite	5,00 LEI
Secretul umbrei	12,00 LEI

John J. Falone

Frecvența Geniu,	
instrucțiuni de accesare a Minții Cosmice	10,00 LEI

***

ET 101. Manual cosmic cu instrucțiuni pentru evoluție planetară	3,00 LEI
--	----------

Suzanne Ward

Matei, vorbește-mi despre rați	6,00 LEI
Revelații pentru o nouă eră.	7,50 LEI
Iluminări pentru o nouă eră	12,50 LEI
Vocile Universului	11,00 LEI
Era iluminării	16,00 LEI

Jasmiheen

A trăi cu lumină	6,00 LEI
În rezonanță	12,00 LEI
Hrana zeilor	12,00 LEI
Legea iubirii	18,00 LEI
Biocâmpuri și extaz	18,00 LEI
Radianța Divină	18,00 LEI
Vindecarea armonioasă	18,00 LEI
Programul pranic	20,00 LEI
Regina Matricei	18,00 Lei

Ken Keyes și Penny Keyes

Rețete pentru fericire	3,00 LEI
------------------------	----------

Russ Michael

Sufletul pereche te cheamă	6,00 LEI
----------------------------	----------

Tom Kenyon și Virginia Essene

Învățătura Hathor;	
Mesaje de la o civilizație înălțată.	6,50 LEI

Deepak Chopra	
Vindecarea sufletului	
de frică și suferință	6,00 LEI
Calea spre iubire	12,00 LEI
Întinerește și trăiește mai mult	12,00 LEI
Viață după viață	18,00 LEI
Ram Dass	
Rânduri pentru suflet	4,50 LEI
Shirley MacLaine	
Camino	8,50 LEI
Lee Carroll și Jan Tober	
Copiii Indigo	9,00 LEI
James F. Twyman	
Emisarii luminii	9,00 LEI
Emisarii iubirii	7,00 LEI
Bruce Davis	
Izvorul vindecării e iubirea	7,50 LEI
Pacea simplă a sufletului	5,50 LEI
(Viața spirituală a Sf. Francis de Assisi)	
Mănăstire fără ziduri	7,50 LEI
Marianne Williamson	
Iubire magică	7,50 LEI
Grația de fiecare zi	9,00 LEI
Dr. Doreen Virtue	
Copiii Indigo:	
cum să-i hrănim și să-i îngrijim	8,00 LEI
Copiii de cristal	3,50 LEI
Magia Divină	10,00 LEI
Tărâmurile îngerilor pământenți	10,00 LEI
Sri Vasudeva	
Voi sunteți lumina	5,50 LEI
Divinitatea launtrică	5,50 LEI
Sothos Crotos	
Ucenicul lui Iisus Hristos	7,00 LEI
Anthony de Mello	
Conștiința	5,50 LEI
Tobias	
Seria Creatorului	14,00 LEI

Seria înălțării	27,00 LEI
Seria Clarității	30,00 LEI
Gregg Kresh	
Naikan	7,00 LEI
Stuart Wilde	
Forța	5,00 LEI
Certitudini. Imboldul	18,00 LEI
Al șaselea simț	18,00 LEI
Carlos Watter	
Reîntoarcerea la sacru	10,00 LEI
Gregg Braden	
Efectul Isaia	12,00 LEI
Codul lui Dumnezeu	18,00 LEI
Trezirea la punctul zero	22,00 LEI
Pașind între lumi	30,00 LEI
Brian Tracy	
Succesul în viață	18,00 LEI
Beata Bishop	
Vremea vindecării	15,00 LEI
Jani Lin	
Aromaterapie și Feng Shui	9,00 LEI
Dianne Lancaster	
Copiii Indigo - de la mânie la iubire	15,00 LEI
Lisette Larkins	
De vorbă cu extraterestrii	18,00 LEI
Dr. Max Gerson	
O terapie naturală eficientă pentru tratarea cancerului și a altor boli grave (cu DVD inclus)	31,00 LEI
Sorin Telimbeci	
Călătoriile tânărului înțelept	15,00 LEI
Drunwdo Melchizedek	
Spațiul sacru al inimii	8,00 LEI
Joan Borysenko	
Vina ne învață, iubirea ne vindecă	18,00 LEI
Elena Cocș și Nicolae Oprică	
Razele inițiatice ale arhanghelilor.	28,00 LEI
Carmen Haru	
Decodificarea destinului	10,00 LEI

Semne, secrete și simboluri <i>Kostas Danos</i>	6,00 LEI
Magul din Iava <i>Robert Rabbitt</i>	16,00 LEI
Pune suflet în ceea ce faci <i>Tristan</i>	12,00 LEI
Clepsidra cu pași <i>RAMIHA</i>	19,00 LEI
Cartea Albă <i>James Thymann, Gregg Braden, Doreen Virtue</i>	24,00 LEI
Pacea lăuntrică <i>Steve Rother</i>	6,00 LEI
Bun venit acasă. Noua planetă Pământ <i>Erik Pearl</i>	18,00 LEI
Reconectarea <i>Daphne Rose Kingma</i>	16,00 LEI
Iubește-te pe tine însuși <i>Kenneth Wapnick</i>	7,00 LEI
Introducere generală la Cursul de miracole <i>Gloria Wendroff</i>	7,00 LEI
Scrisori din cer <i>Maureen Moss</i>	13,00 LEI
BLISS <i>Aurelia Louise Jones</i>	12,00 LEI
TELOS vol. I, II și III <i>Elena Cocks, Erik Berglund</i>	33,00 LEI
Templul schimbării <i>John Perkins</i>	28,00 LEI
Schimbarea de forme <i>Dawn Baumann Brunke</i>	12,00 LEI
Vocile Animalelor <i>Evelyn Fuqua</i>	28,00 LEI
De la Sirius, la Pământ <i>Augusto Cury</i>	18,00 LEI
Părinți inteligenți, profesori fascinanți <i>Daniel Meurois-Givaudan</i>	12,00 LEI
Bolile karmice	12,00 LEI
Când nimeni nu te vrea	12,00 LEI

Frații noștri necuvântători <i>Michael Dawson</i>	18,00 LEI
Vindecarea cauzei	15,00 LEI
Iertarea <i>Brian Weiss</i>	23,00 LEI
Același suflet, multe trupuri	18,00 LEI
Multe vieți, multi maestri	10,00 LEI
Mesaje de la Maeștri <i>Eugen Herrigel</i>	18,00 LEI
ZEN în arta de a trage cu arcul <i>Lei Baker</i>	7,00 LEI
O lume în curs de vindecare <i>Carrie Hart</i>	15,00 LEI
Quado ne vorbește <i>Caroline Myss</i>	28,00 LEI
De ce nu ne vindecăm și cum putem să o facem? <i>P.M.H. Atwater, L.H.D.</i>	24,00 LEI
Copiii cei noi și experiențele din preajma morții <i>Jonette Crowley</i>	28,00 LEI
Vulturul și Condorul <i>Wolfgang Wallner F</i>	25,00 LEI
Elihu <i>Jim Tucker</i>	15,00 LEI
Viața înainte de viață <i>Paul Elder</i>	15,00 LEI
Ochii unui inger <i>Sandy Forester</i>	18,00 LEI
Cum să devii fantastic de bogat, în cel mai scurt timp <i>Gay Hendricks, Debbie DeVoe</i>	15,00 LEI
Puterea unui singur gând <i>Bruce D. Schneider</i>	8,00 LEI
Relaxează-te, ești deja perfect <i>Jon Whale</i>	18,00 LEI
Dezvăluirea spiritului. Odiseea supranaturală <i>Robert Monroe</i>	25,00 LEI
Călătorii în afara corpului <i>Michio Kushi / Stephen Blauer</i>	27,00 LEI
Calea macrobiotică	23,00 LEI

James Van Praagh	
Rai și Pământ	18,00 LEI
Timothy Willie	
Delfini, ET și îngeri	12,00 LEI
Alberto Villoldo	
Să reparăm trecutul, să vindecăm viitorul, prin recuperarea sufletului	15,00 LEI
Kenny Werner	
Măiestrie fără efort	17,00 LEI

CĂRȚI INSPIRATE DE UN CURS IN MIRACOLE

Kenneth Wapnick Introducere generală la Cursul de miracole
Michael Dawson Vindecarea cauzei și lertarea
Bruce Davis Izvorul vindecării e iubirea
 Toate cărțile scrise de **Paul Ferrini**
 Toate cărțile scrise de **Neale Donald Walsch**
 Toate cărțile scrise de **James Twyman**

IN PREGĂTIRE

Paul Ferrini
 Iluminare pentru fiecare
Gregg Braden
 Misterul anului 2012
 Matricea divină
 Vindecarea spontană a credinței
Alberto Villoldo
 Cele patru introspecții
 Șaman, vindecător, înțelept
 Vise curajoase
Barbara Hand Clow
 Codul Maiaș
Ganill William
 Reuniunea
Deepak Chopra
 Cartea secretelor
 Al treilea Iisus
Stuart Wilde
 Gladiatorii Domnului
Russ Michael
 Autobiografia unui nemuritor

Doreen Virtue
 Mi-aș schimba viața, dacă aș putea
 Îngerii lui Solomon
Robert Schwartz
 Suflete curajoase
Bruce Lipton
 Biologia credinței
Dr. Angel Escudero
 Vindecare prin gând, NOESITERAPIE